

தேழ் - 08

விலை ரூ.100

ஒக் 2013 - டிசம் 2014

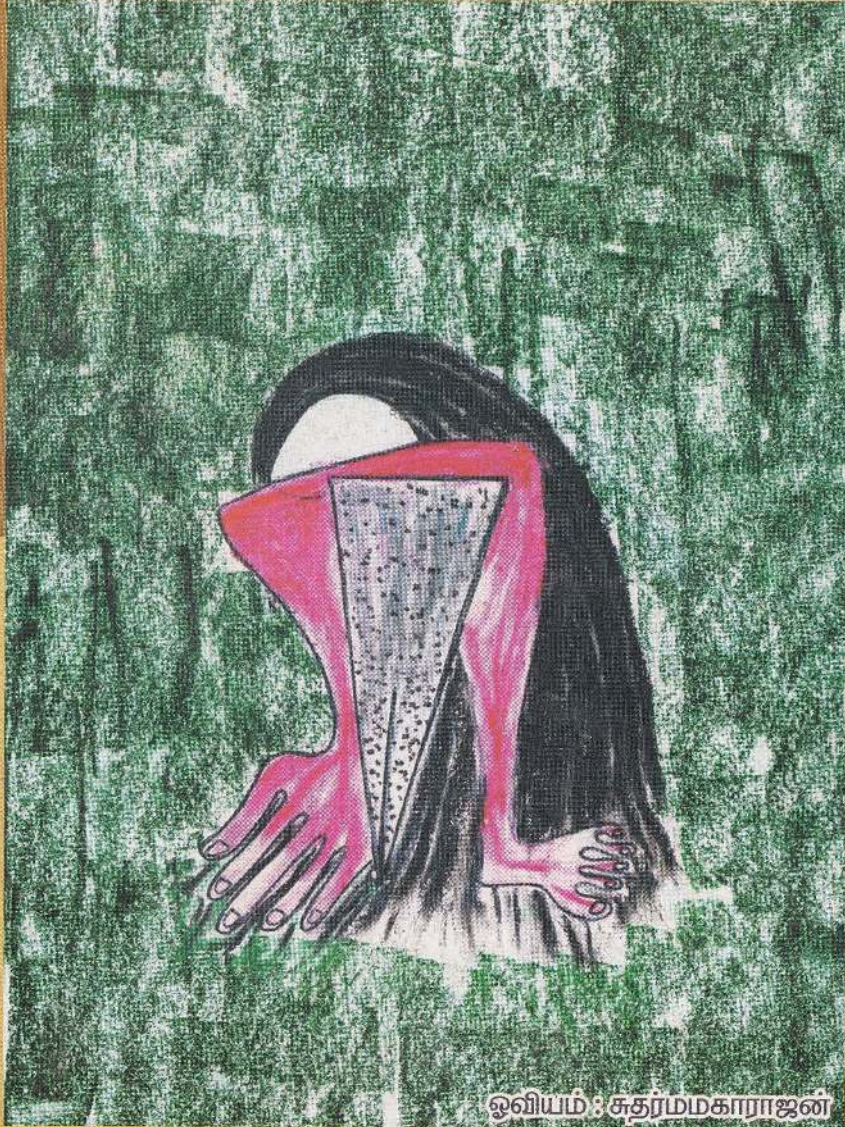
<http://www.magudammichael.blogspot.com>

மகீடம்

கலை இலக்கிய சமூக பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழ்

ஆசிரியர் : வி. மைக்கல் கொலின்

மலையகச்
சிறப்பிதழ்

ஓவியம் : சுதர்மமகாராஜன்

அமரர். சாரல்நாடன்
மல்லிகை சி. குமார்
மு. சிவலிங்கம்
பேரா. யோகராசா
மொழிவரதன்
பதுளை சேனாதிராஜா
சு. தவச்செல்வன்
புலோலியூர் வேல்நந்தன்
ச. இராகவன்
த. மேகராசா
ம. நிரேஷ்குமார்
கெகிறாவ ஷஹானா

நேர்காணல்

பேரா. சி. மௌனகுரு

இயற்கை அளர்த்தத்தில்
பலியான பதுளை கொஸ்லந்தை
மீரியபெத்த தோட்ட மக்களுக்கு
எம் கண்ணீர் அஞ்சலிகள்!

மாலுடம் சிறக்க உழைப்பது மகுடம்
தானதுவாகி தழைப்பதும் மகுடம்

கீண்டும் எழுவுவீன்

இயற்கையே, மலைத்தாயே
அழகானதாய் மலையகத்தைப்
படைத்து

அதில் வாழும்

மக்களின் வாழ்வை மட்டும்

அடிக்கடி எதற்காய்

அலங்கோலப்படுத்துகிறாய் - ?

மண் சரிந்த மனிதர்களின் பிரிவில்
மீண்டுமோர் 'சுனாமியின்' ஞாபகங்கள்

இயற்கையே தமிழரில்

உனக்குமா கோபம் ?

உயரத்தில் வாழ்வை வைத்து

பாதாளத்தில் எதற்காய்

விழவைத்தாய் ஆண்டவா

இயற்கையே நியூமா

எமக்குப் புதைகுழி தோண்டுகிறாய்?

அல்லற்படும் எம் உறவுகள்

துயர்துடைப்போம்

அவர்க்கு ஆறுதலாய்

என்றும் நாம் இருப்போம்

நிலையற்றதுதான் வாழ்க்கை -

அதற்காய்

வாழும் கனவுகள் மீது

இப்படியா மண்ணள்ளிப்போடுவது

சுருதியிழந்த லயவாழ்வில்

நீயும் எதற்காய் முகாரிகளை

நிரப்புகிறாய்

காலை பள்ளிக்கு

வழியனுப்பிவைத்த

தாயை தந்தையை உறவுகளை

காணாது பரிதவிக்கும்

அந்தப் பாலகர்க்கு

என்ன பதிலைநாம் கூற?

வலி சுமப்பவனுக்கே

மீண்டும் மீண்டும் வலிகளாய்?

ஆனாலும்

ஆழப் புதைந்த

அப்பனின் சிதைமேல்

ஏறிமிதித்து

மீண்டும் எழுவான்

எங்கள் மலையத்தமிழன்

புலோலியூர் வேல்நந்தன்

கொலைகார மண்சரிவே

யமனிடம் நீ சொல்லலையா

தோட்டத் தொழிலாளி

பாவப்பட்ட ஜன்மம் என்று?

ஆங்கிலேயத் தோணியிலே

அன்றொருநாள் அழைத்துவந்து

விலங்கில்லாக் கைதியைப்போல்

மலையூரில் சிறையானோம்

பேரில்லை ஊரில்லை

பிறந்தாலும் சான்றில்லை

வாக்கில்லை நாக்கில்லை

வம்சா வழியும் இல்லை

வாழ்ந்து

கட்டையிலே போகும்மட்டும்

சிட்டையிலே ரேஷனென்...

அடியாளாய்ச் சேவகனாய்

ஆணாயும் பெண்ணாயும்

அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்குத்

திரைமறைவில் உழைக்கின்றோம்

காந்தீய காலத்தில்

கனபேரை அழைத்தீர்கள்

எல்லைக் கிராமங்களில்

சாங்கிலிக் கறுப்பன்களாய்

படிப்படியாய் முன்னேறிப்

பாதை சமைத்தோமே

எம் வாழ்வு முடிந்தது போ

இனி ஒன்றும் தேவையில்லை

கைக்குழந்தை கண்ணம்மா

கண்ணீராய்க் கேட்கின்றாள்

பூப்பெய்து நாளாச்சு - என்

பூமணிக்கு வயசாச்சு

தோட்டத் துரையொருவன்

தூரநின்று பார்க்கின்றான்

போதுமையா போதும்

புதுவாழ்வு கேட்கின்றோம்

ஊனுடம்பை முறுக்காக்கி

உழைப்பினை நெறிப்படுத்த

காசு பணம் கேட்கவில்லை

கடைத்தெருவும் தேவையில்லை

பேணி மண்ணை வளமாக்கக்

காணி நிலம் வேண்டுகின்றோம்

பாரதி அன்றொருநாள்

பராசக்தியைக் கேட்டான்

பார் முழுதும் வாழ்மெங்கள்

பசுந் தமிழர் உறவுகளே!

இடம்பெயர்ந்து நீங்களெல்லாம்

தொலைதூரம் சென்றாலும்

இடம்பெயர்ந்து எம்மை உங்கள்

இருப்பிடத்தை நிரப்புவீங்கள்

தங்கா கோபாலசிங்கம் - கனடா (கமழ்மணி)

எம்மை இடம்பெயருங்கள்

தோணியிலே மிதந்துவந்து

காணியினை வளமாக்கி

வாணிபத்தை வளர்த்ததற்குப்

புதைகுழியா கைக்கூலி?

தேயிலையை வளர்த்தெடுக்கத்

தினம் உன்னைத் தீண்டியதால்

சினம் கொண்டா எம்மை நீ

உரமாக்கிப் புதைத்துவிட்டாய்?

மட்டைகளைக் காலில் கட்டி

அட்டைகளுடன் வாழ்ந்து

மாலயன்கட்டு மருதோடை

புல்லுமலை பூஞ்சான்கட்டி

புளுகநாவ கென் டொலர்

வெடி வெச்ச கல்லுகளென

காவல் தெய்வங்களாய்க்

கடைசிவரை நின்றோமே

இன்றுவரை எம்வாழ்வு

அங்கேதான் தொடர்கிறது

அடிமேல் அடி விழுந்தும்

அசையாமல் நின்றோமே

முகடு வரைந்தி முகம்

பாதங்களை ஆணியாய்
குன்றின் முகடுகளிலிருந்தும்
கல்லின் குழிகளிலிருந்தும் இடராக
படர்ந்தவளின் வாழ்வின் தேடல்
தேயிலை புதரின் கொழுந்துகள் முறித்து முறித்து
இரத்தத்தை உறிஞ்சி
விரல்களை இழந்திருக்கின்றன கரங்கள்..

பனி போர்த்திய மலை முகடுகளெல்லாம்
இடர்ந்து இடர்ந்து நடக்கையில் ஒடுங்கி
வளைந்திருக்கும் உடல் ஆடைக்குக்குள்ளிருந்து
தேயிலை காடுகளை
மேய்ச்சலுக்காய் உள் நுழைத்திருந்தன.
ஒரு தேசத்தின் கொத்தடிமை
இரவுக்கான லயன் குடிலுக்குள்ளிருந்து
உறைவிடத்தில் கரைந்து கொண்டிருக்கும்
சாராய நெடி
காம மிருகத்தின் வேட்டையில் நசுங்குகின்றது.

பள்ளத்தாக்குகளை நோக்கி நீர்
சொரிக்கின்ற அருவி
வலியின் அழக்கை
பாறைகளிலிருந்து எதிரொலித்து
நதிக்கடியில்

மௌனமாக வடிந்து அசைகின்றது.
மரத்தின் கிளைகளில்
நிறைந்து தொங்கும் ஏணைகளும்
குழந்தைகளினது அழகை கண்ணீரூடாக
நிழலின்
வேதனை வடிவங்களில் ஈரம் நனைக்கின்றன.

எழும்பேறிய உடலில் பொதியின் கூடை
முதுகுகோடு சவப்பெட்டியாய் தொங்குகின்றன
ஒரு பகலை அவளுடன் ஒளிந்த சூரியன்
வெப்பக் குடுவையில் வியர்வைக் கொட்டி
அனல் காற்றாய் விளைந்து சுட்டெரிக்கின்றது.

மலை இடுக்களில் உறைந்தலைகின்ற
விஷ ஊந்துகள்முகம் தோய்க்கின்ற
பாறைகள் மீது விலகி செல்லும் கண்களும்
பார்வை மங்கலாய்
நிகழ்கின்ற துயருற்ற பொழுது
கடித்து குதறுகிறது பதுங்கும் சர்ப்பம்.

கோ. நாதன்

“ஈழத்தின் நவீன

இலக்கியப்பிரக்கையின் குரலாக மகுடம்”

சென்ற நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளில் (1950) உருவான பின் காலனித்துவ (post-colonialism) விளைவுகள் குறிப்பாக மார்க்சியம் சார்ந்த அச்சு ஊடகச் செயற்பாடுகள், புதிய பரிணாமங்களைத் தோற்றுவித்தன. மொழிபெயர்ப்புக்கள் மூலம் தமிழ் வாசகர்கள் புதிய உலகத்தைக் கண்டறியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது....

இதழ் நடத்துதல், வாசகர் கூட்டம், நூலக உருவாக்கம் எனப் பல பரிமாணங்களில் தமிழ்ச் சூழலில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வகையில் சிறுபத்திரிகை அல்லது சிற்றிதழ் சார்ந்து பின்வரும் அம்சங்கள் கவனிக்கற்பாலன.

- சமூகத்தில் உருப்பெறும் புதிய சிந்தனை மரபுகளை விவாதிக்கும் களனாக அமைதல்.

- வெகுசன நுகர்வுக்கு மாற்றாக அமைவதோடு, உற்பத்தி மற்றும் பகிர்வு முறையில் வெகுசன இதழில் இருந்து பெருமளவில் வேறுபடுதல்.

- மைய ஓட்டத்தில் கவனிக்கப்படாத அல்லது கலந்துரையாடப்படும் விஷயங்களைக் கலந்துரையாடலுக்கும், விவாதத்திற்கும் எடுத்துக் கொள்ளுதல்.

- நவீன ஒவியம், நவீன நாடகம், நவீன திரைப்படம் இதர நிகழ்த்துகைக் கலைகள் சார்ந்து வாசகர் கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துதல்.

(சிற்றுபத்திரிகை அரசியல், வீ.அரசு, 2006.பக்-06)

மிக்க பாடல்களை எடுத்துக் காட்டி இவ்வகை இலக்கிய மரபின் வலுவையும், வளத்தையும் பதிவு செய்கிறார். இந்த இடத்தில் வாய்மொழி மரபானது எழுத்து வடிவை எடுக்கும் நிலையில் அது வாய்மொழி சார்ந்த சுயாதீனப் பண்பையும், எழுத்து வடிவத்திற்குரிய நியமப் பண்பையும் ஒரு சேர பிரதிபலிக்கும் என்பதும், சமூகவரலாற்று நிலையில் எழுத்து மரபு உயர் குழாத்தினருக்கும், வாய்மொழி மரபு அடித்தட்டு மாந்தருக்கும் உரியனவாக ஆக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையும், இம்மரபுகளின் இயக்கமும், செயற்பாடும் இலக்கியத்திற்கும் அப்பால் சமூக அசமத்துவம், சமூக, வர்க்க அதிகாரம் தழுவிய அனுபவங்களுடன் தொடர்புபடுதலும், இருமரபுகளின் அஸ்தமிப்பாக “ORATURE” என்னும் கலைச்சொல்லை உகண்டாநட்டு ஆய்வறிவாளர் பியோசிறிமு (Piozirimu) என்பார் அறிமுகப்படுத்தியமையும் கவனங் கொள்ள வேண்டிய குறிப்புக்கள் ஆகின்றன. (பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா ORATURE இற்கு “எழுத்துரு வாய்த்தடம்” என்னும் அழகிய சொல்லாட்சியை ஆக்கித்தந்துள்ளார்.)

அடுத்த கட்டுரையில் சி.ஜெயசங்கர் கூத்துக் கலையின் செம்மையாக்கலின் பின்னால் தொழிற்படும்

(மகுடம் இதழ்-04 (ஒக்-டிசம்பர், 2012) மலையகச் சிறப்பிதழ் ஓர் பருந்துப் பார்வை)

இத்தகு பண்புகளோடு மட்டக்களப்பிலிருந்து திருவாளர். மைக்கல் கொலினை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கும் “மகுடம்” சஞ்சிகை, பல திறப்பட்ட வாசகர்களின் அவதானத்தையும், சிலாகிப்பையும் ஈர்த்தெடுத்துள்ளது.

மகுடத்தின் மலையகச் சிறப்பிதழ் தொடர்பில் சில இரசனைக் குறிப்புகள்:

கொழுந்துக் கூடைப் பெண்களும், தேயிலையின் உயிர்ப்பையும், அதன் பின்னேயுள்ள வலியையும் குறியீட்டு ரீதியில் பதிவு செய்கிறது அட்டைப்பட ஒவியம்.

“அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தேயிலைத் தோட்டங்களில் தம் உயிரைக் கொடுத்து இந்நாட்டின் பொருளாதார “உயிர்” காத்துக்கொண்டிருக்கும் மலையக தொழிலாளர்களிற்காய்ச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விதழ் ஐந்து கட்டுரைகளும், மூன்று சிறுகதைகளும், பதினமூன்று கவிதைகளும், ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையும், மூன்று நூல் மதிப்புரைகளும், ஒரு நேர் காணலுமாய் பல்படித்தான, சுவாரஷ்யமான, வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் படைப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கவிஞர் கபாலி செல்லன் கவிதைகள் பற்றித் திறனாய்வுக் குறிப்புக்களை வரைந்துள்ளார். பேராசிரியர் சே.யோகராசா வாய்மொழி மரபு இலக்கியங்களை ஆவணப்படுத்துவதிலும், ஆய்வதிலும் மிக்க ஆர்வமுடைய பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட கவிஞரின் சமூக வீச்சும், ஆளுமையும், மொழிச்செழுமையும், பொருள் ஆழமும்

காலனியக் கல்வி மற்றும் நுகர்வுப்பண்பாட்டு ஆதிக்கக் காரணிகளை விமர்சிக்கிறார். ஒரு கலை வடிவத்தின் இருப்பு என்பது அம்மக்கள் குழுமத்தின் வாழ்வியல் ஊன்றுகளோடு உள்ளார்ந்த பிணைப்புடையது என்பதும், இதனை கருத்தில் கொள்ளாத யாந்திரீகப் பாங்கான செம்மையாக்கல் முயற்சிகள் காலகதியில் எவ்விதமான அபத்தமான, ஆபத்தான விளைபேறுகளை உருவாக்கும் என்பதும் கட்டுரையாளன் வலியுறுத்தும் விதம் சிந்திக்க தூண்டுகின்றது. ஆத்மார்த்தமான கரிசனையோடும் அனுபவக்கலப்போடும் மலையக மற்றும் தமிழக கூத்து வடிவங்களையும் அவை சமூக ஒருங்கிணைவில் வகிக்கும் செல்வாக்கினையும் விபரித்துள்ள பாங்கு, இப்பிரச்சினை பற்றிய சட்டகங்களுள் அடைபடாத நடுநிலையான கலந்துரையாடலை கோரிநிற்கின்றது. இவ்விதழில் இடம்பெற்றுள்ள 3 சிறுகதைகளும் தம்மளவில் வடிவ நேர்த்தியும், கலாபூர்வமான சிருஸ்ரிப்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. கவிதைகள் மலையக மக்களின் வாழ்வியலை, அதன் நெருக்கீடுகளை பிரதிபலிக்கின்றன.

ஒரு காத்திரமான சிறு சஞ்சிகை ஒன்றுக்கான இடைவெளியை மகுடம் சரியான முறையில் நிரவல் செய்வது இலக்கிய வாசகர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றது. இன்னும் பல புதிய எல்லைகளை மகுடம் தொடுவதற்கு வாழ்த்திநிற்போம்.

ச. சசிதரன்,

விரிவுரையாளர்,

கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்.

17

விரக்தி
சிறுகதை
ம. நிரேஸ் குமார்

24

கங்காணித்துவங்கள்
சிறுகதை
மு. சிவலிங்கம்

28

கொலுசு
சிறுகதை
கெகிராவ ஷஹானா

31

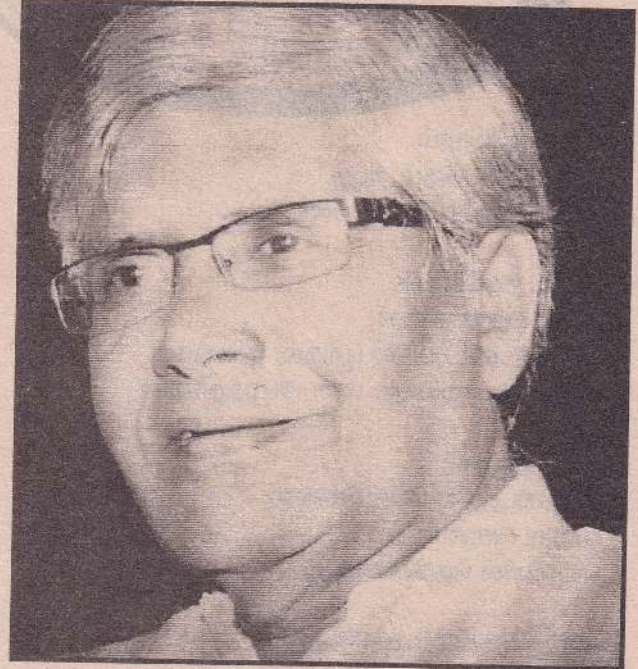
லாலாவின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்
சிறுகதை
ச. இராகவன்

64

மேகம் மூடாத மலைகள்
சிறுகதை
மஸ்லிகை சீ. குமார்

70

காவலர்கள்
சிறுகதை
மொழிவரதன்

சங்க காலம் முதல்

3ம் காலம் வரை

நேர்காணல் - பாகம் - 02

மேரா சி.மெனன்குரு - மேரா செ.யேகராசா

47

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் மலையகம்
சாராதேவர் ஆற்றிய பணிகள்

ஆய்வு புலோலியூர் வேல்நந்தன்

40

மலையக மண் காப்பிற்காக உயிர் நீத்த
சிவனு லட்சுமணன் - குறிப்புகள்

ஆய்வு த. மேகராசா

72

பவளக்கொடி - நாடக ஆற்றுகை

ஆய்வு ச. தவச்சிசுவன், முக்கோயா

74

மு. சிவலிங்கத்தின்
வெந்து தணிந்தது காலம்
நூல் ஆய்வு
பதுவளை சேனாதிராஜா

07

20

இருபதாண்டு கால

அனுபவத்துடன்..

நூல் விமர்சனம்

அமர். சாரஸ்நாடன்

கவளிக்கப்பட வேண்டிய

மலையகக் கவிஞர்கள்

ஆய்வு

மேரா செ. யேகராசா

14

கவிதைகள்

கடிதங்கள்

ஆறு

சாலையோரம்
விரிந்து கிடக்கும் ஆறு
கண்ணுக்குப் பெருந்தீனி

பெரிய அலைகள்
சிறிய அலைகளை
முட்டி உடைப்பதில் பூத்தன நுரைகள்
அதில் தொலையும் மன அழுத்தங்கள்

அவற்றினூடு...
என்னிடத்தில் பேதமில்லை
என்று சொன்னது
வெளியில் தெரியும் ஆறு...

கால் தடுக்கி விழுந்தேன்
உடல் கிழிக்கும் கூரிய கட்டைகள்
ஆட்களைப் புதைக்கும் சேறு
கரைக்கு வராமலே
அழுகிப் போன குப்பைகளின் மயானம்
கின்னும் எதுவெல்லாம்.....?

இருந்தும் என்னிடத்தில் பேதமில்லை
என்று சொன்னது
வெளியில் தெரியும் ஆறு

கிழக்கில் நோக்குங்கால்
சிறு மீனைத் துரத்துகிறது
உயிர் விழுங்கும் நீர்க்காக்காய்....

கண்டல் தாவரத்தின் பின் பக்கம் நெழுகிறது
தவளையைக் கௌவிய பாம்பு
மேற்கில் ஆர்ப்பரிக்கும் மணற் திட்டியில்
படுத்துக்கிடக்கிறது முதலை - தன் குட்டியுடன்

இருந்தும்
என்னிடத்தில் பேதமில்லை
என்று சொன்னது
வெளியில் தெரியும் ஆறு...

எங்கள் கனவுகளினுள்
பாம்புகள் புகுந்து விட்டன
ஈசலாகிற நாங்கள் கட்டிய
புற்றுகளினுள்
பலவந்தமாய் பாம்புகள் புகுந்து
இப்போ கனவுகளையும் - அவசரமாக
பிடுங்கி எறிகின்றன. எரிக்கின்றன
எங்களின் வியர்வை
மனங்களை நுகர்ந்து அதுபற்றி - பேசி
வாசனை வாங்கி தருவதாக சொல்லி
எங்கள் இரத்தத்தையும் உறிஞ்சுகின்றன

கைகள் கும்பிட்டபடி
சுவரில் சிரித்த முகங்களுடன்
ஒரு காலம் பிச்சை கேட்ட - பாம்புகள்
இப்போ அமர்ந்து கொண்டு
கருப்பு கண்ணாடி வாகன - மற்றும்
அறைகளில் எங்கள்

கனவுகளினுள் புகுந்த பாம்புகள்

விம்பங்கள் தின்னுகின்றன
ஊர்ந்த பாம்புகள் இப்போது - புறக்கின்றன
புள்ளியால் வாங்கிய சிறகுகளால் - புறந்து
எங்களின் கனவுகளை தின்னுகின்றன
பாம்புகளுக்கு சார்பாக
எல்லாம் மாறிவிட்டன

பாம்புகளின் இரட்டை நாக்குகள்
இரட்டையாக பேசுகின்றன
பாலை கொடுத்தாலும் - பழி வாங்குகின்றன
நெடு நாட்களாய் எங்கள் தூக்கத்தை கலைத்து
பயமூட்டுகின்றன
ஒவ்வொரு விதமாய் பாம்புகளும்
ஒவ்வொரு நிற முகமூடியுடன்
எங்களை ஒவ்வொரு முகமூடியுடன்

பாம்புகள் குடைபிடித்து - எங்களிடம்
விசுவாசத்தை தெளித்து அழிக்கின்றன.

சேனாச்சீனா

எஸ். பி. பாலமுருகன்

இதழ் - 08 ஒக் 2013 - டிசம் 2014

ஆசிரியர் : வி.மைக்கல் கொலின்.

E-mail:

w.michaelcollin@ymail.com

w.michaelcollin@gmail.com

Web:

www.magudammichael.blogspot.com

கணனி வழவமைப்பு :
நோயல் பிரதீபன்முன் அட்டை :
சுதர்மமகாராஜன்உள் ஓவியங்கள்:
கோ. கைலாசநாதன், சுதர்மமகாராஜன்மலர் தயாரிப்பு உதவி :
பதுளை சேனாதிராஜா, சுதர்மமகாராஜன்‘மகுடம் பிளிகேஷன்ஸ் நிறுவனத்திற்காக
மட்டக்களப்பு வனசிங்கா அச்சகத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிடுபவர்
ஹஜேந்தினி மைக்கல் கொலின்

சகல விதமான தொடர்புகளுக்கும்

ஆசிரியர்

‘மகுடம்’

ஓல.90, பார்வீதி,

மட்டக்களப்பு 30000

இலங்கை

Tel : 0774338878

Contact :

EDITOR

MAGUDAM

90, Bar Road,

Batticaloa - Sri Lanka.

படைப்புக்களுக்கு படைப்பாளர்களை பொறுப்பு.

ஆக்கங்களை திருத்தவும்,
கடிதங்களை சுருக்கவும்,
ஆசிரியருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

ஆசிரியர் பேனாவிலிருந்து...

மீண்டும் மகுடம் மூலம் உங்களைச் சந்திப்பதில் பெருமகிழ்
வடைகின்றோம்.

மகுடம் சிறுகதைச் சிறப்பிதழுக்கும், இந்த மலைய-
கச் சிறப்பிதழுக்கும் இடையே காலம் நீண்டுதான் போய்விட்டது.
காலதாமதம் என்பதும் இடையில் காணாமல் போவது என்பதும்
சிறுநிதழ்களுக்கேயுரிய சாபக்கேடாகிவிட்ட எமது சூழலில், எமது
வருகைக்கான தாமதம் தொடர்பாக காரணங்கள் கூற முயலவில்லை.
எதுவிதமான கற்பிதங்களையும் இங்கே நாம் சொல்ல தயாராயில்லை.
தொடரும் காலங்களில் எமது வருகையின் சாத்தியங்களை அதிகரிப்
பதும், தரமான படைப்புக்களை விரைவாக தேடுவதற்குமான முன்
முயற்சிகளை எடுப்போம் என்ற நிலைப்பாட்டின் உறுதிப்பாட்டினை
மட்டுமே இங்கு நாம் தெரிவிக்க முடியும்.

இந்த மலையகச் சிறப்பிதழை மிகப்பெரிய மன
அழுத்தத்துடனேயே வெளியிட வேண்டிய சூழ்நிலை. 29.10.2014 அன்று
நடைபெற்ற பதுளை கொஸ்லந்தை மீரியபெத்த தோட்ட மண்சரிவு அந்த
அரைத்தத்தில் தாம் வாழ்ந்த மண்ணோடு மண்ணாக புதைந்து போன
ஒரு மக்கட் கூட்டம் (இதுவரை முழுமையாக கணக்கெடுக்கப்படாத
துரதிஷ்டம்) உலகிற்கு பல உண்மைகளை வெளிச்சம் போட்டுக்
காட்டியுள்ளது.

2005ம் ஆண்டிலும், 2011ம் ஆண்டிலுமாக இரு தடவைகள்
மண்சரிவு அபாயத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசமாக அறிவிக்கப்பட்டு
ஏறக்குறைய பத்து வருடங்கள் மண்சரிவுகளுக்குட்பட்ட பகுதியாக
மீரியபெத்த இருந்து வந்துள்ளது என்ற உண்மை வெளிச்சத்திற்கு வரும்
போது எம் மனதில் சில கேள்விகளும் எழாமல் இல்லை.

மலையகத்தில் தம் வாழ்வை தொலைத்து நாட்டின் பொருளா
தாரத்தில் கனிசமான பங்களிப்பு செய்து உலகிலே இலங்கைத்
தேயிலைக்கு முகவரி தந்த இவர்களுக்கு முகவரியே இல்லையா?

200 ஆண்டு கால சரித்திரமுடைய இவர்களுக்கு இன்றுவரை
வீட்டு உரிமையும், நில உரிமையும் இல்லையா?

இந்த மக்கள் மீதான கொத்தடிமை முறை இன்னும் தீரவில்
லையா?

காலத்துக்கு காலம் ஆட்சிக்கு வரும் அரசுகள் இன்னமும்
இவர்களை தம் நாட்டு முழு பிரஜைகளாக அங்கீகரிக்கவில்லையா?

இந்த மக்கள் தொடர்பான புள்ளிவிபரங்களும், தகவல்களும்
அரச இயந்திரத்தின் புள்ளி விபரத்தில் முழுமையாக பதிவு செய்யப்
படவில்லையா?

தம் உழைப்பையும், உயிரையும் இந்த மண்ணுக்கு தாரை வார்த்த
இம் மக்களுக்கு அரச சேவை முழுமையாக வழங்கப்படவில்லையா?

அப்படியானால் இவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு அரசி
யல் கட்சிகள் ஏன்? அரசியல் வாதிகள் ஏன்? தொழிற் சங்கங்கள் ஏன்?
சந்தாப்பணத்திற்கும், தம் பதவி சுகத்துக்கும் தம் அப்பாவித்தனத்தை
பலியாக்கும் தங்கள் அரசியல்வாதிகள் பற்றி இவர்கள் சிந்திக்கும்
நாட்கள் வெகு தூரத்தில் இல்லை....

ஆசிரியர்

மலையகச் சிறப்பிதழ்

மகுடம்

இதழ் - 08

அசைவின்

அர்ச்சுமென்ன...

நான்

தனித்திருக்கும் இரவுகளில்
 இமைகளிடையே - நீ

வழிந்தோடும் விழி நீர் - காதுக்
 குழி நிரப்பித் தலையணை
 நனைக்கும் - நீயோ
 நகராதிருப்பாய் இமைகளிடையே

அக் கடைசி நிமிடத்தில் - உன்
 முகமும் விழியும் உதும்
 இரு கன்னத்தசைகளும்
 பரந்த நெற்றியில் வீழ்ந்த
 இரண்டு சுருக்கங்களும்

எண்ணையின்றி வாரப்படா
 மயிரும் - கைகளையகற்றிப்
 பிசைந்த விரல்களும் - நிலையாய்
 நிற்கமுடியாதங்கிங்காய்
 நடந்த அவசரமும்

வரண்ட வாயிலிருந்து வீழ்ந்த
 ஓரிரு தொடர்பிலா வார்த்தைகளும்
 எதுவுமே அப்போதெனக்குப்
 புரியவில்லை... ..

மூன்று நாட்களுக்கு முன்
 மதியம் மட்டும் ஒருபுறச்
 சிரட்டையிற் கிடைத்த
 கஞ்சியினை - நக்கிப்பின்
 ஏதுமின்றிக்கிடந்த என் அறிவை

இன்று - பசி வென்ற பொழுதில்
 நீ வந்தாய்

வரண்ட அவ்வார்த்தைகளை
 யுதிர்த்துப் பின் விழிவழியே
 யேதோ கூறிப்போனாய் நான்
 எதையுமே புரியவில்லையே
 என் அன்பே

இறுதியாய் - ஒருமுறையேனும்
 தழுவுவதுதான் - என் ஆர்வத்தை

வெறிகொண்டு நீ
 தவிர்த்தபோதும் ...

இப்போதே கடல்தாண்டி
 அப்புறம் போய்ச்சேர்
 என்ற பின்னும் - பசிவென்ற
 அறிவாற் புரிதலின்றி நான் -
 உனைப்பிரிந்தேன்

இப்போ ஆண்டுகளிரண்டு
 கடந்தபின்னும்
 நான் புரிந்துகொள்ளத் துடிக்கும்
 உன் அசைவுகளின்
 அர்த்தம் தானென்ன?

உங்களுக்காவது தெரியுமா?

ஹஹஅவர்களின்
 இறுதியசைவுகளின்
 அர்த்தமென்னவென்று?

மலைமுரசு மாயன்

இது கவிதை அல்ல...

மாயை

கனவுகளில் வாழ்பவனுக்கு
 கனவுகளே தின் பண்டங்கள்
 சராசரி சினிமாக்களும்
 தொலைக்காட்சித்
 தொடர் நாடகங்களும்
 போல...

ஞானிகளின் கண்டுபிடிப்புக்களை
 Hallucination என்பவர்கள்
 கால மாயை நம்மில் நிகழ்த்தும்
 அற்புதங்களை
 உணர்வதில்லை...

எல்லையற்ற இருப்பை
 புலனுணர்வுகளுக்குள்ளும்
 பகுத்தறிவுக்குள்ளும்
 சட எல்லைகளுக்குள்ளும்
 கொண்டுவர முயலும்
 விஞ்ஞானம்
 ஒரு மாயை...

தத்துவங்கள் தரும் தீர்வு
 ஒரு மாயை...

நிஜத்தைத் தவறவிட்ட
 யதார்த்தம்
 இருப்பைச் சுருக்கி
 தன் உள்ளங்கையில்
 வைத்துக் கொள்ள
 நினைக்கிறது....

இ. ஜீவகாருண்யன்

மனவயகச் சிறப்பிதழ்

மு. சிவலிங்கத்தின்

குடும்பம்

01

உலகச் சிறுகதை ஆளுமைகளின் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரத்தை ரேமன்ட் கார்வர் (RAYMOND CARVER) பெற்றிருப்பது வெளிப்படையான ஒளிவு மறைவற்ற இயல்பான எழுத்துக்களுக்குச் சொந்தக்காரராக இருப்பதேயன்றி வேறில்லை. அமெரிக்க இலக்கியத்தில் 1970 ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கோலோச்சித்த பின் நவீனத்துவ (POST MODERNISM) குழுவை சதா கரித்துக் கொண்டே மீண்டெழும் யதார்த்தவாத (REALISM) இருப்பை தக்க வைத்தவராக அடையாளப்படுத்தி இருப்பதனாலேயே அவரின் எழுத்து இயக்கம் முன்னிலைப்படுத்தும் அவசியம் உணரப்படலாயிற்று.

கார்வரின் NEIGHBOURS, (பக்கத்துவீட்டுக் காரர்கள்) SO MUCH WATER SO CLOOSE TO HOME (வீட்டுக்கருகில் மிகப் பெரும் நீர்), THEY ARE NOT YOUR HUSBANDS (அவர்கள் உன் கணவர்கள் அல்ல) எனும் சிறுகதைகள் அன்றாடம் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை மையப்படுத்தி கணவன் - மனைவிக்குமிடையிலான உறவுகளை சித்தரிப்பதாகும். இச்சிறுகதைகள் சிறிதும் முகப்புச்சி இல்லாது நெய்யப்பட்டதாகும். புறக்காட்சிகளில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அறிமுகத்தில் தொடங்கி ஆழமான கதையின் நீரோட்டத்திற்கு வாசகனை அழைத்துச் செல்லும் வித்தை அவருக்கே உரியதொன்று. கதையின் நடுவே மிக எளிமையான, இயற்கையான சொற்களைப் பரவலாக பயன்படுத்துவதிலும், குறியீடுகளின் தொகுப்பாகவும், முறையாக்கம் (LEGITIMISATION) செய்யாமலும் வாசகர்களின் கணிப்பிற்கு வழி விடுகின்றவராக தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்கின்றார்.

“பக்கத்துவீட்டுக்காரர்கள்” சிறுகதையில் பெரிய செல்வந்தன் ஒருவன், ஓர்வேன் எனும் கதையின் நாயகனிடம் தன் வீட்டை சில நாட்கள் பார்த்துக் கொள்ளும் படியும் செல்லப்பிராணிகளுக்கு உணவு வழங்குமாறும் கூறிச் செல்கின்றான். ஓர்வேன் வீட்டை திறக்கின்றான். செல்வந்தன் கூறிய கட்டளைகளை அவன் நிறைவேற்றி வந்தான் எனினும் ஓர்வேனுக்கு அந்நேரம் ஏற்பட்ட விந்தையான மனநிலைக்கு ஒத்துபோகும் வகையிலான சில செயற்பாடுகளை கட்டவிழ்க்கின்றான்.

அடையாளங்களின் அணிவகுப்பு

ஆடம்பர அறையிலே இருக்கின்ற உடைகளை அணிவது, நறுமண திரவியங்களை விசிறிக்கொள்வது, சொகுசு படுக்கையிலே செல்லமாக படுத்து உறங்குவது என்று நீடித்து வீட்டில் இருந்த உயர்தரமான மதுபான வகைகளை குடிப்பது என அவனின் செய்கைகள் நீள்கின்றன. ஓர்வேன் தன் மனைவியையும் இதற்கு துணையாக அழைத்துச் செல்கின்றான். குற்றவியல் சட்டத்தின் படி ஒருவருக்கு சொந்தமான எந்தப் பொருளும் குறித்தவரின் சம்மதமின்றி எடுப்பதோ கையாளுவதோ குற்றமான செய்கையாக கருதப்படும் அல்லது திருட்டு என பொருள் கோடல் (INTERPRITATION) செய்து கொள்ள முடியும்.

ஓர்வேனின் செய்கைகள் அவனுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் மகிழ்ச்சிக்கூரிய குறியீடுகளாக மாற்றமடைந்துள்ளன. உயர்தரமான மது கோப்பைகளும் மதுபானங்களும் பொருள் படைத்தவனின் அங்கீகாரமான கலாசாரத்தின் புள்ளியாக அல்லது குறிப்பானாக (SIGNIFIER) மாற்றம் கொள்கிறது. இத்தகைய குறிப்பான்களை அடுக்கிக் கொண்டே கதையாடல் நடக்கிறது. பொருள் படைத்தவன் திரும்பும் வரையில் புதிய மகிழ்ச்சியான குழுவை அனுபவிக்க என ஓர்வேனுக்கு மனம் துடிக்கிறது. நிரந்தர தீர்வாக அது அமையப்போவதில்லை. இது வெறும் தற்காலிக தீர்வே என்கிற நிலைதான் சிறுகதையின் உயரத்தை எட்டிப்பிடிக்கின்றது. சிறுகதையின் உடலுக்கு உயிரை வழங்கி விடுகின்றது.

தமிழ்நாட்டின் முன்னணி முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ஒருவரான பொன்னிலன் சிவலிங்கத்தின் சிறுகதைகளை யதார்த்த சிறுகதைகள் எனவும் எளிமையான நடை எனவும் குறிக்கின்றார். யதார்த்தவாதம் மனிதர்களின் இடர்கள், தர்க்கம், குதர்க்கம், மனநிலை, பொருளாதாரம், அரசியல், கலை, பண்பாடு எனும் நிலைகளை நுகரவும், சுவாசிக்கவும் உரித்துடையவை. யதார்த்தவாதியான எழுத்தாளன் பெற்றுக் கொண்ட சூழ்நிலையை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு பிரதிபலிக்கும் முறையினை சிறுகதைகளில் கையாளுவதாகும். சாரல்ஸ் டிக்ஸ்டன், செகால், பெர்னாட்ஷா, புதுமைப்பித்தன், தெளிவத்தை ஜோசப், சி. வைத்தியலிங்கம் மற்றும் இன்றைய இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களிடமும் யதார்த்த கதைப்பாங்கு நிறையவே உண்டு. அல்லது எண்ணற்ற பிரதிகள் மிதக்கின்றன.

மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் “ரேமண்ட் கார்வெல்லை” போல புற அறிமுகத்தில் சுருக்கமாக கதைக்குள்ளே வாசகரை இழுக்கின்றார். நடுநடுவே இளைப்பாறிக் கொள்ளும் பாவனையில் புற அறிமுகம் நடக்கின்றது. கும்பா சிறுகதையின் கதாநாயகன், கும்பாவை கைப்பற்றிக் கொள்ளும் வழி திருடுவதே என்பதை மனம் அறியச் செய்கிறது. மனகட்டளைப் படியே அத்தகைய இலட்சியத்தை அடைகின்றான். அதன் விளைவாக ஏற்படபோகும் விளைவுகளை அவன் அநாவசியமாக தடுத்துக் கொள்கின்றான். அதற்கு காரணமாக “ஆசை” இலட்சியமாக மனதில் மாற்றமடைந்ததே காரணமாகும். அத்தகைய “ஆசை” தான் சிறுகதையின் உயிராக மாற்றம் கொள்கிறது. இந்த புள்ளியில் தான் ரேமண்டும் சிவலிங்கமும் சந்தித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

இதனை வேறு விதமாக சொல்வதானால், திருட்டை செய்யக் கூடாது என கருதினால் அவன் ஏதோ மயாஜாலம் செய்தோ அல்லது தமிழ்த்திரைப்பட கதாநாயகன் போல் ஒரு நாளில் பணக்காரனாகவோ அல்லது செயற்கை தனமாகவோ வலிந்து புகுத்தப்படும் விபர்தமான விளைவுகளும் நாசுக்காக தவிர்க்கப்படும் மனம் போன எண்ணத்தின் விதைப்பும் தடுக்கப்பட்டுள்ளது. தேவையானதே. எவ்வாறானதொரு, நல்ல வழியில் சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்ட நிலையில் கும்பாவை கைப்பற்றி இருந்தால் சிறுகதையின் போக்கு வாசகனினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட தொடர் அசைவியக்கத்தில் சேர்ந்தது போலாகிவிட வாய்ப்பும் உள்ளது. நிகழ்விற்கான கச்சிதமான செயற்பாட்டினால் உள்வாங்கப்படும் போது அத்தகைய நிலை சிறிதும் பிசிராது இருக்கும் மாயப்பிம்பம் அல்லது மாயவலை போன்றதொரு செயற்பாட்டின் நுண்ணுயிர்ப்பில் இருந்து எட்டி நிற்கும் பாங்கு அல்லது சுமை குறைக்கும் முறையில் உள்ளதாக எண்ணப்படலாம். நல்ல வழியில் கும்பாவை பெற்றுக் கொண்டான் எனும் தொனி உடனடித் தீர்வாக வாசகனை சென்றடைந்து அதீத இன்பத்தை உடலெங்கும் தோற்றுவித்தாலும் அத்தகைய நிலை நீர்குமிழியாய் சீக்கிரமே உடைந்து போகும் தோற்றத்தை உள்மனம் தோற்றுவிக்கும். இத்தகைய தோற்றப்பாடுகள் சிறுகதையின் செம்மையினை குழப்பிவிடும் மனவெளிக்கு கொணரும். எனில் சிவலிங்கத்தின் பார்வை, வெளிப்புலகின் பார்வைகளைவிட அதன் போக்கில் நடக்கவிடாது மாற்றீடாக சராசரியாக

மகிழ்வையும் பெற்றுக் கொள்ளாத இடத்தையும் தாண்டி சிந்தனை வெளியில் பிரகாசமான ஓர் இடத்தை வாசகனுக்கு தெரிவு செய்கிறது. இத்தகைய இடம் மாயாஜாலம் மிக்கதாகவும் பல விதமான சிந்தனை சிறுகதைகளை விரித்து சுதந்திரமாக பறப்பற்கான ஆற்றல்களை கிடைப்பற்காக படிமமாக மாறி விடுகிறது. நுண்ணிய பண்புகளினாலேயே சிறுகதையின் முடிவு யதார்த்தத்தை உணர்ச்சிகளின் கடலாக மாற்றிவிடுவதோடு பலமணி நேரம் மனதை ஓர் அணுபிளவாக உருவாக்கிவிடுகிறது. இத்தகையதொரு நிலை பரிபூரணமானதல்ல என்றாலும் நினைவில் தாங்கி நிற்கும் அசைவுகளாக முடிவு இசைவாக்கம் அடைகிறது. இதுவே சிறுகதையின் வெற்றியாகவும் சில வேளை அமைந்து விடுவதும் உண்டு.

2

“காஞ்சிவரம்” என்கிற தமிழ்த்திரைப்படம் 2009 ஆம் ஆண்டுகளில் விமர்சன ரீதியாக போற்றுதலுக்கும், எதிர்வினையாக தூற்றுதலுக்கும் உட்பட்டது. இத்திரைப்படம் 1930களில் காஞ்சிபுரத்தில் தொழில் பார்த்து வந்த பட்டு நெசவாளர்களின் சமூக பொருளாதார பண்பியல்புகளை படிமமாகக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் படிமங்கள் அடுக்கப்பட்ட விதமும் குறியீடுகளை நோக்கிய பயணமும் இணைந்துக் கொள்வதற்கான அவதானமும், பயணமும் வெவ்வேறானதாக இருந்தது.

திரைப்படத்தின் பட்டு நெசவு தொழிலாளியான கதாநாயகன் (பிரகாஷ்ராஜ்) தன் தங்கையின் மணநாளன்று பட்டுப் புடவை அணிந்து இருக்க வேண்டுமென ஆசைப்படுகின்றான். அந்த ஆசை காலப்போக்கில் இலட்சியமாக மாறியதுடன் இலட்சியத்தை அடைய வறுமை தடையாக இருப்பதும் நேர்மை வழி விடாமையும் அவனின் மனம் தெரிந்து கொள்கிறது. அதனடியாக அவன் பட்டு நூலினை சிறுக சிறுக திருடி சேமித்து வைக்கின்றான். பிரதான கதாபாத்திரம் களவாடுவது அல்லது திருடுவது தன் வறுமையின் பால் பழி போடப்பட்டிருப்பினும் அந்த வழியினூடாக 1930ம் ஆண்டுகளில் காஞ்சிபுரம் பட்டு நெசவாளர்களின் கதைக்களமும் அடையாளங்களும் விரிவடைவது இரட்டை தன்மையுடைய குறியீடுகளாக வடிவம் பெறுகின்றன. இந்த இரண்டு தளங்களை நோக்கிய கருதுகோள்கள் (HYPOTHESIS) இருப்பதனால், கருதுகோளின் இயல்புகள் (FEATURES OF HYPOTHESIS) ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்திவிடும் இயல்பை மறுக்கின்றது. களவு செய்தல் எனும் நிலையினை மையமாக வைத்துக் கொண்டே அதனுடாக தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களை காட்சிப்படுத்தல் என்பது அழகியல் பண்பினை சிதைத்து விடுவதாக அமைந்து விடுகின்றது. இன்னும் சொல்லப்போனால், ஒற்றை தன்மை கொண்ட மறுசுழற்சி செய்யப்பட்ட காட்சிகளாக எம்முன் வந்திருக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது.

தீமையான ஒரு படிமத்தை வைத்து இதற்கு எதிர்மறையான படிமத்தை விபரித்தல் அல்லது காட்சிப்படுத்துதல் நிகழ்வாய்ப்பில்லை. தண்டவாளங்களைப் போல இணைய முடியாது. இதன் காரணமாகவே திரைப்படத்துடன் இணைய முடியாமைக்கும் திரைப்படத்தின் அடையாளத்தை கவனிக்க முடியாமைக்கும் பண்பு தளத்தில் இயங்க முடியாமைக்கும் சிக்கல்களை தோற்றுவிக்கின்றது. இதனாலேயே மெய் நிகழ்வுகள்

பற்றிய பிம்பங்களும் உடைந்து சிதறுகின்றன. உருவாகும் நவீன பிம்பம் பட்டு நெசவாளர்களில் சமூகத்தில் உண்மையான பிரதிகளாக வெளிப்படாமையினால் கலைத் தன்மை பழிகொடுக்கப்பட்டு திரைப்படத்தின் பால் கவன ஈர்ப்பு குறைவடைகின்றது. கடந்த காலம் வழியாக நிகழ்காலம் குறித்த பிரதியான கும்பாவில், காஞ்சிவரம் திரைப்படத்தின் சாயல் அல்லது கருத்தாக்கம் உள்ளதென எண்ணவேண்டியுள்ளது.

1972 ம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் கொண்டு வரப்பட்ட நவீன பொருளாதார கொள்கையினால் உருவான வறுமை, பஞ்சம், பட்டினி என்பன பொருள் அற்றவனை வருமை தாக்கிற்று. இலங்கையின் பொருளாதார மேம்பாட்டில் மிக அடித்தளத்தில் வாழ்ந்து வந்த, வருகின்ற பெருந்தோட்டத்தை சேர்ந்த தோட்ட தொழிலாளர்களை அது அரக்கனென விழுங்கி கடித்து குதறிட்டு, சேமிப்புக்கள் என்பதைவிட வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி மிக பவித்திரமாக கண்காணிப்பில் வைத்திருந்த கலைப் பொருட்களை எல்லாம் செம்பிலான (அண்டா, குண்டா, கும்பா போன்றவை) வயிற்றுப் பசிப்போக்குவதற்காக அடகு வைத்தனர், அல்லது விற்றனர். காலம் கடந்து விட்டது. இப்போது 2014 ல் நிற்கின்றோம். வறுமையும் அடிமட்ட கோடும் எங்களை அன்று போல இன்றும் நெஞ்சார வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. வேட்கை அரசியலில் (POLITICS DESIRE) தேர்தல் காலங்களில் மாத்திரமே தொழிலாளர்களைப் பற்றிய கரிசனை மறு வாசிப்பாக இருந்து வந்திருக்கின்றன.

ஒரு குறித்த வீட்டின் வர்ண பூச்சிக்காக செல்லும் கந்தசாமி எதேச்சையாக, எதிர்பாராமல் தன் தகப்பனார் பாவித்து வந்த கும்பாவை கண்ணுறுகின்றான். கும்பாவை கைப்பற்ற மனம் படாதபாடுபடுகின்றது. நேர்மையான வழியில் கும்பாவை கைப்பற்ற அவன் சிந்திக்கவில்லை. அவ்வாறு செய்யின் அது சாத்தியப்பட போவதில்லை என மனம் திடம் கொள்கிறது. இருப்பினும் வாசகன் மனதிலே திருடுவதற்கான காரண காரியம் சரியான முறையில் முன்வைக்கப்படவில்லை என்கிற நிலைப்பாட்டை வைத்தக் கொண்டால் சிறுகதையின் "கலை" பற்றிய சிந்தனை தீரந்து போவதாய் உள்ளது.

ஊரை விட்டு ஓடி வந்த சிறுவன் பசியால் துடிக்கின்றான். நடந்து திரியும் மக்களிடம், கடைக்காரர்களிடம் கை நீட்டி ஏதேனும் சாப்பிட தர முடியுமா என வினாவுகின்றான். மொத்தமாக எவருமே சிறுவனின் வேண்டுகோளுக்கு செவி சாய்க்கவில்லை. சாப்பாட்டுக் கடையில் திண்பண்டத்தை திருடிக் கொண்டு அவன் ஓடுகின்றான், என மனதிலே எண்ணத்தை ஓட விட்டால் அந்த திருட்டில் ஒரு நியாயம் இருப்பதாக ஊகிக்க முடிகின்றது. அல்லது ஓர் அவசிய தேவைப்பாடு இருப்பதாக உணர்வு அமைகின்றது. இவ்வாறான தேவைப்பாடு எப்போதுமே பொது புத்தியாக திருட்டிலே அமையுமென்பதை அனுமானிக்கவியலாது. அவ்வாறு மீறமுடியாத அல்லது தவிர்க்க முடியாத தேவைப்பாடு ஒன்றை கலையாக்கத்தில் சொல்லப்பட வேண்டுமானால் அத்தகவனமும் சொல்லாட்சியும் கலை நுணுக்கமும் பிரதிகளில் வெளிப்பட வேண்டும். அவ்வாறு செய்தலின் வெற்றியில் தான் வாசகன் அதற்கு கட்டுப்படுவான். ஏனெனில் ஒரு சம்பவத்தை கலையாக்குவது என்பது எப்போதுமான

சாதாரணமான தொன்றல்ல. அது அசாதாரணமானது. ஓர் தங்கைக்காக பட்டு நூலினை திருடுவதோ தன் தகப்பன் உண்ட கும்பாவை திருடுவதோ, அதனுடாக அம்மக்களின் வாழ்வியல், சமூக மாற்றங்களை கதையின் படிமங்களாக அடுக்கப்படுவது நேர்மையானதாக மாற்ற மடையாது.

3

இந்தியாவில் பிறந்து அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து நாடுகளில் வாழுகின்ற சல்மான் ருஸ்டி (SALMON RUSHDIE) (MID NIGHT CHILDREN (1981), THE SATVNIC VERSES (1988) எனும் உலகப் புகழ்பெற்ற நாவல்களின் ஆசிரியர். இந்நாவல்களுக்காக சில இஸ்லாமிய நாடுகளிலும், பல அமைப்புக்களினாலும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்.

சல்மான் ருஸ்டி பத்திரிகையொன்றுக்கு வழங்கிய செவ்வியில் ஒரு எழுத்தாளனின் எழுத்து எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை கூறுகின்றார். "அக்கால எதிர்ப்புணர்வை அக்காலக் கட்டத்தில் வீரம் (BRAVE) என்று அழைக்கின்றோம். தற்போதோ ஆக்கிரமித்த இடங்களில் இருந்து எழுகின்ற கிளர்ச்சியை தீவிரவாதம் என்கின்றோம். இவ்வாறு இந்த இரண்டு விடயங்களையும் எவ்வாறு ஒத்திசைவாக பொருத்தி விடுவது என்பதில் தான் எழுத்தின் வெற்றி அல்லது கதையின் வெற்றி அமையும்" என்கின்றார். தொடர்ந்து அவர் "வாசகனுக்கு அறிவுரை கூறும் புத்தி கதையின் உயிரை சிதைத்து விடும். எனது நாவலின் ஹாலிமர் பாத்திரம் தீயவனைப் பற்றியது. நாவலில் அவனை தப்பிக்கவைக்கும் நிகழ்வுகள் காட்டும் முயற்சிகளில் நீங்களும் (வாசகர்கள்) இணைந்து பயணிப்பீர்கள். தீயவன் என்பதையும் மறந்து அவன் பிடிபடக் கூடாது என பதட்டப்படுவீர்கள். அத்தகைய நிலையை தான் எழுத்தாளன் (நான்) விரும்புகின்றான்" என கூறிச் செல்லுகின்றார்.

சல்மான் ருஸ்டியின் செவ்வியில் மூன்று விதமான முன்மொழிவுகளை அல்லது குறியீடுகளை வழங்குகின்றார். 1. கதை இறந்த கால, நிகழ்கால, எதிர்கால நிகழ்வுகளை கொண்டிருக்க முடியும். ஆயின் ஒரே இசைவானதாக உருமாற்றிக் கொள்ளும் பக்குவம் அமைய வேண்டும். மறு சுழற்சியில் அவை ஒன்றினைக்க கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

2. எழுத்தாளன் வாசகனுக்கு புத்தி கூறும் அளவிற்கு திறமை படைத்தவன் அல்ல. அதை வாசிக்கும் வாசகன் தனது எண்ணப்படி விளங்கிக் கொள்ளவோ பொருள் கோடல் செய்து கொள்ளவோ முடியும்.

3. கலையாக்கம் முழுமையாக நடந்தால் தான் வாசகன் கதையில் நடக்க முடியும். பாத்திரங்களுடன் வாழவும், பயணிக்கவும் முடியும். கதாநாயகன் தீயவனாக, கொடியவனாக, திருடனாக இருக்கலாம். இத்தகைய பாத்திரங்களை சித்தரிப்பது, கொண்டு நடத்துவது எழுத்தாளனின் கலையாக்கத்தின் மூலமே நடைபெற முடியும். அவ்வாறு இடம் பெற்றால் தான் எழுத்தாளன் சமூக வாசிப்பில் ஓர் பிரதியாக இடம் பெற முடியும்.

சல்மான் ருஸ்டி கூறியதைப் போலவே பொன்னீலன் கும்பாவில்: "கந்தசாமி எப்போதும் பிடிபடக் கூடாது" எனும் மனநிலையை வாசகனுக்கு தோற்றுவிப்பதில் முசிவலிங்கம் வெற்றி பெற்றதாக எண்ணம் கொள்ளுதல்

அவர் கலையாக்கத்தில் குறிப்பிடும் படியாக வெற்றி பெற்றதாகவே எண்ணிக் கொள்ளலாம். இருப்பினும் பின் நன்னத்துவத்தில் இரண்டு நிலைகளும் நாம் போக நேரிடும்.

4

குடிமக்களின் வரலாறு, உள்வியல், புவியியல், சமயவியல், அறிவியல், பண்பாட்டியல், வலாசாரவியல் எனும் கருத்தாக்கங்களின் உயிர்ப்பை படிமங்களாக உருமாற்றிக் கொண்டு என்றும் உயிர்ப்புடன் இருக்கக் கூடியது தொன்மம் (MYTH) எனும் கூறு தொன்ம பொய்மைகளின் புகழிடம் அல்ல. அவை உண்மைகளின் இருப்பிடம், கருத்துக்களின் வாழ்விடம் எண்ணங்களின் வரலாற்று பெட்டகம் என கொண்டாடுகிறார் அரிஸ்டோட்டில்.

புனைக்கதைகளின் பிதாமகன் என்று கொண்டாடப்படும் புதுமைப்பித்தன் (சொ.விருத்தாசலம்) அகல்யை, சாபவிமோசனம் சிறுகதைகளில் தொன்மத்தின் கூறுகளையும், பாத்திரங்களையும் வெற்றிகரமாக மறுவாசிப்பு செய்தார். கு.ப.ராஜகோபாலன் (கு.ப.ரா), இராஜாஜி என்போரும் இவ்வாறே தொன்மத்தை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தினர். தொன்ம கூறுகளையும் பாத்திரங்களையும் மறு வாசிப்பு செய்வது தேர்ந்த சிறுகதைகளின் படிமங்களில் ஒன்றாக தரிசிக்க முடியும்.

கும்பாவில் மு.சிவலிங்கம் சமயவியல் கூறுகளின் ஒன்றாக அல்லது சமூகபண்பாட்டியலின், எண்ணங்களின் கூறுகளில் ஒன்றான தீபாவளி பண்டிகையும் அதனுடன் இணைந்த சமய அனுபவங்களின் வலிமையையும் சிறுகதையின் போக்கினை தீர்மானிப்பதற்கு வழி சமைக்கும் நிலையில் தொன்ம குறியீடாக பயன்படுத்தியுள்ள மையை அறிய முடிகின்றது.

தீயவை அழிந்து உலகிற்கு நன்மை ஏற்பட வேண்டும் என்றே பண்பியல் தளமும் இறந்தவரின் ஆத்ம ஈடேற்றத்திற்காக தீபாவளியின் முன்னிரவில் "படையல்" எனும் தொன்ம கூறினை கையடக்கப்படுத்திக் கொண்டே கும்பாவின் இருப்பை அவசியமுள்ளதாக இக்கூற்றின் முக்கியத்துவத்தையும், மனதிருப்தியையும், படையலின் நிறைவான அம்சத்துக்கும் கும்பாவின் பிரசன்னம் அவசியமென கதாநாயகன் உணர்கின்றான். நடைமுறையில் இத்தகைய பண்பு சாத்தியமானாலும் கூட, எவ்வாறாயினும் புதுமைப்பித்தன் போன்று தொன்ம சம்பவங்களை, தொன்மை பாத்திரங்களை சிறுகதைகளின் போக்கை தீர்மானிக்க ஆயுதமாக சித்தரிக்கப்படும் படிமங்களின் கனதியை உரைமுடிக்கின்றதாயினும் கும்பாவின் தொன்ம குறியீட்டின் அடர்த்தி, சிறுகதையின் ஓட்டத்திற்கு அல்லது கும்பாவை திருடும் மனநிலையை கட்டவிழ்த்துவிடும் அளவிற்கு கொண்டு சென்றுள்ளதா எனும் வினா வாசகன் மனதில் எழும் புதிராகும்.

தொன்ம உத்திகளை மறுவாசிப்பு செய்யும் போது இன்றைய சமூக நிலை, பண்பாட்டின் மாறுதல்கள், களநிலை என்பவற்றினை பற்றிய முழு அறிவும் இசை வாக்கம் செய்கிற போது தொன்ம உத்தி காய்ப்படாமலும், நாசுக்காகவும், இயல்பானதாகவும் முன்வைக்கப்பட வேண்டும். தேர்ந்த எழுத்தாளனின் பணி அதுவாகத்தான் இருக்கும்.

ஆங்கில முகாமைத்துவத்தில் (MANAGEMENT) கூறப்படுகின்ற தொன்மவியலில் இருந்து ஓர் உதாரணத்தை தருகின்றீர்கள். முயற்சியாளர்கள் (இயற்கையிலேயே)

பிறக்கின்றார்கள். (ENTREPRENEURS ARE BORN) எனும் படிமம் ஆரம்பகாலங்களில் தொன்ம கோட்பாடாக இருந்தது. தற்கால (CONTEMPORARY) முகாமைத்துவ தொன்மை கோட்பாடுகளின் படி, இவ்வாறு இயற்கையிலேயே முயற்சியாளர்களை உருவாக்கும் நிறுத்தங்கள் (GENETICS) உடலிலே காணப்படும் ஒன்று என்கிற தோற்றப்பாடு மாற்றமடைந்து முயற்சியாண்மை திறன்களை (ENTREPRENEURSHIP COMPETENCES) வளர்த்தெடுக்கும் பயிற்சி நெறிமுறைகளினால் (TRADING GUIDE LINES) முயற்சியாளன் தோற்றம் பெறலாம் எனும் படிமம் இன்று மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. முயற்சியாண்மை என்பது (பண்பெருக்கம் அல்லது தாமழ்வு என்று கருதிய தொன்மம் இன்று மாற்றமடைந்து சிலரே வெற்றி பெறுகின்றார்கள் எனும் படிமம் ஏற்பட்டுள்ளதை விளங்கிக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என எச். ஹோல்ட் குறிப்பிடுகின்றார். ஆக, ஆங்கில முகாமைத்துவ தொன்மங்கள் இன்று மாற்றத்துடனேயே கோட்பாடுகளில் மறுவாசிப்பு செய்யப்படுவதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதும் வழமையாகி விட்டது.

கும்பாவை பொறுத்தளவில் தீபாவளி, படையல் எனும் தொன்மை கூறுகளை மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் சொல்லடல்கள் செய்கின்றாரேயன்றி சம்பவ நீட்சியில் எவ்வாறான ஒரு நிலையிலும் அடர்த்தியான வடிவமைப்பை பெற்றுக் கொள்ள முயலவில்லை என்பது போல தெரிகின்றது. இத்தகைய தொன்ம கூறுகளை மாற்றத்துடனோ அல்லது நேரடியாகவோ சம்பவ நீட்சி, கதாநாயகனின் மனநிலை என்பவற்றுடன் கலந்துரையாட வைத்து, பண்பாட்டு கருதுகோளாக உருவாக்கி கொண்டிருக்க கூடுமானால் கந்தசாமி (கதாநாயகன்) யின் செய்கை அல்லது நடத்தை ஏதோ ஓர் வகையில் நல்ல செய்கையாக (GOOD ACT) நிலை நிறுத்தக் கூடிய, எண்ணக் கூடிய வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொண்டிருக்க முடியும்.

5

"கும்பா" இருந்து வருகின்ற புறவயமான தடைகளை ஒரு புறத்தே தள்ளியபடியே நீட்சியாக வெளிக்கிளம்பிய உணர்வுகளை சொல்லடல் வழி காட்ட முனைந்தமையே ஒரு விதமான புரட்சிகர போக்கின் சாயலைப் புலப்படுத்தியது. இவ்வாறான புதுவிதமான சாயல் அல்லது பாய்ச்சல் இதுவரை மலையக மாயவிம்பம் எனும் அடையாளம் மீதான தாக்குதலாக கொள்ள முடியும்.

ஒன்றே போலான ஒற்றைத் தன்மை கொண்ட மறு சுழற்சி செய்யப்பட்ட காட்சிகளாக முற்றிலும் அறியப்பட்ட விதமாகவே வெளிக்கிளம்பி நிற்கும் மலையக சிறுகதை இயக்கம்: கூடை, மலை, தொழிலாளி, துரை, லயம், பங்களா, தொழிற்சங்கம் எனும் பண்புத்தளங்களில் இன்னமும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய பண்புக் கூறுகளின் நெருடலின் வறுமை, துன்பம், அப்பாவித் தனம் எனும் கருதுகோள்கள் கட்டவிழ்த்துவிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு வெளியிடப்படுகின்ற அணுபிளவுகள் அதிக உஷ்ணத்தை வழங்கி ஏனைய நிகழ்வுகளை முன்மொழிவுகளை அலட்சியப்படுத்துகின்றன. இதனடியாக கடந்த காலம் வழியாக எதிர்காலம் எனும் அடையாளத்தை அடைவது என்பது முற்புதர்கள் நிறைந்த பாதையாக உள்ளது. இன்னும் சொல்வதானால் மலையக சிறுகதை இலக்கியம்

தட்டையான கலை மரபாக, வடிவமாக மாற்றப்பட்டுள்ளதே காரணமாகும்.

மலையகத்தவர்கள் மலையகத்தை தங்கள் பிரதிகளினால் முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும் என்கிற மரபில் நிற்க கூறி எண்ணக்கையில் அதிகளவு எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் விரும்புகின்றார்கள். மார்க்சியம் என இயங்குகின்ற விமர்சனமும் மலையக சிறுகதைகளும் மலையக வாழ்வியல், தொழிலாளர் இயலைப் பற்றி எழுதப்பட வேண்டும் எனும் கருதுகோளை முன்வைக்கின்றனர். இதனடியாக தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ். எம்.ராமையா போன்றோர்கள் கூட தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளை சித்தரிப்பில் அத்த கவனத்தை கொள்ளவில்லை எனும் பாணியில் வாதத்தை முன்னெடுக்கின்றார்கள். ஒரு வகையில் இந்நிலைமை சிறைப்பட்ட "மலையக இலக்கியம்" என்றோ பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு தொழிலாளர்களைப் போல அடிமை சாசனம் எழுதி வைக்கப்பட்ட பத்திரம் போன்றோ இருந்து வருகின்றது. இந்த வரையறைகளை உடைத்து வெளிக்கிளம்பிய புதிய எழுத்தாளர்கள் பரம்பரை உரிய கவனம் பெறாதிருப்பது இதனடியாகவே.

நவீன உலகமயமாதலில் இலக்கியம் கூடுவிட்டு கூடு பாயும் விதத்தை நடைமுறையில் சாத்தியப்படுத்தி வருகின்றது. பிரதானமாக அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் எனும் திறனாய்வு முறையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வருகிறது. மேலைத்தேய கோட்பாடுகளாக இவை இருப்பினும் கீழைத்தேய நாடுகளின் கலாச்சாரத்திற்கு ஏற்ப இரட்டை சட்டகமாக (DOUBLE PARADIGM) மாற்றமடைந்து வருகின்றது. வரும் ஆண்டுகளில் தமிழ் நூல்கள் மின்நூல்களாக வெளிவரும் சாத்தியம் கூடி வருகின்றது எனவும் தமிழ் நூல்களின் தாயகமாக தமிழ் நாட்டை அடையாளப்படுத்துவது எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே சமயத்தில் பதிப்புரிமையை பெற்று வெளியிடப்பட வேண்டும் (தமிழ் சினிமாவைப் போல) என்ற கோரிக்கையையும் தமிழ்ப் பதிப்புலகத்தையும் உலகக் குழலையும் வேண்டி நிற்கின்றன.

"புத்தாயிரம் ஆண்டில் ஆங்கில இலக்கியத்தை போலவே புதிய தலைமுறை புதிய அடையாளமாக (1980 பின்னர்) தமிழ் இலக்கியத்தின் அடையாளங்கள் முற்றாக மாறியுள்ளன" என காலச்சுவடு 2011 புத்தாயிரம் சிறப்பிதழில் ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டுகின்றது.

இலக்கியத்திற்கான சமூகத்திற்கான விமர்சனங்கள் மறைக்கப்பட்டு ஒன்றாக இணைக்கப்படும் நிலை வழுவுன்றி உள்ளது. இதனடியாக தமிழ் இலக்கியம் முன்னொரு போதும் இல்லாத வகையில் அதிக முனைப்புடன் தனக்குரிய இடத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. தமிழ் வாசகர்களுக்குரிய புதிய அடையாளத்தை வழங்கியுள்ளது. மலையக இலக்கியம் உலக தமிழ் இலக்கியத்தில் எவ்வாறானதொரு முனைப்பில் தன்னை அடையாளப்படுத்த விரும்புகின்றது என்பதே மில்லியன் டொலர் வினாவாகும்.

KING CAN DO NOT WRONG எனும் ஆங்கில பத்தத்தை மலையக சிறுகதை இலக்கியத்துடன் உரசிப் பார்க்கலாம். அரசன் தவறு இழைக்கமாட்டான் என்கிற ஓர்-அட்டவணை நிகழ்காலத்தில் பொருத்தமானதா எனும் பொருத்தப்பாடு சந்தேகத்துக்குரியதாகவே உள்ளது. அதனையொட்டியே மலையக மக்கள்/ தொழிலாளர்கள்

தவறே இழைக்கமாட்டார்கள் எனவும், அப்பாவிகள் வறுமைப்பட்டவர்கள், துன்பமடைபவர்கள் என்றும் மற்றவை ஆதிக்கவர்க்கத்தினரால் துன்புறுத்தப்படுபவர்கள் எனும் பொது புத்தியை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்துவதும் புதிய தளங்களில் சிறு கதைகளின் கருத்தாடல்களை கட்டித்தழுவுதலும் உறவாடுதலும் அவசியமாகின்றன. கும்பாவில் கந்தசாமியின் திருட்டை புடைபோட்டு பார்க்க முடியும். ஊடாட்டம் சிறுகதையோடு இணைந்து வருவ தனால் சிறுகதை சிறக்கின்றது. தட்டையான இலக்கிய படிமம் வழியே இவ்வாறான ஊடாட்டம் வெளிவருதல் என்பது வழமைக்கு மாறான மரபு நிகழ்ச்சியாக மலையக இலக்கிய சூழலில் அமைந்து விடுகின்றது.

மலையக தொழிலாளர்கள் தவறு செய்யாதவர்கள் எனும் மந்திர உச்சாடனம் நமுனுகுல மலையிலும் சிவனொலிபாத மலையிலும் கேட்கின்றது. இதனாலேயே கந்தசாமியின் திருட்டு எமக்கு கசக்கிறது. அஜீரணத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஒரு வகையில் அந்த காலத்து எம். ஜி.ஆர். பாணியைப் போல தனக்கென வடிவமைக்கப்பட்ட களவு செய்யாத, பெண்களை மானப்பங்கப்படுத்தாத, திருடாத, குடிக்காத கணவானாக காட்டும் அல்லது சித்தரிக்கும் ALL GOOD DOER கதாபாத்திரங்கள் போன்ற மலையக இலக்கிய சிறுகதைகளும் பாத்திரங்களும் பெரும்பாலும் அமைந்து விட்டதாகவே கருத இடமுண்டு. இதனால் ஏற்படும் முக்கியமான இரண்டு விளைவுகளாக உலக இலக்கிய வளர்ச்சியின் போக்குடன் ஒத்துப் போகா தன்மை என்பதுடன் தற்கால களநிலைமையின் உண்மையான / இயல்பான நிலையை (REALITY COMES) அறிய முடியாதிருப்பதேயாகும்.

6

குவிமைய எதார்த்தவியல் (HYPER REALITY) படிமத்தை சார்ந்த பிரதிகள் பரவலாக நட்சத்திரங்களாய் ஒளிர ஆரம்பித்திருக்கின்றன. ஏலவே இருந்த அடையாளங்களின் மீது நீண்ட காலமாக மனிதனை இடையராது தாக்கி வரும் மையம் + விளிம்பு, வெள்ளை + கறுப்பு, தலைவன் = தொண்டன், பொய் + உண்மை எனும் ரீதியிலான நிலைகளை அல்லது கருத்தியல்புகளை முர்க்கத்துடன் தாக்கி அதன் மீது ஏலவே உள்ள சமநிலையை சிதற வைக்கும் பாங்கில் ஏற்படும் புதிய மாற்றம், இடைவெளி என்பனவற்றை கண்டறிந்து அரசியல் ரீதியாகவும் புதிய பார்வையாகவும் கவனிக் கப்படாத பக்கத்தினை பிரதிகளாக தர முயற்சிக்கின்ற நிலையினை பின்நவீனத்துவம் அடைய முயற்சிக்கின்றது" என யுவனிகா ஸ்ரீராம் குறிப்பிடுகின்றார். கும்பாவின் திருட்டு இவ்வாறான பார்வையில் அவதானிக்கபட வேண்டிய அவசியத்தை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொள்கிறது.

பிளக்கேன்ஸ் என்பவர் "திருடாதே பொய் சொல்லாதே, கொலை செய்யாதே, பிறத்தாரின் மனைவியை நோக்காதே என்பவையெல்லாம் எதிர்மறை உபதேசங் களாக உள்ளன என்கிறார். அமர்க்ஸ் என்பார் தேவைகள் உள்ள ஒருவனுக்கு செய்ய வேண்டியதென்ன என சொல்லத் திறனற்றவையாக உள்ளன என்பதை பிளக் கேன்ஸ் சுட்டிக்காட்டுவதாக அபிப்பிராயம் கொள்கின்றார்.

இத்தகைய அறச் (MORAL) சூழல்கள் தெளிவில்லாத இரட்டை தன்மை வாய்ந்தவையாக உள்ளன.

ஆற்றில் விழப்போனனை தடுக்கும் ஒருவனை, காப்பாற்ற புறப்பட்டவனையே தடுத்து விட்டாயே எனும் பலிச் சொல்லுக்கு ஆளாகிப் போகின்றான். மறுபுறமாக காப்பாற்ற துணிந்தவன் நீச்சல் தெரியாதவன் என அறிந்து அவனை தடுத்தான் என அறிந்திருந்தால் அத்தகைய செயலில் அநீதிக்குப் பதில் அறம் இருந்ததாக எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் காலி விதியில் ஆர்ப்பாட்டம் நடந்த நீதிமன்றம் விதித்த தடைகளையும் மீறி ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு நீதிமன்ற தண்டனை வழங்கியது சரியானதே என நினைத்தாலும் மறுபுறமாக மாணவர் போராட்டத்தில் வலுக்கடாயமாக விருப்பமின்றியே கலந்து கொண்ட ஒரு சில மாணவர்களுக்கு இத் தண்டனை கிடைக்குமானால் இத்தகைய செய்கையில் நியாயம் அல்லது அறம் இருப்பதாகக் கொள்ளப்பட முடியுமா என்கிற மயக்கம் தோன்றுகிறது. ஆக நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பு, நியாயம் என்பன இரண்டு விதமான நிலைகளை பல்வேறு சம்பவங்களில் கொண்டமைந்து விடுகின்றது. பின்நவீனத்து அறம் இவ்விரண்டு விதமான நிலைகளுக்கிடையில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சார்பாக குரல் எழுப்புகின்றது. ஒருவரைப் பார்த்து "திருடாதே" என சொல்லும் அறத்தை விட அவன் ஏன் திருடினான் என்பதை அடிமுதல் நுனி வரை ஆய்வு செய்து அடையும் தீர்ப்பே சிறந்த அறமாக கொள்கின்றது. அத்தகைய அறத்தால் மட்டுமே மையமும் விளிம்பு நிலையும் அழிக் கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தையும் அதனைச் சார்ந்த ஒரு அறத்தையும் கட்டமைப்பது சாத்தியம். அத்தகைய அறமே பின்நவீனத்துவ அறம் எனும். எம்.ஜி. சுரேஸ்சின் சொற்றொடர் ஆழமான பார்வையை புதைத்து வைத்துள்ளது.

"கும்பாவை ஏன் திருடினான்" என பின் நவீனத்துவ மாதிரியில் நுழைய முற்படின் திருட்டுக்கான மனநிலையை அடையும் கட்டம் வரையில் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருந்தான் எனும் படிமங்களை கண்டறிந்து காட்சிப்படுத்துவது அனிச்சை செயல்பாடாகாது.

படிமங்களை தனித்தனியாக பிரித்தறிந்து வெவ்வேறு செயல்களைக் கொண்டமைந்த கூறுகளாக அல்லது அவனின் மனவோட்டத்தின் பாய்ச்சலைத் தீர்மானித்து ஆவர்த்தன அட்டவணையின் கூறுகளாக (ELEMENTS) அமைவனவற்றை ஆராய்ந்து (RESEARCH) அதன் பன்முகத் தன்மையினை அடையாளம் காணுதல் அவசியமாகும்.

உதாரணமாக "கும்பா" பரம்பரையாக அவனின் (கும்பாகதாநாயகன்) குடும்பத்தாரினால் பாவிக்கப்பட்டு வந்தது என்பதால் ஒரு வழக்காறு (CUSTOMS) ஆக மாறிவிட்டிருந்தது. அரசாங்கம் எனும் அதிகாரத்தினாலும் அடக்கியாளும் பொது புத்தியினாலும் இழிவு நிலை மக்களின் வாழ்க்கை, பொருளாதாரம் பாதிப்படைந்தமை கவனிக்க தகுந்த சான்றா, தொன்மைக்கு இடம் கொடுக்க முயன்றமையா, கும்பாவை எதிர்காலத்தில் அவனால் கையடக்கப்பட முடியாதா, கும்பாவை வைத்திருக்கும் நபரின் மனநிலை தனக்கு சாதகமாக இருக்காது எனும் தோரணையிலா என்கிறபல்வேறு விதமான வினாக்கள் அலசி ஆராயப்படலாம். இவ்வாறான பன்முகத்தன்மை கொண்ட கூற்றுக்களின் சேர்க்கை திருடுவதற்கான

மனநிலைக்கு படிமங்களாக அமைந்ததா? அவ்வாறு அமைந்திருந்தால் எவ்வாறான அனுசூலங்கள் பிரதிசூலங்கள் ஏற்பட வாய்ப்பு இருந்திருக்கும் என்பதை கணிப்பீடு செய்து கொண்டே திருட்டை நடத்த (அவன் நல்லவன் எனும் ஏடுகோளை வைத்துக் கொண்டே) போதுமான மனநிலை கொண்டிருந்ததா எனும் கூறுகள் நிலையில்லாது அலைகின்றன. இவ்வாறானதொரு நிலையில் படிமங்களையும் கூறுகளையும் இனம் காணவே பின்நவீனத்துவம் விரும்புகிறது.

கலகம், போராட்டம், தீவிரவாதம், ஆட்சி கவிழ்ப்பு எனும் சொற்கள், தொடர்கள் மிகவும் அடர்த்தியானவை. அர்த்தம் பொருந்தியவை. அல்-குவைதா பயிற்சி மையத்தில் பயிற்சி பெற்ற எகிப்திய தீவிரவாதி அபு-றம்சா நூறு வருட தண்டனை பெற்றதன் பின்னணியும், சீனாவின் ஜில்ஜியாஸ் மாநிலத்தில் அரசுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையில் ஏற்படும் சண்டைகளும், துர்க்கிஸ்தானில் இஸ்லாமிய அமைப்பில் தீவிரவாதமும், சரிய அஜாஸ் நகரில் இடம் பெறும் தீவிரவாத தாக்குதலும், உக்ரைன் - ரஷ்ய போர் பதற்றம், இஸ்ரேல்-பலஸ்தீன நெருக்கடி, தாய்லாந்து ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு, எகிப்திய ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு, சீன-வியட்நாம் எண்ணெய் நெருக்கடி தீபத், தலயலாமா பிரச்சனை என்பன ஏற்பட்டமைக்கும், தொடர்வதற்கும் ஆன காரண காரியங்களை வேர் வரை சென்று ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கான அவசியத்தை பின் நவீனத்துவம் வாயிலாக எதிர்ப்பறையாக அலசி ஆராய முடியும் ஏனெனில் இத்தகைய நிலை எண்ணற்ற பன்முகத்தன்மை வாய்ந்த படிமங்களில் தோன்றி இருப்பதற்கும்

தனிமனித கூறு, பிரக்களை எண்ணற்ற மனித கூறுகளுடன் ஒன்றினையும் போது போராட்டம், தீவிரவாதம், கலகம் என்பன நியாயத்தன்மையோடு வளர்த்து டுக்கப்பட்ட மரபாக உயர்ந்து நிற்கின்றது. இத்தகைய தன்மை மறு சாராருக்கு நியாயமற்றவையாக அநீதியாக கருதிக்கொள்கிறது. மறுசாரர்களும் அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருப்பின் முதலாமானவர்களை முர்க்கத்தனமாக எதிர்ப்பர். ஆக இவ்விதமான இரண்டு சாரார்களுக்கும் இடையில் குழப்பத்தை கட்டவிழ்த்து புதிய சிந்தனை, புதிய உபாயங்கள், பின்நவீனத்துவத்தினால் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

கும்பாவில் தனிமனிதனின் மனநிலையை மிதக்க வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வாறான மனநிலையை தான் வாழும் பணக்காரர் x ஏழை, உயர்குலம் x தாழ்குலம், மதிக்கப்படுவன் x தாழ்த்தப்படுபவன், அறிவுடைபோர் x அறிவில்லாதோர், பெரும்பான்மை x சிறுபான்மை எனும் மாயைகளில் கட்டவிழ்க்கப்பட்டதாலும் பின்நவீனத்தின்படி, மேற் சொன்ன படிமங்கள் கட்டவிழ்த்து வலதுபுறமாக இருக்கின்ற அம்சங்களுக்கு முக்கயத்துவம் வழங்கினால் கும்பாவின் "திருட்டு" உடனடியாக தீய செயலாக (MALAFIDE) மாற்றமடையாது.

7

"பன்னாட்டு முதல் நிலை வாதமானது பல்கிப் பெருகி தனித்தன்மையை எல்லா நிலைகளிலும் தகர்த்து விட்டது. இதன் விளைவாக தனிமனித உணர்வு, தனித்தன்மை மறைந்து விட்டது. கடந்த காலத்தை இழந்து தடுமாற்றத் துடன் நடக்கின்றது. இதனடியாக பல்கலைத்தன்மை, போலி செய்தல் போன்றவை எங்கும் நிறைந்து விட்டது"

என கூறும் ஃபிரெட்ரிக் ஜேம்சன் (FREDERIC JAMSON - THE CULTURAL LOGIC OF LATE CAPITALISM - VERSO - 1991) வார்த்தைகளின் மீது கவனக்குவிப்பை மேற்கொள்வோம்.

உலகமயமாக்கலின் முதலாளித்துவமும் அதன் அதிகாரமும் காற்று நுழையா இடத்திற்கு அப்பாலும் சென்று நிலைத்துள்ளன. தனிமனிதனின் கூட்டுக் குடும்பத்தின் இயல்புகளையும், தனிநபர்களையும், இயற்கையான உணர்வுகள், பழக்கவழக்கங்களையும், தன் சுயசிந்தனையும், கலாசார, மொழி, வாழ்வியல் அம்சங்களையும் சிதைத்து உருமாற்றி முதலாளித்துவ மாதிரிகளுக்கு கைக்கட்டி தலைசாய்த்து ஏங்கும் வேலைகளை முதலாளித்துவம் திறம்பட ஆற்றி வருகின்றது. இதனடியாக இன்றைய வாழ்வியல் காட்சிகளாக குடும்ப சீரழிவையும் கட்டுப்பாடில்லாத நாகரீக அநாகரீகத்தையும், தற்கொலை, திருட்டு, கற்பழிப்பு, கொலை, சித்திரவதை, விவாகரத்து, சோரம் போதல் என்பவற்றை ஏங்கும் எதிலும் பார்க்க முடிகிறது. உலக தொடர்பு சாதனங்கள் கங்கனம் கட்டிக் கொண்டு மக்களை சூறையாடும் வேலையை முதலாளியோர் சார்பாக செய்வித்து வருகின்றமை அன்றாட காட்சிகளாகும். இன்னும் சொல்வதானால் ஒரு குறித்த பொருளின் மீது ஒருவனுக்கு தேவை ஏற்படாத வகையிலும் தேவையொன்றாக மாற்றி செய்வதில் பல்தேசிய கம்பனிகள் மிகச் சிறுசிறுப்பாக இன்று இயங்கி வருகின்றன.

உழைப்பை நாடாமல் வெறுமனே ஊர் சுற்றி திரிபவனும் அரட்டை அடித்து கால நேரத்தை வீணாக ஒட்டிக் கொண்டிருப்பவனும் ஒருவனே மூன்று நான்கு கைத்தொலைபேசி வைத்திருப்பவனும் புதிதாக வந்த (SMARTPHONES) ஸ்மார்ட் போன் (I PHONE) ஐ போன் கொள்வனவு செய்வதற்கு எவ்விதமான நியாயமான காரணமின்றியே தயாராகின்றான். ஏலவே கையில் இருப்பது போதுமானதாக, நிறைவானதாக இருப்பினும் விளம்பரம் ஏலவே கொள்வனவு செய்தவர்களின் இலவச ஆசையூட்டலும் புதிதாக வந்த சாதனத்தை கொள்வனவு செய்ய மனம் தூண்டப்படுகிறது. இது ஒரு வகையில் போலி செய்தலே ஆகும். போலியான ஒன்றுக்கு அல்லது அவசியமில்லாத ஒன்றுக்காக எதையும் செய்யத் துணியும் அளவிற்கு மக்கள் உலகமயமாக்கலின் கீழ் மயங்கி சரிந்து கிடக்கின்றார்கள். வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய போலியான முகமே எல்லா வினைகளுக்கும் ஆதார கருதியாக நின்று நிலைத்து வருகின்றன. இவ்வாறான போலித்தனங்கள் பொருட்கள் ஒன்றில்லாது கலை, கலாசாரம், எழுத்து என ஊடுருவி சென்றுள்ளது.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வாழ்பவர்களான நாம் பெருமளவில் இயற்கை விவசாயத்தை நம்பி ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்து முடித்திருக்கின்றோம். இன்று இயற்கையான விவசாயம் என்பது ஒரு விதமான வித்தை என்பதாகிவிட்டது. இரசாயன உரம் என்ற பேரில் நிலத்தின் இயற்கை வளங்கள் சூறையாடப்படுகின்றது. நீர் மெல்ல மெல்ல நச்சுத் தன்மையினை நோக்கி நகர்கின்றது. சூழல் மாசடைகின்றது. நகரங்களில் இயற்கை பசளையினால் விளைந்த பழங்கள், மரக்கறி வகைகளை விற்பனை செய்வதற்காக ஆங்காங்கே அங்காடிகளை திறக்கும் நிலைக்கு நாம் வந்துள்ளோம். ஒரு வகையில்

பழைய காலத்து நிலையை அடைவதே ஒரு விதமான வர்த்தகத் தன்மையுடையதாக மாற்றம் டைந்துள்ளதை என்னவென்பது “நம்மாழ்வார்” போன்ற இயற்கையை நேசித்து பயிர் வளர்த்தவர்களை இன்று விரல்விட்டு எண்ணக் கூட முடியாத நிலை பரிதாபகரமானதுதான்.

மேற்சொன்ன அத்தனை நிலைமைகளையும் மனதில் நிறுத்தி கும்பாவை திருடியவன் திருட்டுக்கு குற்றம் சுமத்த முடியுமா என்கிற கேள்வியே நியாயமற்றதாகப்படுகின்றது. ஏனெனில் போலியான மாதிரிகளாக மனிதன் இன்று மாற்றப்பட்டுள்ளான். அத்தகைய கோடிக்கணக்கான மனித மாதிரிகள் மிதந்து திரிகையில் கும்பாவின் கதா நாயகனும் அத்தகைய போலிகளில் ஒன்றாகவே பின்நவீனத்துவத்தினால் அடையாளப்படுகின்றான்.

8

FASHION SYSTEM (HILL AND WARD 1983)

என்கிற ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூலில் ரோலன் பாரக் (ROLAND BARTHES) படைப்பாளி இறந்து விட்டான் என்கின்றார். (JAQUES DERIDA) முன்னுரை என்பது வாசிப்பு சுதந்திரத்தை தடுக்கும் என்கின்றார். இரண்டு விதமான கருத்துக்களும் சுதந்திரமானவை. வெவ்வேறு நிலையில் இக்கருத்தாக்கங்கள் அமைந்திருப்பினும் ஒரே தளத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதாக கொள்ள முடியும். பிரதியை வாசிப்பவன் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்பது நியாயமானது. பிரதியை அளித்தவனின் மனநிலையை அவனின் வழிகாட்டலோ கருத்தோ எண்ணமோ, மாற்றமோ, பாதையோ, பார்வையோ வழிகாட்டலோ, முறையாக்கமோ, மனமாற்றமோ எண்ணத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதோ, முடிவோ பிரதியை வாசிப்பவனின் மனதில் ஏற்படக்கூடாது. அவ்வாறு ஏற்படின் அவனின் வாசிப்பு சுதந்திரத்தில் கைவைத்ததாகிவிடும் அல்லவா? அதனால் தான் பிரதி அச்சுக்கு வந்ததுமே பிரதியை அளித்தவனுக்கு சொந்தமில்லாது போகின்றது. அதாவது படைப்பாளி இறந்து விட்டான். வாசிப்பவன் அவனின் மனவோட்டத்திற்கு ஏற்ற வகையில் படைப்பை விளங்கிக் கொள்ளவும் புது அர்த்தத்தைக் கொடுக்கவும் உரித்துடைய வகையில் மாறிவிடுகின்றான். பிரதியை பொறுத்துச் சொல்லும் முன்னுரை என்பது பிரதியின் ஆழ அகலங்களை ஓரளவிற்கு வாசகனுக்கு புரிய வைத்து விடும் என்பதால் வாசகனின் வாசிப்பு சுதந்திரம் பாதிப்படைவது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே. ஆக இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படும் ஒன்றை நோக்கியே பயணிக்கின்றன. “சூப்பா”வின் திறனாய்வு இரண்டு நிலைகளுக்கும் உட்பட்டது தான். கும்பாவில் திருட்டை நியாயப்படுத்தியும், படுத்தாமலும் இக்கட்டுரையின் பகுதிகள் வரையறையில்லாது செல்லுகின்றன. எவ்வாறாயினும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஒரே கருத்தாக்கத்தை சூட்சுமமாக இணைந்திருப்பதை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளலாம். பின்நவீனத்துவத்தின் படி இரட்டை தன்மைகளைக் கொண்ட இப்பிரதியில் ஒன்றை நிராகரித்து மற்றொன்றை கொண்டாடும் சுதந்திரம் வாசகனிடம் இருப்பதாகவே நான் நம்புகின்றேன்.

கவனிக்கப்பட வேண்டிய

மலையகக் கவிஞர்கள்

சக்தி. அ. பால அய்யா

இருவர்

பரமஹம்சதாசன்

இவரது படம் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

பரவலாகப் பலராலும் கவனிக்கப்படாத சிலரால் கவனிக்கப்பட்டாலும் உரிய இடம் கிடைக்காத மலையகக் கவிஞர் இருவருள்ளனர். இவர்களினொருவர், பரமஹம்சதாசன். மற்றொருவர் சக்தி அ. பாலய்யா. ஏறத்தாழ ஒரே காலப்பகுதியில் எழுத ஆரம்பித்த இருவரிடமும் கவிதை நோக்கிலும் போக்கிலும் வேற்றுமைகளுடே சில ஒற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. ஈழத்து நவீன கவிதையின் பொது ஓட்டத்துடன் மலையகக் கவிதை சங்கமிப்பது இவர்களுடாகவே நிகழ்ந்துள்ளது!

பரமஹம்சதாசனின் முக்கியத்துவம் கவனிக்கப்படாது போனமைக்கு சில காரணங்களுள்ளன. ஒன்று, இங்கு கவனத்திற்குட்படும் கவிதைகள் சார்ந்த அவரது தொகுப்பு வெளிவராதிருப்பது, இன்னொன்று தமிழ்நாட்டில் மரணித்தமை, மற்றொன்று தாசுரின் மொழிபெயர்ப்பான "தீங்கனிச் சோலை" அவரை ஆன்மீகக் கவிஞராக இனங்காட்டியிருப்பது; அவர் ஆன்மீகக் கவிஞர் மட்டுமல்ல என்பதே இங்கு கவனத்திற்குரியது.

ஈழத்து நவீன கவிதைக் போக்கு ஏறத்தாழ ஈழத்துகளிலிருந்து மொழியுணர்ச்சிவழிச் செல்கின்றது. ஈழத்தின் பல பிரதேசங்களிலிருந்தும் இக் கவிதைப் போக்குடையோர் வெளிக்கிளம்புகின்றனர். மட்டக்களப்பிலிருந்து ராஜபாரதி, நீலாவணன், ஜீவா ஜீவரெத்தினம், கவிஞர் காசி ஆனந்தன், ஆரையூர் அமரன், திமிலைத் துமிலன், புரட்சிக்கமால், சி. மௌனகுரு, யுவன், பாண்டியூரான் முதலானோரும் திருகோணமலையிலிருந்து தாமரைத் தீவான், அண்ணல் முதலானோரும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சச்சிதானந்தன், வேந்தனார், கரவைக்கிழார், தில்லைச் சிவன், முதலானோரும் வன்னியிலிருந்து வன்னிக் கவிராயரும், மன்னாரிலிருந்து புலவர் குழந்தையும் என்றவாறு ஒரு பெருங்குழாமே புறப்படுகின்றது. இந் நிலையில் மலையகத்திலிருந்து

வெளிப்பட்ட இருவரிலொருவரே பரமஹம்சதாசன்.

மேற்குறிப்பிட்டோருள் காலத்தால் முற்பட்ட ஓரிலருள் ஒருவராகின்றார் பரமஹம்சதாசன். இவரது தனித்துவம், ஐய்ப்புகளுக்கு முன்னரே மொழியுணர்ச்சிக் கவிதை எழுதியமையாகும். இன்னொருவிதமாகக் கூறின் அவ்வழி எழுச்சியுட்டும் கவிதை எழுதியிருந்தமை உ+ம் இன்னும் உறங்குவதா?

(பல்லவி)

இன்னும் உறங்குவதா - தமிழா நீ

இன்னும் உறங்குவதா?

என்ன மடமையடா கன்னித்தமிழா நீ (இன்னும்)

(அனுபல்லவி)

பொன்னின் இளங்காலை புலர்ந்துல கெங்குமே
பூரண சதந்திர பேரிகை முழங்கையில்

சரணம்

அன்னிய மோகத்தால் தன் மானம் துறந்தாயோ?
அடிமைப் பணியால் உன் ஆற்றலை மறந்தாயோ
பன்னொடு நாளிடர்ப் பட்டது போதாதோ
பைந்தமிழிப் பணிக்கு உடன் பாய்ந்தோடி வாராமல்
(இன்னும்)

தித்திக்கும் தமிழினால் எத்திக்கும் உணர்வுத் தேன்
செழித்திடப் பாய்ச்சிய எழிற்கவி பாரதி
சக்திக் கனல் நம்முன் சந்ததம் உறைவதைத்
தமிழா நீ மறந்ததேன்? தயக்கம் விட டெழுந்திராய்
(இன்னும்)

மேற்கூறிய கவிதை மண்ணிலிருந்து வெளிவந்த பாரதியில் (டிசம்பர் 1949) வெளிவந்துள்ளது. (அவரது வேறு கவிதைகளும் பாரதியில் வெளிவந்துள்ளன.) சமகால "மறுமலர்ச்சி", "பாரதி" (கொழும்பு) ஆகிய வற்றுடன் ஒப்பிடும் போது மிகுந்த முக்கியத்துவம்

பெறுவது "பாரதி" என்பது இன்று வரலாறாகிவிட்டது. அத்தகைய முக்கியத்துவத்திலொன்று ஈழத்தின் பல பிரதேசக் கவிஞர்களுக்கும் இடமளித்தமை. (மலையகத் திலிருந்து S.K. ராஜ், குணஸ்கிரியா என்பவர் சிறுகதை எழுதியுள்ளார்) பரமஹம்சதாசன் அக் காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்பு கடையொன்றிலே வேலை செய்ததாக அறியமுடிகின்றது. (நாவலப்பிட்டியினரான பரமஹம்சதாசன் இங்கு வேலை செய்தமையும் அவர் கவன ஈர்ப்பைப் பெறாததற்குக் காரணமாதல் கூடும்)

சக்தீ அ. பால அய்யா முக்கியத்துவம் வெளித் தெரியாமல்க்கு இங்கு கவனத்திற்குள்ளாகவுள்ள "சொந்த நாட்டினிலே..." தொகுப்பு 2 வது பதிப்பிற்குட்படாமையே காரணமாகக்கூடும். (மக்கள் கவிமணி சி.வி. வேலுப் பிள்ளையின் In the Ceylon Tea Garden தொகுப்பின் மொழிபெயர்ப்பு அள்ளிச் சொரிந்த புகழ் மழையினுள் அவர் மறைந்து போயிருக்கலாம். தொ.மு.சி ரகுநாதனின் ஆளுமை, புதுமைப் பித்தனை வெளிப்படுத்தியதில் அவர் கூடிய கவனமெடுத்தமை காரணமாக வெளித் தெரியாது போன வரலாறும் எமக்குள்ளது).

காரணம் எதுவாயினும், சக்தீ. அ. பால அய்யா ஆரம்ப காலத்து கவிதை நாட்டமும் மொழியுணர்ச்சிக் கவிதைச் சார்புடையதே. மொழியுணர்ச்சிக் கவிதைகள் பலவும் சுதந்திரனில் (துளிவழிக்கவிராயர், சக்தீ என்ற புனைப் பெயர்களில்) அவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவை கொண்ட தொகுப்பான "சொந்த நாட்டினிலே" (1961) சுதந்திரன் பிரசுரமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இத் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் மொழியுணர்ச்சியும் அவ்வடிப்படையில் இனவுணர்ச்சியும், தமிழர் வாழ் நிலையும் சார்ந்தனவே "சக்தீ. அ. பால அய்யா கவிதைகள்" என்ற இரண்டாவது தொகுப்பிலும் அத்தகைய கவிதைகள் சிலவுள்ளன.

1958 இனக்கலவரம் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் எழுந்தது பின்வரும் கவிதை

**சமத்துவ முழக்கம் - கேட்குது
சத்தியம் வெல்லுதலா
சமத்துவ உரிமை - தமிழ்மொழிச்
சாதனை சொல்லுதலா**

**கன்னித் தமிழ்மொழியைக் - கயவர்
கட்டுப்படுத்துவதோ
இன்னும் ஏனோ தயக்கம் - துணிந்து
எதிர்த்துவாலா**

**நீதி செழித்திடவும் - தமிழர்
நேர்மை செழித்திடவும்
பீதி ஒழித்திடவும் - சமத்துவம்
பிறந்து விட்டதலா**

**அஞ்சி வாழ்வதில்லை - தமிழன்
அடிமையாவதில்லை
தஞ்சம் புகுவதில்லை - தமிழன்
தலை கவிழவில்லை**

**மண்ணைப் பொன்னாக்கிடுவோம் - உழைத்து
மாட்சியிக்கும் வாழ்க்கை**

**எண்ணம் போல் செய்திடுவோம் - தமிழ்த்தாய்
இன்புறக் காண்போமடா!**

**இல்லை என்பார் கொடுமை - இங்கு
இல்லையாகச் செய்வோம்
அல்லல் அழித்திடுவோம் - சமத்துவ
அரசமைத்திடுவோம்.**

1956 ல் நடைபெற்ற காலிமுக்கத்திடல் சத்தியாக் கிரகம், அறப் போராட்டம் என்பன நிகழ்ந்த காலத்து நிகழ்வுகளுள் சிலவற்றைப் பதிவு செய்யும் "இனப் பெருமை" என்ற கவிதையின் ஒரு பகுதி இதுவாகும்.

**"ஈட்டி முனையால் இரும்புத் தடியால்
இடித்து எலும்பை முறித்தாலும்
சாட்டை அடியால் சப்பாத்து மிதியால்
சாகும் வரையில் வதைத்தாலும்
நாட்டில் தமிழ்மொழி ஆட்சி எழுந்திடும்
நாளது காணத் தமிழரெல்லாம்
கூட்டம் கூட்டமாய் அறநெறிப் போரில்
குறித்து வருவது பெருஞ்செயலாகும்"**

இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற போது சக்தீ. அ. பால அய்யா மொழியுணர்ச்சிக் கவிஞராக மட்டுமன்றி மேடைப் பேச்சாளராகவும் விளங்கியிருப்பதும் "வளர்ச்சி" இதழாசிரியராக இருந்திருப்பதும் தெரியவருகின்றன. "1957ல் தமிழ்த் தலைவர்களுடன் இலங்கையில் பல்வேறு தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கும் சென்று தமிழரிமை வேண்டிக் குரல் எழுப்பிய மலையகத் தமிழ் மகன் சக்தீ ஒருவரே யாவர்" ("சக்தீ. அ. பால அய்யா கவிதைகள்" - பதிப்புரை) 1956ல் தமிழரிமை பறிக்கப்பட்டுச் சிங்களம் மட்டும் அரசு மொழி ஆகிய போது "வளர்ச்சி" என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கி சிங்கள அரசியல் வாதிகளையும் அரசாங்கத் தையும் நேர்மை வழி நடக்கும் படி எழுதினார். அரசின் கெடுபிடிகளையும், சூழ்ச்சித் திட்டங்களையும் தமிழ் நாட்டில் பேரறிஞர் C.N. அண்ணாத்துரை அவர்கள் நடத்திய "திராவிட நாடு" பத்திரிகை தொடர்ந்து மறு பிரசுரம் செய்து வெளியிட்டது. (சக்தீ. அ. பால அய்யா கவிதைகள் - பதிப்புரை) இவ்வாறு நோக்கும் போது மொழியுணர்ச்சி சார்ந்த ஈழத்து நவீன குழாத்தினருள் மிக முக்கியமானவராக வெளிப்படுகின்றார் சக்தீ. அ. பால அய்யா என்பது புலப்படுகின்றது.

மேற் கூறிய விதத்தில் ஒரு கோட்டில் சந்திக்கின்ற கவிஞர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு விடயங்கள் சார்ந்த தனிக் கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளனர். சக்தீ. அ. பால அய்யாவின் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டது போன்று பரம ஹம்சதாசனின் கவிதைகளும் தொகுக்கப்படும் போது தான் அவரின் வேறு பல திறன்களையும் அறிய முடியும்.

எதுவாயினும், மொழியுணர்ச்சி நோக்கில் - அது ஈழத்து நவீன கவிதையின் பொது ஓட்டமாக மாறிய குழலில் - அவ்விதக் கவிதைகளை எழுதி மலையகக் கவிஞரின் இன்னொரு போக்கினை பொது ஓட்டத்தில் சங்கமிக்க செய்தவர்கள் இவ்விரு கவிஞர்களுமென்பதே கவனிக்க வேண்டியது. ஏனெனில், எல்லாப் பிரதேசத்துக் கவிஞரையும் இணைத்து ஈழத்து நவீன கவிதை பொது மைப் பண்பை முதன் முதலாகப் பெற்று மொழியுணர்ச்சிக் கவிதைப் போக்கு ஊடாகவே என்பது தான் கவிதை வரலாறு!.

புதுக்க

மீண்டோமே

புதுளையிலிருந்து பதினொராம் கல்லில்
கதியெனவந்த "கந்தேகைரை" யைத்
தேசப் படத்தில் தேடி அலுத்தே
பாசத் தண்ணர் பண்பத்தாருடன்
ஊம்பத்தைந்தாம் ஆண்டு - தை - மூன்றில்
ஆம் பேரூந்தில் அறுதுறைதாண்டி
செங்கலடி போய்த் திரும்பிப் புதுளை போய்த்
தங்கி மறுநாள் தவறா தவ்வூர்

சென்றுமே கண்டு சிங்களப் பள்ளியில்
நன்று தமிழ்ப் பிரி வமைத்து நாமிருவர்
தாய்மொழியான தமிழ் கற்பித்தோம்!
போய்விட ஒருவர் பொறுப் பென் மேலாம்!
மாலைப் பள்ளி மா பன்சாலையில்!
சாலைத்திடல் மேல் தரும் புதுப் பள்ளி!
மாத்தளை - கொள்ளு மண்டி - கீனாக்கலை
சேர்த்தால் கந்த கெதரை நால் தோட்டம்.

சார்ணியாத் தொகுதி தலைநகர் புதுளை!
ஆர்வ மாணவர் ஆறெனில் புதுளையாம்!
அறுபது வரையும் ஆம் மலையக மாம்!
பிறகது தனியாய்ப் பெரும் பள்ளி யாச்சாம்!
"மலையகச் காட்சி மறக்கொணா மாந்தர்"
நிலையாயுளதாம். நெஞ்சகந் தன்னில்!
நாற்பதாண்டின்பின் நாம் போய்ப் பார்த்தோம்!
போற்றினார் பழையோர். புதுக்கி மீண்டோமே!

தாமரைத்தீவான்

மசூடம் அடுத்த இதழ்

விருமன் சிறப்பிதழ்

இதுவரை எந்த ஒரு இதழிலும்
வெளிவராத விருமனின் நேர்காணலுடன், பல
அரிய கட்டுரைகளையும் தாங்கி வருகின்றது.
உங்கள் படைப்புக்களை உடன் அனுப்பி வையுங்கள்

நீலபூத்த

நெருப்பி...

LDரணம்
தப்பித்துப் போய்.
மனிதம் பிழைத்துக் கொண்ட.
அசாதாரணப் பொழுதில்
ஆற்றிவுகளின் போட்டிகளில்
ஆத்ம ஞானம் தோற்றுப் போய்
அதிகார வெறிகளே.
பல தடவைகளில்
வெற்றி பெற்று விடுகின்றன!

அடிபட்டு. வெடிபட்டு
போர்க்களம் மூடப்படும்
போய் விடாத
போர்க் குற்ற - வாழ்வில்.
புண்கள் ஆறிப் போனாலும்
தடங்களும் தழும்புகளும்
இப்போதும்
அதிகமாகவே வலிக்கின்றன!

சூழ்ச்சிக்கும். சூதுக்கும்
சுகங்களை மட்டுமல்ல.
சுற்றங்களையும்
பறி கொடுத்துவிட்டதால்
கற்றுக் கொடுத்த
வாழ்க்கைப் பயணத்தில்
கடுகளவு கூட
நிம்மதி இல்லை!

புது வசந்தம் வரும் - என்று
எதிர்பார்த்த புனர்வாழ்வில்
வந்தவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.
வாழ்ந்தவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுகின்றார்கள்!
எந்தப் புற்றுக்களிலும் - இருக்கின்ற
விச ஜந்துக்கள்
எப்போது கடிக்கும் என்று தான்
எவருக்கும் புரியவில்லை!
நீறு புத்த நெருப்பாகவே
நிலைத்துவிட்டது
தமிழர் வாழ்வு!

நா. ஜெயபாலன்
பிபிவை

அரக்கி

கொழும்பு மாநகரின் காலநிலை என்றைக்குமே ஒரு அதிசயம்தான். இயல்பு வாழ்க்கையை ஒரு சில நொடிகளில் குழப்பிவிடும்! மக்கள் நொடியிலும் வேகமாக இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவது அதை விட அதிசயம்!!

காலையில் வந்திறங்கிய பொழுது கொழுத்தி யெறிந்த வெய்யில், சில மணித்தியாலங்களில், கொட்டும் மழையாகப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளம் கணுக்காலளவையும் தாண்டிப் பாய்கிறது.

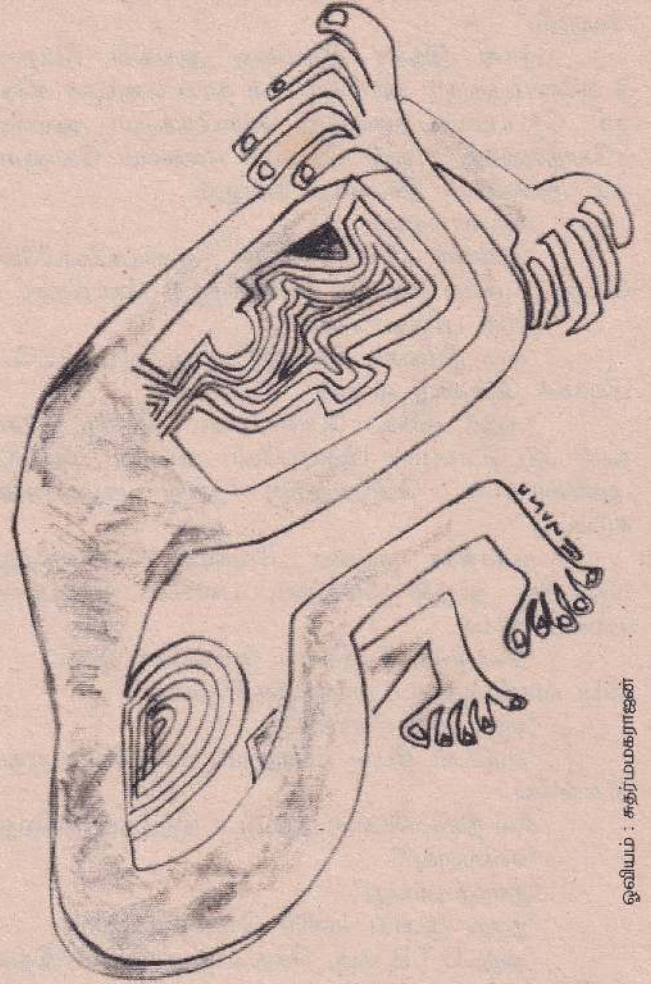
கொழும்பின் வடிகாலமைப்பு என்னதான் சீராக அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், கொட்டஹேனாவின் நெருக்கடிக்குள் வெள்ளம் சரணடைந்துவிடும். ஒருவரின் வீட்டுக் கூரையில் விழும் மழை நீர் இன்னொரு வீட்டின் மீது விழுந்து, மற்றவர் வீட்டுக் கூரையில் வழிந்தோடி, எங்காவது ஓரிடத்தில் மண்ணை முத்தமிடும். அங்கிருந்து தப்பிக்கும் முயற்சியில் பெரும்பாலும் தோற்றுப் போவதென்னவோ மழை வெள்ளம் தான். அப்படித் தப்பிப் பிழைக்கும் நீரெல்லாம் அகப்பட்ட ஏதோவோர் தெருவினூடாகப் பாய்ந்தோடும்.

சள சளவென்று, கால்கள் கனக்க நடப்பது போதாதென்று, வேகமாக விரையும் முச்சக்கர வண்டிகளும் நீரை வாரியிறைத்துச் செல்லும்.

கொட்டஹேனாவில் ஒரு விலாசத்தைத் தேடுவதன் சிரமத்தை, அனுபவித்தவர்களால் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அதுவும் மழை பெய்யும் நேரமென்றால்... சொல்லவே வேண்டாம். யாரிடமாவது விசாரித்தால் “உன்கென்ன பைத்தியமா?” என்பது போல் முறைத்துவிட்டுச் செல்வார்கள்.

இன்றென்னவோ அந்த முகவரியை என்னால் இலகுவாகக் கண்டு பிடிக்க முடிந்தது.

அழைப்பு மணியை அழுத்திக் காத்திருக்க, மெதுவாகத் திறக்கப்படும் கேற்றினூடாக ஒரு சிறுமி தலையை நீட்டி, “உங்கட பேர் என்ன? ஆரைப் பாக்க வேணும்?” என்கிறாள்.

ஓவியம் : சுதர்மகாரணன்

நான் சொன்னவற்றை உள்வாங்கி.

“அம்மா, அப்பா போனில சொன்ன அங்கின் வந்திருக்கிறார்” என்கிறாள்.

“கேற்றைத் திறந்து உள்ளூக்க கூப்பிடு”

“அங்கின் உள்ளூக்க வாங்கோ”

அவள் எனக்காகக் காத்திருக்காமல் உள்ளே செல்கிறாள்.

நான் ஈரம் சொட்டச் சொட்டக் காத்திருக்கிறேன். இந்த நேரத்தில் ஒரு சூடான தேநீர் எப்படியிருக்கும்? என்று என் மனம் அங்கலாய்க்கிறது. திரும்பவும் அந்தச் சிறுமியே வருகிறாள்.

“அங்கின் இந்த ரண்டு பொக்ஸ்சும் தானாம்.. அப்பா குடுக்கச் சொன்னவர்.”

நான் பெட்டிகளின் மீது பார்வையைச் செலுத்துகிறேன். ஒன்று கட்டிளமைப் பருவ வாலிபனின் தேகம் போன்று உறுதியாக இருக்க, மற்றையது பல்விழுந்த கிழவனின் உடம்பு போல!...

“தங்கச்சி பெட்டியொன்று உங்கட வீட்டில் இருக்குமோ?”

“இல்ல அங்கிள். கடல்தான் வாங்க வேணும்”

“பரவாயில்ல... ஒரு சின்னக் கயித்துத் துண்டு”

“இல்ல அங்கிள் வெளில போய்த்தான் வாங்க வேணும்”

நான் இந்தச் சிறுமிக்கு அங்கிள் என்றால் உள்ளேயிருக்கும் அச்சிறுமியின் தாய் எனக்குச் சகோதரி. தெப்பமாய் நனைந்து போயிருக்கும் அவளின் சகோதரனுக்கு உதவி செய்யும் எண்ணம் கொஞ்சம் கூட அவளுக்கு இல்லைப் போலும்.

அதனால்தான்

“தண்ணி கொதிச்சிட்டுது. குளிக்கவெல்லோ வேணும்” என்ற குரல் உள்ளேயிருந்து கேட்கிறது.

நான் புரிந்து கொண்டு

“ஒரு நிமிஷம் தங்கச்சி!. நான் ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சுக் கொண்டு வாறன்”

“அந்த லைட் போஸ்ட்டடீல நிக்கிற பச்சக் கலர் ஆட்டோவைப் பிடியுங்கோ அங்கிள். தெரிஞ்ச அண்ணாதான். பெற்றாவுக்கு நூறு ரூபாய்தான் எடுப்பார்”

முச்சக்கர வண்டி வேகமாக விரைகிறது. தெருவில் நடந்து செல்லும் பலபேர் தெப்பமாக நனைகிறார்கள்.

“கொஞ்சம் கெதியாப் போங்கோ தம்பி”

நான் வசதியாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

“எந்த பஸ் ஸ்ராண்ட்?”

“ஹட்டன் போக வேணும். பிறைவேட்டிற்குப் போங்கோ”

சில நிமிடங்களில் ஆட்டோ நிறுத்தப்படுகிறது.

“எவ்வளவு?”

“நூற்றியம்பது”

“நூறு ரூபாய் எண்டு சொல்லிச்சினம்”

“அது C.T.B க்கு. கெதியாத் தாங்கோ இதில நிக்கேலாது”

நான் மனிதனுள் சபித்தவாறு நூற்றியம்பதைப் படியளக்கிறேன்.

“ஐயா எங்க கொண்டு போகோணும்?”

ஒரு அரைக் காற்சட்டை மனிதன் உரப்புவது போலக் கேட்கிறான்.

“ஹட்டன் பஸ்ஸடிக்கு... எவ்வளவு?”

நான் முன்னெச்சரிக்கையாகக் கேட்கிறேன்.

“நம்மட ஆக்களுக்கு கூலி கேட்கேலுமே... சாப்பாட்டிற்கு ஏதும் தாங்கோ”

நான் ஒரு பெட்டியை அவன் தலையில் வைக்கிறேன்.

“மற்றப் பெட்டியையும் வையுங்கோ ஐயா”

அவன் நடைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் “பாவம் ஐம்பது ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்” என்ற எண்ணத்துடன் பின்னால் ஓடுகிறேன்.

ஒரு இருபத்தைந்தடி சென்றிருக்க மாட்டோம்.

ஒரு பஸ் தயாராக நிற்கிறது.

நடத்துனர் ‘டிக்கியை’ திறந்தவிட, நான் ஒரு

பெட்டியை இறக்கி வைக்கிறேன். இரண்டு பெட்டியையும் எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லாமல் தூக்கி வந்தவன் முகத்தில் இப்போது வலியும் வேதனையும் குடி கொண்டிருக்கிறது.

நான் அவன் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அவனைப் பரீட்சிக்கும் நோக்கத்துடன்

“இறக்கி வையுங்கோ” என்கிறேன்.

“ஐயோ கழுத்து முறியப் போகுது. இறக்கி வையுங்கோ”

நான் பெட்டியை இறக்குகிறேன்.

“எவ்வளவு?”

“முந்நூறு ரூபாய்”

அதிகம் கேட்பான் என்று நான் எதிர்பார்த்ததுதான். நூற்றியம்பது ரூபாயைக் கொடுக்கிறேன்.

“காணாது இன்னும் நூற்றியம்பது தா”

அவனின் மரியாதைக் குறைவு என் கோபத்தைக் கிளற.

“ஏன் உப்பிடிக்க கொள்ளையடிக்கிறியன்? பத்தடி நடந்ததுக்கு நூற்றியம்பது காணாதே?” என்கிறேன்.

அவன் என் நெஞ்சில் கை வைத்துத் “தாடா” என்கிறான். நான் முறைத்தவாறே திரும்பிப் பார்க்க இன்னும் இரண்டு மூன்று அரைக் காற்சட்டைகள் என்னை நோக்கி வேகமாக வருகின்றன. நான் அவனின் கையைத் தட்டி விட்டு, இன்னொரு ஐம்பது ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டு பேருந்தை நோக்கி விரை அவன் துரத்தி வருகிறான். நான் பேருந்தினுள் ஏறிக் கொள்ள, இவற்றைக் கவனிக்காத சாரதி பேருந்தைச் செலுத்தத் தொடங்குகிறார். நான் மெதுவாக எட்டிப் பார்க்கிறேன். ஏதோ கெட்ட வார்த்தையால் திட்டியபடி அவன் விலகிச் செல்வது தெரிகிறது.

“சீ என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்?” என்ற விரக்தி மனதில் நிறைகிறது.

ஒருவனின் அவசரத்தில்... கஷ்டத்தில்... அவனை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் சமுதாயம்.

“ஓட்டோக்காரன்”.

“முட்டை தூக்குபவன்”..

“கடை நிலையில் மட்டுமா இப்படி...?”

மேல் மட்டத்திலும் தான்!

முப்பத்தையாயிரத்தில் தொடங்கி... நாற்பத்தி யெட்டாயிரம் வரை உயர்த்திய அச்சகத்தினர்... கொடுக்க வேண்டிய நேரத்தில் கொடுக்காததால் எனது திட்டங்கள் ஒரு மாதம் வரை தள்ளிப்போனதைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. எனக்குத்தானே அதனால் சில ஆயிரம் ரூபாய்கள் நட்டம் போயின.

ஒரு புத்தகத்தின் பிரசுரம் என்பது “பிரசவத் திற்கு” ஒப்பானது என்பார்கள். தவிர்க்கப்பட முடியாத அந்த வலியை, வேதனையை, பதற்றத்தை விருப்ப முடன் வரவேற்கும் தாய்மாரைப் போல, நானும்...

யன்னலினூடாகப் பார்க்கிறேன். மழை குறைந்ததாய்த் தெரியவில்லை. பேருந்தினுள் ஏறிய வுடன் உறங்கிவிடும் பழக்கம், எனக்கு இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட வரம். இன்று மட்டும் ஏனோ உறக்கம்

வர மறுக்கிறது. “இவ்வளவு புத்தகத்தையும் எப்படி என் இருப்பிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகிறேன்” என்ற எண்ணமேற்பட, தலை வேறு வலிக்கத் தொடங்குகிறது.

“நடப்பது நடக்கட்டும்” என்று மனதைத் தேற்றி உட்கார்ந்திருக்கிறேன். பாதித் தூக்கமும், பாதி விழிப்புமாக.. சில மணி நேரப் பிரயாணத்தின் பின்னர் “மல்லியப்புச் சந்தி... சுருக்கா இறங்குங்க”

வட்டவளையைக் கடந்த போது தூறிக்கொண்டிருந்த மழை, மீண்டும் கொட்டத் தொடங்கியிருந்தது. “டக்கி” யைத் திறக்க.. திகைத்துப் போகிறேன்.

புதிதாய் இருந்த பெட்டியும் வாய் பிழந்து கொட்டிவிடக் காத்திருக்கிறது. மற்றைய பெட்டியிலிருந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் சிதறிப் போய்க் கிடக்கிறது.

“சுருக்கா எடுங்கோ”

“ஓமண்ணை... ஒரு நிமிஷம்”

நான் ஒரு பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டோடி, பேருந்து தரிப்பிடத்தினுள் வீசி விட்டு, திரும்பி வந்து, புத்தகங்களைக் கொத்தாய் அள்ளிக் கொண்டோடி... மீண்டுமொரு முறை...

என்ன அதிசயம்? எனக்கு மட்டும் மழை படவில்லை. திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

“சேர் சீக்கிரம் போங்க... நாலஞ்சு புஸ்தகம் டிக்கீல இருக்கு” கொட்டும் மழையில் எனக்குக் குடை பிடித்து பின்னால் ஓடி வருகிறார் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி.

என் கண்ணீரும் மழை நீருடன் கலக்கிறது.

எல்லாப் புத்தகங்களும் பாதுகாப்பாக பேருந்து நிலையத்தினுள் மாற்றப்பட்ட திருப்தி என்னுள் நிறைகிறது.

சில நிமிடங்கள் கரைந்து போக, பேருந்து தொன்று நிறுத்தப்படுகிறது. நான் பெட்டியைத்

தூக்கிக் கொண்டோடுகின்றேன்.

“சேர் தாங்க சேர்... சீக்கிரம் போய் மீதிய எடுத்திட்டு வாங்க”

நடத்துனர் பெட்டியை வாங்கிக் கொள்ள, ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒருவரும் என்னுடன் இணைந்து, கொட்டிப் போய்க்கிடக்கும் புத்தகங்களை அள்ளிக் கொண்டு பேருந்தினுள் ஏறுகின்றார்.

சுற்றி நோட்டம் விடுகிறேன். தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு தங்கள் குருதியையும், வியர்வையையும் உரமாய்த் தந்து, நம்நாட்டு ஏற்றுமதி வருமானத்தின் மூன்றிலிரண்டு பங்கை உழைத்துத் தரும் தோட்டத் தொழிலாளிகள்...

“சேர் இருங்க” ஒரு முதியவர் எழுந்து கொள்கிறார்.

மனிதர்கள் பற்றிய என் முன்னைய கணிப்பெல்லாம் கரைந்து போகிறது.

தான் நனைந்து எனக்குக் குடை பிடிக்கும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி...

என் சமையைத் தன் சமையாய்ச் சமக்கும் நடத்துனர்...

என் புத்தகங்களை தன் புத்தகங்களாக சமக்கும் இளைஞன்...

தனது ஆசனத்தை எனக்காக விட்டுத் தரும் முதியவர்...

ஆ... இவர்கள் அல்லவா மனிதர்கள்!

இல்லையில்லை! இவர்கள் தான் மனிதர்கள்!!

பேருந்து பத்தன சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. முன் விளக்கிலிருந்து பரவிச் செல்லும் ஒளி வெள்ளத்தில், எனது ஆசிரியப் பயிலுனர்கள் கோரைப் பைகளுடன் எனது வருகைக் காக காத்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மன்னன் தூட்டி...

அக்னி குஞ்சுகள்
அற்றதொரு காட்டில்
மன்னன்
கடவுளாக இருந்தான்...

ஒவ்வொரு மாரியிலும்
கம்பளிகளிலான வீடுகளை
மக்களுக்களிப்பதற்காய்
கூறியிருந்தான்...

புட்டிநகரில் புரண்டோடிய
மன்னனின் வார்த்தைகள்
மக்களை
மயக்கின...

கடவுளையே கண்டிராத
மக்கள்
தங்கள் மயிர்களை பிய்த்தபடி
மன்னனை துதித்தன...

மன்னன் கடவுளானான்...

மழையே கண்டிராத
காடு
புழுதியில் புரண்டு
வெயிலை திரித்தன...

வெயிலின் வெடிப்புகளில்
வெருண்டபடி

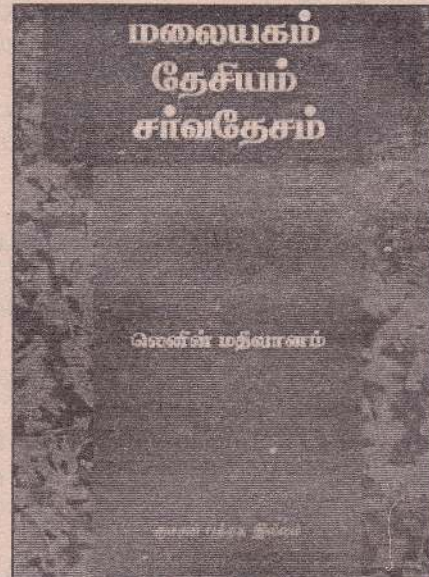
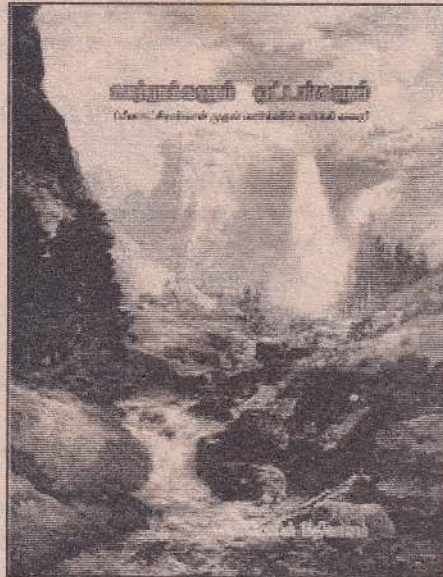
குஞ்சுகள் காட்டை
வெரித்தன....

ஒரு நாள் காடு
மன்னனால் எரிந்தது...

மன்னன் இட்ட தீ
பின்னொரு நாளில்
குஞ்சுகளை
அக்னி குஞ்சுகளாய் மாற்றி
அவளையே
கொழுத்தின....

ஜெயதர்மன்

இருபதாண்டுக் கால அனுபவத்துடன் வெளிவந்திருக்கும் இரண்டு நூல்கள்

தகவல்களும், தகவற் றழைகளும், தவறான விமர்சனமும்

தறனாய்வாளர்களே ஓர் இலக்கியப் படைப்பினை ஆராய்ந்து, அதன் சிறப்பு பங்களிப்பு பற்றி இலக்கிய உலகுக்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டி, அதன் அங்கீகாரத்துக்கு வழிகோலுகின்றனர். மலையகத்தில், இலக்கியத்திறனாய்வுத் துறையில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் உழைத்த ஒரு சிலரும் தொடர்ந்தும் அத் துறையில் ஆர்வம் காட்டாத நிலையில், லெனின் மதிவானம் தொடர்ந்து இத் துறையிலீடுபடுவது வரவேற்கத்தக்க தெனினும் "எதிர்க்கடை இல்லாத இடத்தில் இலுப்பம் பூவே சர்க்கரை" என்ற சுற்றுக்கேற்ப இவரது எழுத்துக்கள் மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்பதை கவனத்தில் கொள்ளல் நலம்.

இவர் தன்னுடைய இருபதாண்டு கால எழுத்துலக அநுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு, தன் அநுபவ காலத்துக்கு உட்படாத இலக்கியகர்த்தாக்களை அளவிட முனைந்து, அறிவுக்கு ஒவ்வாத அபவாதக் கருத்துக்களை தான் சம்பத்தில் செளியிட்டுள்ள "மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம் (2010), ஊற்றுகளும் ஓட்டங்களும் (2012), (கலை இலக்கிய சமூகவியல் நோக்கு, மீனாட்சியம்மாள் முதல் மார்க்ஸிம் கார்க்கி வரை)" என்ற தலைப்புகளுடன் இரண்டு நூல்களிலும் பார்க்கக் காணலாம்.

இவைகளில் காணக்கிடைக்கிற விமர்சனக் கருத்துக்கள் ஏல்வே இவர் பணியாற்றிய யதன்சைட்

ஆசிரிய கல்லூரி மலரான கலை அருவியிலும், தாயகம் சஞ்சிகையிலும், சரிநிகர் ஏட்டிலும், தினகரன் பத்திரிகையிலும், பிரான்சிலிருந்து வெளிவந்த உயிர்நிழலிலும் முறையே, 1994-2006 கால இடைவெளியில் வெளியாகி, செப்பமிட்டு வெளியிடும் முயற்சி என்ற போர்வையில் மீண்டும் மீண்டும் இக் கட்டுரைகளுக்கான எதிர்வினைகள் சாரல்நாடனிடமிருந்தும், ஓ.ஏ. ராமையாவிடமிருந்தும் ஆரம்ப காலங்களிலும், ஜோதிக்குமார், ஜேம்ஸ்விக்க்டர் ஆகியோரிடமிருந்து சம்பகாலங்களிலும் வந்திருந்தும், அவைகளையெல்லாம் அசட்டை செய்துவிட்டு சென்ற வழியிலே செல்வது இவரது கொள்கையாகி விட்டிருக்கின்றது.

மலையகத்தின் வரலாற்றை பூரணமாக அறிந்து கொள்ளாத, தொழிற்சங்கங்களின் நடவடிக்கைகள் குறித்த அடிப்படை அறிவில்லாத, வரலாற்று சம்பவங்கள் குறித்த தெளிவில்லாத இவரது எழுத்துக்கள், எதிர்காலத்தில் மலையகத்தையும் மலையக இலக்கியத்தையும் குறித்து தவறான முடிவுக்கு வாசகர்களை அழைத்துச் செல்லும் ஆபத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தியர்களைப்பற்றி ஓர் ஆங்கில ஏட்டில் செய்தி இது. அந்த நாட்டில் பாதையில் எவரைச் சந்தித்து எந்த வழியில் செல்லவேண்டும் என்று கேட்டாலும், உடனே ஏதோ ஒரு பதில் வரும், அது சரியா-பிழையா என்பதைப்

பற்றி அவர் கவலைப்படமாட்டார். மதிவானத்தின் எழுத்துக்கள் அவ்விதம் தான் அமைந்திருக்கின்றது. தான் சொல்லும் பதில் சரியா, பிழையா என்று தெளிவின்றி வழிகாட்டும் வழியில் சென்று குறித்த இடஞ்சேராத ஒருவரைப் போல, எதிர்கால சமுதாயமும் அமைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக இந்த எதிர்வினை ஆற்றப்படுகின்றது. என்பதை புரிந்து கொள்ளும் மன பக்குவம் லெனின் மதிவானத்துக்கு ஏற்படவேண்டும்.

1947ல் மரணித்த நடேசய்யரை 1984 ல் மரணித்த ஸிவியை, 1945ல் மரணித்த மீனாட்சியம்மையை, 1920ல் இலங்கையில் வசித்த நல்லம்மா சத்யவாகேஸ்வரரை முதன் முதலாக வெளிஉலகிற்கு அறியத்தந்தவன் என்ற முறையில், இவர்களது வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் தவறான கருத்துக்கள் புகுத்தப்படுவதை, மீண்டும், மீண்டும் எழுதி அந்தப் பார்வையே சரி என்று கூறமுற்படுவதைச் சரி என்று எண்ணால் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது போயிருக்கின்றது.

தகவல்களும் தகவற்பிழைகளும், தவறான விமர்சனமும்

அமரர் ஸிவியைப் பற்றி எழுதுகையில் அவரது கவிதை நாடகத்தை இந்நூல்களில் பத்மாஜினி என்று குறிப்பிடாது "விஸ்மாஜினி" என்று ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். இன்னிலோன் டீ கார்டின் என்ற கவிதை நூல் இரசிய மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதைக் கூறுமிவர் சீனமொழியில் பெயர்க்கப்பட்டதை கூறாமல் விட்டுவிட்டார். தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தெழுதியவர் சக்தி.அ.பாலய்யா என்ற கவிஞர். ஸிவி யின் கவிதையை இவர் மொழி பெயர்த்த விதத்தைப் பற்றி குறை கூறும் மதிவானம் "ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்" நூலில் பக்கம் 51 ல் சக்தி பாலய்யா தனிப்பட்ட வகையிலும் சில கூட்டங்களிலும் கூறியதாக படைப்பின் தாக்கத்தினால் தனது ஆக்கம் வெளிப்பட்டதேயன்றி, அது மொழிபெயர்ப்பில்லை என்று, ஒரு புது கற்பனையை அவிழ்த்து விடுகின்றார்.

சக்தி பாலய்யா தன்னுடைய டாம் வீதி, கொழும்பு என்ற முகவரியிலிருந்து 25.02.1997ல் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இது பற்றி கூறுகையில் "தேயிலைத் தோட்டத்திலே" கவிதைகளை வீரகேசரி தொடர்ந்து பிரசுரித்தது. அதன் பின்னரே கண்டியில் நூலாக்கினார். அந்தக் கவிதைகள் பலவற்றுள் அச்சப் பிழைகள் புகுந்திருப்பதை அச்சாக்கப்பட்ட பின்னரே நான் அறிவேன். எந்த விதமான தொடர்பும் என்னுடன் வைக்காமல் அச்சுத்தார் செய்த பிழை இது. அது போன்ற பெரும் பிழையை இன்றைய மலையக எழுத்தாளர்களும், பல்கலைக்கழக தமிழ்ப் பிரிவினரும் வேறு வகையில் புரிகின்றனர். ஆம், திரு. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் ஆங்கில ஆக்கத்தை "அவர்தம் உள்ளக் கரு" எவ்வாறாயினும் மாறாமல் தமிழ்வடிவம் கொடுத்து எழுதிய என்னை எண்ணாமல் விமர்சனம் பண்ணுவதே யாம்! என்றெழுதுகின்றார். மேலும் அக் கடிதத்தில் "திரு.ஸி. வி.வேலுப்பிள்ளை In Ceylon's Tea Garden என்ற நூலை என் வசம் கொடுத்துத் தமிழாக்கம் செய்யும்படி வற்புறுத்தினார்". என்றும் "மாவலி" யில் ஆசிரியனாக இருக்கவும் கேட்டுக் கொண்டார் என்றும் எழுதியுள்ளார்.

அமரர் ஸி.வி தனது வாழ்நாட் காலத்தில் தனது கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கும் பணியினை சக்தி ஒருவருக்கே கையளித்திருந்தார். அவரது கட்டுரைகளை கே.எஸ்.சிவகுமாரனிடமும், கதைகளை ஈழ நாட்டில் பணியாற்றிய வி.என். பாலசுப்ரமணியத்திடமும், நாவல்களை பொ.கிருஷ்ணசாமியிடமும் கையளித்திருந்தார். அவர்கள் அனைவரும் அவரின் எதிர்பார்ப்பினை எந்தளவு குறைவுமின்றி செய்தனர்.

இன்று அவரை விமர்சிக்கும் போர்வையில் எழுத வந்திருக்கும் மதிவானத்தைப் போன்ற Masquerade கள் அவரது படைப்புகளை எப்படி பார்க்கிறார்கள்? தினகரனில் எழுதிய காலகட்டத்தில் (1996), மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம் நூலிலும் (பக்51-2010), ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும் நூலிலும் (பக் 50-2012) ஸிவியின் கவிதைகள் பிழையானச் சொல்லுடன் அச்சாகியிருக்கின்றன. Throb என்பதற்கு பதில் Throp என்று மூன்று முறையும் அவர் கவிதையை எடுத்தாழ்வது - இந்தப் பிழையைச் சரி என்று கூற முற்படுகின்றாரா? போதாதற்கு The dawn Lies Startled என்ற வரி, The dawn Lies Started என்று காணப்படுவது. இவரது மொழிப்புலமையை சந்தேகிக்க வைக்கின்றது. இதை வெறும் அச்சப்பிழை என்று தப்பிக்க முடியாது. ஒரு விமர்சகர் தான் எடுத்தாளும் கவிதையைப் பூரணமாக உள்வாங்குவதுடன் பூரண உருவில் வாசகனுக்கு கையளிக்கவும் வேண்டும். மேலும் இப்பிழைகள் இவர் அச்சில் கொண்டுவரும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

"ஸி.வி. வழிப்போக்கன் என்ற பெயரில் எழுதிய தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்ற தொடர் சித்திரத்தில் தான் மலைநாடு என்ற சொல் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்." (பக் 56-ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்) என்ற இவரது கூற்றும் ஆராயத்தக்கது. என்னுடைய சீவி சில சிந்தனைகள் நூலின் 14ம் பக்கத்தில் இது பற்றி எழுதி இருக்கின்றேன். இந்த ஒரு நூலில் தான் வழிப்போக்கன் என்பது ஸிவியின் புனைபெயர்களில் ஒன்று என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தேயிலைத் தோட்டத்து வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு நிரைகள் பற்றிய இவரது கட்டுரைகள் அனைத்தையும் தினகரனில் வாசித்து இந்த முடிவை நான் எடுத்தேன். இதில் தான் மலைநாடு என்ற சொல்லை அவர் பிரயோகித்துள்ளார். என்பதையும் கண்டு கொண்டேன். இதை வாசித்தறிந்த மதிவானம், சிலர் கூறுகின்றனர் என்று எழுதுவதன் உள்ளர்த்தம் என்னவோ?

மலைநாடு என்ற சொல்லை ஸி.வி வேலுப்பிள்ளையும் (1950) மலையகம் என்ற சொல்லை இரா. சிவலிங்கமும் (1960) பயன்பாட்டுக்கு கொண்டு வந்தனர். மலைநாடு என்ற சொல்லை உருவாக்கும் அவசியம் இரா.சிவலிங்கத்துக்கு நேர்ந்தது. அதன்பிறகு அதையே பலரும் பயன்படுத்தும் தேவை ஏற்பட்டது. போதாதற்கு தன்னுடைய - மலையக இலக்கியக் கணிப்பு - என்ற "செய்தி" க் கட்டுரையிலும் (9-5-1965) ஸிவியே இதைக் கூறுகின்றார்.

ஸிவியின் நாவல்களில் வீடற்றவன், இனிப் படமாட்டேன், வாழ்வற்ற வாழ்வு என்ற மூன்றும் தான் நூல் வடிவில் வந்திருக்கின்றன. இவைகளை இவர் பார்த்திருப்பதாக - பக் - 53- ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்

நூலில் எழுதி இருக்கின்றார். கூடவே, மலையக மக்களிடையே வீறு கொண்டெழுந்த எழுச்சிகள், போராட்டங்கள் போன்றவற்றை இவரது நாவல்கள் உள்வாங்கத் தவறிவிட்டன.” என்றும் குறை கூறுகின்றனர். “மால்வரன்” தோட்டம் என்று ஸிவியின் எழுத்தில் காணப்படும் தோட்டம் உண்மையில் இவர் வாழ்ந்த மடக்கும்புற தோட்டம் தான். என்பதை “வாழ்வற்ற வாழ்வு” நாவலை வாசித்தவர்கள் அறிந்து கொண்டிருப்பர். அதுவரை எழுத்தில் அறிமுகம் பெறாதிருந்த மூடுண்ட உலகைத் தான் எழுதிய முதல் நாவலிலேயே ஸிவி அழகுற வெளிப்படுத்தி உள்ளார். இதனை செயோகநாதன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் தமது பத்திரிகைக் கட்டுரைகளில் அங்கீகரித்துள்ளனர்.

“அநுராதபுரக் காட்டிலே நடந்து வந்து 8 மாதிரி செத்து விழுந்ததை தோட்டங்களில் ஆரம்ப காலங்களில் நடந்த கொடுமைகளை, இரவானதும் காம்பராக்களைவிட்டு வெளியேற முடியாத அவலத்தை பொய்க் குற்றச் சாட்டில் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டு குடும்பத் தோடு பரிதவிப்பதை, நடேசய்யர் குணசிங்ககாவுக்கிடையே நேர்ந்த மோதல்களை, அவை காலங்கடந்து வன்மத்தூடன் சட்டங்களாக உருவெடுத்த அநியாயத்தை “வாழ்வற்ற வாழ்வு” நாவலில் உயிர்ப்புடன் வாசிக்க முடிந்ததை, அவர்களைப் போன்று பிறரும் உணர்ந்திருக்கின்றனர். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு தான் நமக்கு தொந்தரவு ஆரம்பித்தது என்று கூறிய ராஜன் கதாபாத்திரம் “நம்மைத் தகர்த்து விட்டார்கள் என்பது உண்மை எதையும் அழிக்க வேண்டுமென்றால் அதை எரிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு நம்மையும் எரிப்பார்கள் அந்த தீயிலிருந்து தான் ஒரு புதிய சமூகம் தோன்ற போகின்றது. அதுதான் முன்னேற்றம்” இதை விட ஒரு நாவலில் அரசியல் பேசமுடியுமா?

உண்மையில் மதிவானம் “வாழ்வற்ற வாழ்வு” நாவலை வாசித்திருப்பாரா? என்ற ஐயம் எழுகிறது வீடற்றவன் நாவலைப் பற்றி எழுதுகையில் சாட்டப்படும் குற்றச்சாட்டு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. மடக்கும்புற, மேபீல்ட், பதுளை கீனாக்கொல்லை சம்பவங்கள் “வீடற்றவன்” நாவலுக்குப் பிற்பட்டது. “வீடற்றவன்” சம்பவம் உண்மையில் “கிறேட் வெஸ்டன்” தோட்டத்தில் நடந்த சம்பவத்தின் படப்பிடிப்பு அதை அவர் வெற்றிகரமாக எழுதியுள்ளார். வீடற்றவன் நூலின் முன்னுரையில் “இந்திய வம்சாவளியினரின் வஞ்சிக்கப்பட்ட மலைநாட்டு தொழிலாளரின் வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு பகுதியை தோட்டுக் காட்டியுள்ளேன்” என்று தான் ஸிவி கூறுகின்றார்.

இத்தனைக்குப் பிறகு மதிவானம் “வீடற்றவன்” ஸிவியின் மிக முக்கிய நாவல்களில் ஒன்றாகும் (பக் 53-2012) என்று கூறி இருப்பதை கவனிக்க. உண்மையில் இப்படி ஒரு எண்ணத்தை என்னில் ஏற்படுத்துவதற்கு காரணம் அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளையின் விமர்சனம் தான். 2001ல் வீடற்றவன் நாவலுக்கான ஒரு விமர்சனத் தையும், 2008ல் அந்த நாவலைப் பற்றிய ஒரு ஒப்பீட்டையும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். இந்த இரண்டையும் தனித்தனி நூல்களாக கொண்டு வந்துள்ளார். வீடற்றவன் நாவலுக்கான ஒரு சிறந்த பணியாக இதைக் கொள்ளலாம். மதிவானம் என்ன செய்திருக்கிறார் என்பது - “கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் தமிழ்ப்பிரிவுக்கு தலை

வராக இருக்கும் இவரிடம் கேட்கப்பட வேண்டிய நியாயமான ஒரு கேள்வியாகும். எதிர்கால சமூகத்தைத் தெளிவு பெறாத ஒரு சமூகமாக இயங்க வைப்பதற்கு இவரது எழுத்து அனுபவம் விலை போய்விடக்கூடாது.

மலையக நாட்டார் இலக்கியமும், மரபும் மாற்றமும் என்ற கட்டுரையில் (முதற் கட்டுரை, ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்) இவர் பல நாட்டார் பாடல்களை எடுத்தாழ்கிறார்... குறிப்பாக தொழிலாளிகளின் போர்க்குணத்தைக் காட்டும் பாடல்களாக இவர் எடுத்தாளும் மூன்று பாடல்களில், முன்னைய இரண்டும் 1. கங்காணி கங்காணி 2. கங்காணின்னா கங்காணி, மலேசிய நாட்டுப் பாடல்களாகும். இதை டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் தொகுத்த மலேசிய நாட்டுப் பாடல் புத்தகத்தில் காணலாம். அதில் வரும் “சஞ்சியிலே கூட்டி வந்து சாகடிக்கும் கங்காணி” என்பதை மதிவானம் “சஞ்சிகையிலே கூட்டி வந்து சாகடிக்கும் கங்காணி” என்று காட்டியிருக்கிறார். சஞ்சி என்ற வார்த்தை மலேசியாவுக்கு உரியது.

மேலும் தென்னிந்தியாவில் பாடப்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள் என்று இவர் காட்டுகிற 1. ஏத்தமடி தேவிகுளம் 2. ஓட்டவாரத பாருங்கடி என்ற இரு பாடல்களும் (பக் 05- ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்) எனது மலையக வாய் மொழி இலக்கியம் நூலில் (பக்58) காணப்படுகின்றது. இந்த கருத்தை வலியுறுத்திய எனது நூல் 1993ம் ஆண்டு வெளியானது. தமிழகத்தில் எஸ்.எம்.கார்க்கி “ஏத்தமடி கோட்டமலை/ இறக்கமடி சடையாறு / தூர மடி நம் காடு தொடந்து வாடி நாம் போவோம்” என்ற வடிவில் சிவகாசியில் பாடப்பட்டிருப்பதை கவிஞர் மா. வரதராஜன் தான் வெளியிட்ட “தமிழக நாட்டுப் பாடல்கள்” என்ற நூலில் குறித்திருப்பதையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

மதிவானம் பிரான்சிலிருந்து வெளிவந்த உயிர் நிழலில் அக்டோபர்? டிசம்பர் 2006ல் எழுதிய “மலையகத் தமிழ் இலக்கியமும் அதன் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகளும் உட்தலைப்புகளாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியம், இலக்கியத்திற்கான சமூகப் பின்புலம், மலையக இலக்கியத்தில் சித்தாந்த நிலைப்பாடுகள் என்ற கட்டுரைகளைக் கொண்டிருந்தன.

மேற்குறித்த கட்டுரைகள் “மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்” நூலில் “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியம்” என்ற தலைப்புடனும், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியம், மலையக இலக்கியத்திற்கான பின்புலம், மலையக இலக்கியமும் அதன் பொதுப் பண்புகளும் என்ற உட்தலைப்புகளுடனும் வெளியாகியுள்ளன. உட்தலைப்பில் வெளியான “மலையக நாட்டார் பாடல்கள்” ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும் நூலில் “மலையக நாட்டார் இலக்கியம்” - மரபும் மாற்றமும்: என்று தலைப்பு பெரிதாக்கப்பட்டு, புதிய வடிவில் - புதிய போத்தலில் பழைய கள் தருவதைப் போல, தந்திருக்கிறார்.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையினால் கண்டியில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்த ஸிவி க்கு கவிமணிப் பட்டம் வழங்கும் நிகழ்வில் சிறப்புப் பேச்சாளராக பேராசிரியர் கலந்து கொண்டமை இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கதொன்றாகும். (பக்68) என்று இவர் கூறுவது எத்தனைப் போலியானது? இதற்கு முதல் வரியில்

அந்தனிஜீவாவின் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டு, தன் கூற்றுக்கு ஆதாரம் தேடுகிறார். உண்மையில் மக்கள் கவிமணி என்ற பட்டம் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன் தலைமையில், பேராசிரியரால் 1982, மே மாதம் வழங்கப்பட்டது.

மதிவானத்தின் இந்த ஒரு கூற்றே கண்டியில் ம.க.இ.பே நடாத்திய "மக்கள் கவிமணி" கூட்டம் இவரது எழுத்தில் உண்மை ஒலி இல்லை என்பதைக் காட்டிப் போதுமானது இதைப் போலவே என். ஏம். பெரோவின் "மிகப் பொருத்தமான கூற்று" என்று (பக் 40) இவர் கூறுவது எவ்வளவு பொய்யான விஷயம்? அம்மையாரின் ஒட்டு மொத்தமான ஆளுமையை அவர் எப்போது மதிப்பிட்டார் என்று இவரால் கூற முடியுமா?

தெளிவத்தை ஜோசப் மலையகத் தமிழரின் உறுதிப்பாட்டை சிதைக்கும் "இந்தியத் தமிழர்" என்ற சொல்லை பாவித்திருப்பதாகக் கூறி அவரை வன்மையாகக் கண்டிக்கும் மதிவானம் இது போன்ற காத்திரமான படைப்புக்களை மேலும் அவரிடமிருந்து யாசிப்பதுடன் கட்டுரையை முடித்திருப்பதில் (பக் - 76) என்ன விமர்சன நியாயமிருக்க முடியும்?

மீனாட்சியம்மையைப் போன்ற ஆளுமைகள் தொடர்பில் ஆவணங்களைப் பெறக் கூடியதாக உள்ள இடம் (பக் 25) தேசிய சுவடி திணைக்களம் என்பதும் பிழையான கூற்று. கொழும்பு நூதனசாலை நூல் நிலையம், லண்டன் நூதனசாலை நூல் நிலையத்திலும் அவைகளைப் பெறலாம். நாமின்று பாவிக்கும் கோ. நடேசய்யரின் புகைப்படம் அவருடைய தொழிலாளர் சட்டப் புத்தகத்திலிருந்தும், கோ.ந. மீனாட்சியம்மாளின் புகைப்படம் அவரது "இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை" என்ற புத்தகத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டவைகள் இதைப் போலவே டாக்டர். ச. நல்லம்மாவின் புகைப்படம் "இலங்கை இந்தியன்" ஏட்டிலும் (25.07.1928) தோழர் வ. ஞானபண்டிதனின் புகைப்படம் காந்தி ஏட்டிலும் (24.07.1939) டாக்டர் எம்.மணிலாவின் புகைப்படம் (16.10.1921) The Citizen ஏட்டிலும், டாக்டர் சரோஜினி ராமானுஜம் அவர்களின் புகைப்படம் நவஜீவன் ஏட்டிலும் (20.05.1951) இருந்து பெறப்பட்டது. இவைகளைப் பெறுவதற்காக அதிக நாட்கள் நான் உழைக்க வேண்டியிருந்தது.

மறைக்கப்பட்ட ஆளுமைகள் என அவர்களை இனம் காணுவது நம்முடைய கையாலாகாத்தனம். ஆளுமைகள் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தம்மால் இயன்ற முறையில் தமது சுவடுகளை விட்டுச் சென்றிருக்கின்றனர். அவைகளை உரியமுறையில் தேடி எடுத்து ஆவணப்படுத்த வேண்டியது நம்முடைய பணி, கொழும்பில் பணி புரிபவர்களுக்கு இது இலகுவான பணி.

இவரை நந்தினி சேவியர் (திருகோணமலை) கலாநிதி இரவீந்திரன் (வவுனியா) போன்றவர்கள் பாராட்டியுள்ளமைக்கு, அமரர் க. கைலாசபதியைப் போற்றும் இவரது வழிமுறைகள் காரணமாயமைந்திருக்கலாம். இவரது மலையகத்தைப் பற்றிய தவறுகள் தெரிந்திருக்குமானால், இப்படி ஒரு பாராட்டுதலைச் செய்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே.

கலாநிதி இரவீந்திரன் பின்னூரையாக ஒரு விமர்சனக் குறிப்பை (பக்-219) எழுதி இருக்கிறார். இதில் தேசபக்தன் கே. நடேசய்யரை வரலாற்று அரங்கு

க்கு மீட்டெடுத்து தந்த சாரல்நாடன் என்று குறிப்பிடுகின்றார் இந்த அறிவு நாணயத்தை மதிவானத்தின் எழுத்துக்களில் காணமுடியவில்லை.

நடேசய்யர், மீனாட்சியம்மாள், நல்லம்மாள் சத்யவாகேஸ்வரர், ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் குறித்து அன்றைய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு சாரல்நாடனின் நூல்கள் தான் காரணமாயமைந்துள்ளன. இரவீந்திரன் அதை எழுத்தில் பதித்ததைப் போல தனது இருபது ஆண்டு கால எழுத்து அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு இவர் படைப்பிலக்கியத்தினருக்கு எத்தகு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்திருக்கின்றார்?

இவருடைய நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய தோழர் ஆதவன் தீட்சண்யா இதை அழகுற கூறியிருக்கின்றார். "இவரது எழுத்துக்களில் இடது சாரிப்பார்வை தொடர்ந்து முன்னிறுத்தப்படுகின்றது. ஆனாலும் ஒற்றைச் சட்டகத்தின் வழியாக பார்க்கும் பழக்கத்தில் பிற பரிமாணங்களை பார்க்காமல் இருந்து விடக்கூடாது. மலைநாடன் - புதிய பூமியில் குறிப்பிடுவதைப் போல "தன்னோடு உடன்படாதவர்களை நிந்திப்பதும், உடன்படுவோரை மிகையாகப் புகழ்வதும்" இவரது எழுத்துப் பாணியாகும்.

பேசாப் பொருளைப் பேசத் துணிந்தவராகவும் அவ்விதம் துணிவதற்கு முன்னர் பொருள் குறித்து பூரண அறிவைப் பெற்றவராகவும், எதிர்கால சந்ததியினருக்கு மிகச் சரியான தகவல்களையும், சரியான மதிப்பீடுகளையும் வைப்பவராகவும் இவரது எழுத்துப் பணி அமைதல் யாவர்க்கும் நன்மை பயக்கும்.

சாரல்நாடன் அவர்கள் எழுதிய இறுதிக் கட்டுரை

வாடிக்கை அவமானத்திற்கும்...

மட்டம்

எடுத்த இதழில் **முத்தான 3** சிறுகதைகள்

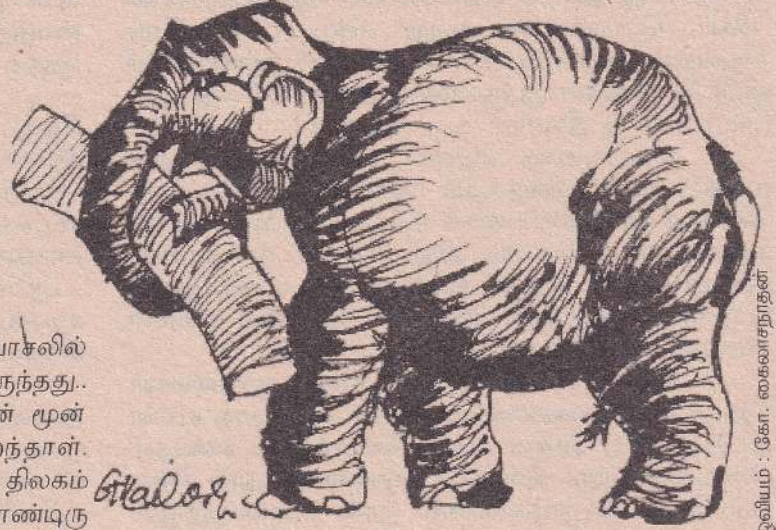
மு.சிபா வின்
"கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல்"

க. சட்டநாதனின்
"கலங்கல்"

ராஜாஜி ராஜ கோபாலனின்
"குதிரை ஜில்லாத ராஜ குமாரன்"

புதிய கரு! புதிய கனம்! புதிய வாடிக்கை!

கங்காணித்துவங்கள்

ஓவியம் : கோ. கைவாசாநாதன்

நேற்று....

மா

ட்டுக்காரன், கங்காணி வீட்டு வாசலில் போய் நின்றான். கதவு சாத்தியிருந்தது. தட்டிப் பார்த்தான். கங்காணியின் மூன்றாவது மனைவி கதவைத் திறந்தாள். அந்த அதிகாலையிலேயும் திருந்று தரித்து. திலகம் வைத்து மகா லட்சுமியாகக் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தாள். இரண்டு சக்களத்திகளை விட அவள் வயதில் மிகவும் குறைந்தவள்.

காட்டு வங்களாவுக்கு, சீமைத்துரை, பெரிய கங்காணி சின்ன கருப்பனை வரும்படி மாட்டுக்காரனை அனுப்பியிருந்தார்.

“என்னமோ.. ஏதோ” புரியல்லியே..? ஒரு காலமும் இப்புடி தொர மவன் கூப்பிட்டதில்லியே..? அதுவும் விடியக்கால ஏழு மணிக்கு முன்னமே வரணு முன்னு சொல்லியிருக்காரே..? கையும் ஓடல்லியே? காலும் ஓடல்லியே..?” சின்ன கருப்பன் பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“சின்ன கருப்பனுக்கு செங்கரும்பு மாதிரி மூனு பொம்பளைங்க..!” மாட்டுக்காரன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு நின்றான்.

“மாட்டுக்காரரே..! நீங்க மெதுவா கெளம்புங்க.. பின்னாடி வர்றேன்..!” “ஹும்.. முடியாது..! லண்டன் தொர கையோட கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னாரு” ரொம்ப கோவமாவும் இருக்காரு.. பெட் கோப்பி கொண்டு போன அப்பு மூஞ்சியில் சுடச் சுட கோப்பிய ஊத்திப்பட்டாரு..! அப்பு மூஞ்சி செவந்து போய்க் கெட க்கு..! கெளம்புங்க சுருக்கா..!” மாட்டுக்காரன் அதிகாரத் தோரணையில் சொன்னான்.

சீமைத்துரை பங்களாவில் வேலை செய்கின்ற மாட்டுக்காரன், குதிரைக்காரன், கழுதைக்காரன், நாயக்காரன், தோட்டக்காரன், இறைச்சி பெட்டிக்காரன், அப்பு, குசினி மேட்டி, எல்லோரும் ராஜாங்க சேவகர்கள் மாதிரி.. பெரிய கங்காணியாகவிருந்தாலும் சரி.. கணக்குப்பிள்ளையாகவிருந்தாலும் சரி.. இவர்கள் அவர்களுக்கு மரியாதை கொடுத்து, வணங்கி நிற்க

வேண்டும்... அவர்கள் கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை பற்றி துரையிடம் ஒரு வார்த்தை தவறாக போட்டுக் கொடுத்து விட்டாலும் போதும்.. சீமைத்துரை சவுக்கைத் தூக்கி விடுவார்..! கம்பன் வீட்டு கட்டுத்தறியும் கவி பாடும் என்பது போல, சீமைத்துரை வீட்டு செருப்பும் ராஜ பார்வை பார்க்கும்..!

கங்காணியின் இரண்டாவது மனைவி வெளியில் வந்து, மாட்டுக்காரனை ஒரு “வேட்டு” போட்டு பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்.. “தொர மவராசன் ஒன்னைய துன்னா புடுவாரு..? கொன்னா புடுவாரு..? போய்யா... போய்யி பாத்துட்டு வாய்யா..!” தொழிலாளர் களிடம் அரசனைப் போல ராஜ்ஜியம் நடத்தும் சின்னக் கருப்பன், பொண்டாட்டியிடம் ஆண்டியாய் நிற்பதைப் பார்த்த மாட்டுக்காரன், “எந்த ராஜாதி ராஜனும் வீட்டுக்குள்ள ...சீ... பட்டுத்தான் கெடக்குறான்..!”. என்று நினைத்துக் கொண்டவன், “அதுதான் ஆத்தா சொல்லிட்டாஹல்ல.. கெளம்புவமா..?” என்று முரட்டுக் குரலில் அவசரப்படுத்தினான்.. சின்னக்கருப்பன் அவசர அவசரமாக வேட்டியைச் சுற்றிக் கொண்டு, கோட்டைமாட்டி, முண்டாசையும் கட்டியபடி கை கம்பை எடுத்துக் கொண்டு, மாட்டுக்காரன் பின்னால் நடந்தார்.

இந்தியக் கிராமத்தில் பசி, பட்டினியோடு கிடந்தாலும், சொந்த மண்ணைக் கிளறி, சொந்த விவசாயம் செய்து வாழ்ந்த மக்கள், பெருந் தோட்டத் தொழில் என்ற ஒரு புதிய முறையிலான முதலாளித்துவத் தொழிலில் மாட்டிக் கொண்டு, மூன்றாம் மனிதனின் அதிகாரத்துக்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும், ஏச்சுப் பேச்சுக்கும், சில சந்தர்ப்பங்களில் அடி, உதைகளுக்கும்

பணிந்து. அடிமைகளாய் தொழில் செய்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள் மத்தியில், கங்காணி என்பவனே சூத்திரதாரியாக விளங்கினான்.

லண்டன்காரர்கள்தான் முதலில் கங்காணிகளைக் கண்டு பிடித்தவர்கள்...! அவர்களை அவர்களுடைய கைக் கூலிகளாக்கிக் கொண்டவர்கள்.. அவர்கள் மூலமே காடழிப்பதற்கும், கோப்பி உண்டாக்குவதற்கும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரு வெள்ளைக்கார தோட்டச் சொந்தக்காரன் தொழிலாளியைத் தண்டிப்பதற்கு சவுக்கால் அடிக்கும் போதுதான், அவனது முகத்தைப் பார்க்கிறான். வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தொழிலாளர்களுடன் எந்தவிதமான சம்பந்தங்களும் வைத்துக் கொள்வதில்லை. அவனுக்கு சகலமும் கங்காணிதான்.

தனது தோட்டத்தில் எத்தனை பெண் தொழிலாளிகள், எத்தனை ஆண் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்ற விபரம் தெரியுமே தவிர, அவர்களது அடையாளங்கள் தெரிவதில்லை. அவர்கள் பார்வைக்கு தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் "பிளக் டெவில்ஸ்" கறுப்பு பேய்கள்...! கறுப்பு பேய்களாகவிருக்கும் தொழிலாளர்கள், வெள்ளைக்காரர்களை சன்னாம்பு பிசாக என்பார்கள்..! கறுப்பு பேய்களுக்கும், சன்னாம்பு பிசாககளுக்கும் நடுவே இடைத் தரகனாக, கைக் கூலியாக நின்று தொழிலைக் கவனிப்பவன் தான் கங்காணி..

கங்காணிகளை சீமைத் துரைமார்கள் நன்றாகக் கவனிப்பார்கள். கணக்கு பார்க்காமல் பணம் கொடுப்பார்கள்.. குளிர் உடைகள், கோட்டுச் சட்டைகள், விஸ்கி, பிரேண்டி, என கொடுப்பார்கள்.. அவர்களது தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும் லாபத்தை அள்ளி.. அள்ளி கொடுக்கும் கங்காணிகள், அலாவுதீனின் அற்புத விளக்குக்குள் இருக்கும் பூதம் போல வெள்ளைக்காரனுக்கு அற்புத சேவைகள் செய்து கொண்டிருப்பர்.

சின்னக்கருப்பன் மலையடிவாரத்து படிக்கட்டுக்களில் ஏறத் தொடங்கினார் .

அடிவாரத்திலிருந்து மலையடிச்சியிலிருக்கும் வங்காளா கேட் வாசல் வரை "ஆயிரத்தி முன்னூத்தி முப்பது படிக்கட்டு இருக்குது" என்று கங்காணி முதல் வங்காளா ஊழியர்கள் வரை தண்ணிப்பட்ட பாடம்..! இந்த மாதிரி படிக்கட்டுக்கள் சீமைத் துரை வங்காளா விலிருந்து மூன்று திசைகளிலும் மூன்று படிக்கட்டுப் பாதைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். அழகிய கருங்கற்கள், அச்சுக் கற்களாகச் செதுக்கப்பட்டு, சிற்ப வேலைப் பாடுகள் செய்தது போன்று பற்கள் வெட்டி மாட்டி யிருப்பார்கள். சீமேந்து சாந்து கலவையால் கட்டப் பட்டிருக்காது.

கங்காணி முழங்கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு படி ஏறினார். மாட்டுக்காரன் மூன்று படிக்கட்டுக்களை ஒன்றாக வைத்துத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தான்.. "மாட்டெறைச்சி திங்கிற நாய்ப்பயல்களுக்கு மாட்டுப்

பலம் இருக்கும்...!" கங்காணி மூக்கில் நீர் கட்டியது.. திணறிக் கொண்டு ஏறினார்..

படிக்கட்டுக்களின் இருமருங்கிலும் கோப்பி பூத்திருக்கிறது.. "அழகிய கரங்களில் தீபாராதனை செய்து கொண்டிருக்கும் தேவதைகளைப் போல" கோப்பிச் செடிகள் கிளைகளை கைகளாக நீட்டி, பூத்துச் சிரித்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் வாசனைக்குழல் மயக்கத்தை உண்டாக்கிவிடும். கங்காணி வங்காளா உச்சிக்கு போவதற்குள் மயக்கமிட்டு விழுந்து விடுவார் போல் தெரிந்தது.

காட்டு வங்காளாவின் மூன்று படிக்கட்டுப் பாதைகளின் இருமருங்கிலும் கோப்பிச் செடிகள் பூத்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.. மூன்று படிக்கட்டுப் பாதைகளிலும், மூன்று நாடுகளின் கோப்பி விதை வகையறாக்களை லண்டன் துரை உண்டாக்கியிருக்கின்றார். இந்தச் செடிகளில் பழுக்கும் பழங்களை "விதை கோப்பி" என்று அழைப்பார்கள். தவறணையில் விதைத்து, உண்டாக்கும் கன்றுகளையே மலைகளில் நாட்டுவார்கள்.. இவை நல்ல அறுவடையைக் கொடுக்கும் விதைகள் என்று சின்ன கருப்பன் கங்காணியிடம் சீமைத் துரை அடிக்கடி சொல்லுவார். ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது படிக்கட்டுகளையும் ஏறி கடந்து, வங்காளா கேட் வாசலில் வந்து நின்ற கங்காணி, "புஷ்.. புஷ்.." என்று பாம்பு சீறுவதைப் போல மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்..

முகம் வியர்த்துக் கொண்டியது . கருத்த முகம், நாவல் பழம் போல சிவந்து, மூக்கிலும், வாயிலும் நீர் கசிந்துக் கொண்டிருந்தது.. "பிளக் டெவில்..! கமோன்..!" கங்காணியை லண்டன் துரை கூப்பிட்டார்.. "நல்லா பொடி எக்சர்சைஸ் செஞ்சனதா..?" "அய்யோ தொர மவனே..! ஆமா தொர மவனே..!" குந்துவதற்கு முடியாவிட்டாலும், குந்துவதற்கு சுற்றி சுற்றி மனம் இடம் தேடுவதையறிந்த சீமைத் துரை, "அப்பு..! கங்காணிக்கு கோப்பி குடு..! போய் குடி..!" என்று வங்காளாவின் மறுபக்கம் போய் நின்றார்.

"எறைச்சி பெட்டிஸ் சாப்பிடுறீங்களா கங்காணி...?"

"எந்த எழுவையாவது குடுங்க அப்பையா.. கொன்னா பாவம் தின்னா போச்சி..!" கங்காணி விழி பிதுங்க.. மாட்டிறைச்சி பெட்டிஸ்களை தின்று முடித்து, கோப்பியைக் குடித்து இளைப்பாறினார். வீட்டில்தான் கோ மாதா எங்கள் குலமாதா என்று பேசுவார்..

ஆடுகளைப் போன்ற உயரத்தில் இரண்டு நாய்களை ஓட்டிக் கொண்டு, நாய்க்காரன் வந்துக் கொண்டிருந்தான். அதிர்ச்சியில் பயந்து நடுங்கிய கங்காணி, "நாய்க்காரரே..! சிறுத்தப் புலி மாதிரி கூட்டிக்கிட்டு வர்றீஹளே..!" "ஆமா.. ரெண்டுமே சீம பேபிஹ..! பொட்ட பேபி செனையா இருக்கு.. தொர மாருங்க இப்பவே ஓடர் குடுத்துட்டாங்க..! குட்டி போட்டா.. பத்து, பன்னிரண்டு.. பன்னி மாதிரி போடும்..!

"இப்ப எங்கிட்டு கூட்டிக்கிட்டு போறீஹ நாய்க் காரரே..?" "வெளியத் தெருவ கூட்டிக்கிட்டுப் போ-

றேன்..! விட்ட போட்டதும், பழையபடி கூட்டுக்குள்ள தான் வுடனும்.. “கமோன்..! கமோன்..!” நாயக்காரன் இங்கிலீஸில் பேசிக் கொண்டு காட்டுப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தான்..

நாயக்காரர் போய் மறைய, குதிரைக்காரன் குதிரையை இழுத்துக் கொண்டு முன் வாசலில் வந்து நின்றான். சீமைத் துரை கங்காணியைக் கூப்பிட்டார். “கங்காணி.. ஓய் கங்காணி...! நாங்க எட்டாம் நம்பர் மலைக்குப் போறது..” என்று சத்தமாய் சொன்னார்.. “நீ ஹில் டொப்புக்கு (மலையுச்சி) போய் நிலிலு..! நான் ஹோஸல் வாறது..!” என்று குதிரைக்காரனிடம் கடிவாளத்தை வாங்கிக் கொண்டார்.

சீமைத் துரை குதிரையிலேறி மெதுவாகப் புறப்படவும், கங்காணி எகிறி.. எகிறி.. பின்னால் போய்க்கொண்டிருந்தார். காலையில் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது படிகளில் ஏறி வந்தவர், இப்போது மறு பாதையில் ஆயிரத்து நானூறு படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார். தொடை, சப்பை இரண்டும் தாங்க முடியாத வலியைக் கொடுத்தன.

சீமைத் துரை குதிரையில் முன்னால் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். சோதனையும், வேதனையும் முடிந்து விட்டதாக படிகளைக் கடந்து மண் பாதையில் கங்காணி குதிரையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரு காட்டு பொட்டலில் வந்ததும் சீமைத் துரை குதிரையை விட்டுக் குதித்து, கங்காணியை அருகில் வரும்படி கூறி, ஓங்கி ஒரு அறை விட்டார். “யூ பாஸ்ட்ட..! நீ எனக்கு விஸ்வாசம் இல்லே..! கூலீஸ் எல்லாம் ரொம்ப கூலி கேக்குது! நீ குடுக்க முடியாதுன்னு சொல்றது இல்லே..! நீ சைலன்சா இருந்தா அது சப்போத்தானே..? தோட்டம் நஸ்டம் போவது! கோப்பி பிரைஸ் இல்லே..! வேர்ல்ட் மார்க்கட் சரியில்லே.. தொரே பாவம்.. அப்படி பொய்

சொல்லத்தானே வேணும்..? கூலீஸ் ஸ்ட்ரைக் பண்ணப் போவது.. அப்படி செஞ்சா ஓனக்கு கங்காணி வேலே இல்லே.. பதவி இல்லே..! ஜொப் இல்லே! ஓனக்கு இந்தியாவுக்கு அனுப்புவேன்.. நீ நமக்கு கங்காணி..! ஓனக்கு நல்ல பதவி குடுத்தது! நல்ல பணம் குடுத்தது! நல்ல வூடு குடுத்தது! நீ லண்டன் துரே மாதிரி இருக்குது! கூலீஸ்க்கு சப்போட் பண்ணினா நீ அவுட்..! கூலீஸ் சம்பளம் கேட்டு நம்பட துரே பாக்க பங்களாவுக்கு நேத்து வந்தாச்சு..! நீ இருந்து வேலே இல்லே..! லேபரசுக்கும் எனக்கும் நடுவே நீதான் இருக்கணும்! அண்டர்ஸ்டேன்ட்..?

இப்ப நீ போய் கூலீஸ்க்கு சொல்லு.. இவ்வளவுதான் சம்பளம்.. லாபம் வந்தா சம்பளம் ரொம்ப தாரது! வூடு, ரோடு, ஆஸ்பத்திரி, ஸ்கூல் நம்ம தோட்டத்திலே இல்லே சொல்லு.. அண்டர்ஸ்டேன்ட்..! கூலீஸ் சத்தமில்லாம வேலே செஞ்சா உனக்கு ரொம்ப சம்பளம் தாறது.. இந்தா தவுசன்ட் ஸ்டேலிங் பவுன்ட்ஸ்..!” ஒரு பையை கங்காணியிடம் நீட்டினார் சீமைத்துரை. கங்காணி பணப்பையை வாங்கிக் கொண்டு, சீமைத்துரையின் கால்களில் விழுந்து கும்பிட்டு சப்பாத்துக்களை முத்தமிட்டு எழுந்து நின்றார். “என் பதவி தப்பியது” என்று பெருமூச்சு விட்டார். “ஓகே..! நீ மத்த மலைக்குப் போகலாம்..!” சீமை துரை குதிரையில் ஏறி உயர்ந்த மலையை நோக்கிப் பறந்தார்.

பணப் பையை மடியில் அழுக்கிக்கொண்ட கங்காணி, இவ்வளவு நேரம் அடக்கி வைத்திருந்த மூத்திரத்தை, அந்தக் கோப்பிச் செடியின் தூரில் சர்ரென நுரைத்தும்ப விட்டுக்கொண்டிருந்தார். கோப்பிச் செடியின் மறைவில் நனைந்த தொடையை வேட்டியால் துடைத்தபடி மண் பாதைக்கு இறங்கினார்.

சின்னக் கருப்பனின் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.. தான் அழைத்து வந்த முன்னூறு தொழிலாளரோடு பக்கத்துத் தோட்டச் சொந்தக்காரன் ஸ்கொட் லாந்து ஜேம்ஸ் துரையோடு சேர்ந்து விடுவேன் என்ற பயம் லண்டன் துரைக்கு இருக்க வேண்டும் என்று சின்னக் கருப்பன் விரும்பினார்.

திடீரென்று “முன்னூறு தொழிலாளர்” என்ற தும், அந்தக் கோப்பிக் காட்டில் தனிமையாக நின்றுக் கொண்டிருக்கும் அவரது மனம் பின்னோக்கிச் சென்றது. இந்த முன்னூறு “உருப்படிகளை.. இங்கு கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்கு மேலும் முன்னூறு உயிர்களை சேதாரமாக்கியிருக்கின்றார் “ஆள்கட்டியாக” செயல்பட்டு, இந்திய கிராமங்களிலிருந்து அறுநூறு கிராமவாசிகளை காட்டு வழியாக நடை பயணத்திலேயே மண்டபம் முகாம் வரை அழைத்து வந்த போது, பல பேர் வழியில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனர், கடல் வழி பயணத்தில் பல உயிர்களும், மன்னார் கரையேறி மாத்தளை வரும் வரை காட்டுப் பயணத்தில் பல உயிர்களும் என முன்னூறுக்கு மேற்பட்டவர்களை பலி கொடுத்த சம்பவங்களை நினைத்து அவரது மனம் அழுத்தது.. கூட்டி வந்த முன்னூறு பேர்களையும் இந்த லண்டன்காரனின் வருமானத்துக்குக்காக எப்படி

எப்படியெல்லாம் சொந்த மக்களை கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவரது மனசாட்சி ரொம்பவும் துயரமடைந்தது.

வலது கன்னத்தை தடவிப் பார்த்தார். உப்பி, வீங்கியிருந்தது.. அந்த நாயின் விரல் அடையாளங்களும் பதிந்திருப்பதை தனது விரல்களால் தடவி உணர்ந்துக் கொண்டார்.

பொழைக்க வந்த ஊருல பொழப்ப மட்டும் பாதுகாத்துக்கிட்டா போதும்... எவ்வளவு மானம் கெட்டுப் போனாலும் பரவாயில்ல.. பெரிய கங்காணி பதவி கடைசி வரைக்கும் இருந்தா போதும்.. சாகிற வரைக்கும் பெரிய கங்காணி பதவியிலிருந்தபடியே சாகணும்.. அது வரைக்கும் மானம், மரியாத, அவமானம், எல்லாமே எனக்கு தூசி மாதிரி.. என்று தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொண்ட சின்னக்கருப்பன், தனது “மந்தைகளுக்கு” மீண்டும் மேய்ப்பனாக அந்த கோப்பி மரத்துக்கு முன்னால் பதவிப் பிரமாணம் செய்துக் கொண்டார்..

இன்று...

பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியின் போது, பெருந் தோட்டங்களில் உழைக்க வந்த தொழிலாளர்களைத் தங்களுடைய உடைமைகளாகச் சொந்தம் கொண்டாடிக் கொண்டு, பிரிட்டிஷ் வெள்ளை வியாபாரிகளிடம் ஏஜன்டுகளாகவும், இடைத் தரக்களாகவும், தொழிலாளர்களின் பாதுகாவலர்களைப் போன்றும், அவர்களின் மேய்ப் போர்களாகவும் ஆதிக்கம் புரிந்த வந்த கங்காணி களின் அதே கங்காணித்துவ முறை இன்றும் நிலைத் திருப்பதற்குச் சாட்சியாக.. அதே பிரட்டு முறை..தொழிற்சங்க முறையாகவும், அதே கங்காணி முறை, தலைவர் முறையாகவும், அதே பிரட்டுகளுக்குள் கைதிகளாக விருந்ததைப் போன்று, இன்று தொழிற்சங்கத்துக்குள் உறுப்பினர்களாக்கப்பட்டு, சங்கச் சொந்தக்காரர்களின் உடைமைகளாக இருந்து வரும் அதே நிலைமை நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது..

இன்று தோட்டச் சொந்தக்காரனைப் போன்றிருக்கும், சீமைத் துரையைப் போன்றிருக்கும், அரச அதிகாரம், அந்த நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட கங்காணித்துவ சக்திகளை அழைத்திருந்தது..

அந்த கோப்பிக்காட்டு பொட்டலில் சின்னக் கருப்பன் கங்காணியை ஓங்கி அறைந்து மிரட்டிய லண்டன் சீமைத்துரையின் சூழல் இங்கே உருவாகியிருக்கிறது!

கங்காணிகளைப் போன்றோர் யாவரும் தொழிலாளரை மந்தையாகவும், தாங்கள் அவர்களை மேய்ப்பவர்களாகவும் சித்திரம் வரைந்துக் கொண்டு ராஜ தர்பாரின் முன்னால் பயபக்தியோடு கூனிக் குறுகி “குந்தி” யிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் “தூய்மை நிறைந்த” வெள்ளை உடைகளோடு இருந்தார்கள்..

“நான் உங்களுக்கு பெரிய.. பெரிய.. பதவீ

குடுத்து இருக்கிறது. பணம்! பணமா? குடுத்து இருக்கிறது.. பதவிக்கான எல்லா வரப் பிரசாதங்களும் குடுத்து இருக்கிறது.. நீங்கள் எல்லாம் தோட்டங்களில் ஹெட் கங்காணி மாதிரி! சின்ன ராஜாக்கள் மாதிரி இருக்கிறது. இது எல்லாத்துக்கும் காரணம் நான்தான் என்றா உங்களுக்கு தெரியும்.. ஆனால் நீங்கள் எல்லோரும் விஸ்வாசம் இல்லாத மனிதர்கள்.. வேற கட்சிக்கு ஸ்னேகிதம் வக்கிறது. வேற கட்சிக்கு வோட் பண்ணப் பாக்கிறது.. வேற கட்சிக்கு “ஜம்ப” பண்ணப் பாக்கிறது. அது ஒரு போதும் நடக்காதா.. நடக்க விடமாட்டேன்! தொலைச்சப் போடுவேன்! தொழிலாளிக்கு வுடு கேக்க வேண்டாம்! தொழிலாளிக்கு காணி கேக்க வேண்டாம்! அது எல்லாம் நான் தாறது, தொழிலாளிக்கு சம்பள உயர்வு கேக்க வேண்டாம்.. முதலாளி குடுக்கிறதை மறுக்காமல் வாங்கு..! தோட்டம் நஷ்டம் போறதாக சொல்லு..! முதலாளி பாவம் என்று சொல்லு! தொழிலாளி என் மக்கள்! அவர்களை நான் காப்பாத்துவேன்.. அவர்கள் வோட் எல்லாம் நீங்கள் காப்பாத்த வேண்டும்! எல்லோருக்கும் வணக்கம்..!” அரச லண்டன் சீமைத் துரையைப் போல எழும்பி நின்றது..

“துரை மகாராஜரே...! என்றென்றும் எங்கள் எஜமானரே...! உங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்..” என்று கும்பிடு போட்டு, கைகட்டி.. மேய்ப்போர் அனைவரும் நின்றார்கள்.

அரசு, குதிரையில் அமர்ந்து செல்வது போல் டொக்.. டொக் என குளம்படி சத்தத்துடன் சென்று மறைந்தது.

சிற்பரசர்களைப் போன்றோர் வந்து குட்டிச் சாக்குகளைப் பறிமாறினார்கள். “இது பட்டைக்குக் கை தூக்கியதற்காக... இது பட்டை ஆதரித்து பத்திரிக்கை அறிக்கைகள் விட்டதற்காக... இது எதிர் வரும் தேர்தல் செலவுகளுக்காக.. இது வழமையான வரப் பிரசாதங்களுக்காக..”

கோப்பிக் காட்டுப் பொட்டலில் கன்னம் வீங்கும்படி அறை வாங்கிய சின்னக்கருப்பன், ஸ்டர் லிங் பவுன். குட்டிச் சாக்கை வயிற்றில் அமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, கோப்பித் தூரில் நுரை கிழம்ப மூத்திரம் பெய்து, நனைந்த தொடைகளை வேட்டியால் துடைத்துக் கொண்டு நின்று அந்த கோப்பி காலத்து கங்காணியின் கதையை பாட்டியிடம் கேட்டு கண்ணியில் பதித்துக் கொண்டிருந்த ரஜனி காந்தனின் கண்கள் மிரண்டன.

அவனும் பெரியவனாகி, கலியாணம் முடித்து, பிள்ளைகள் பெற்று.. கிழவனாகி, தனது பேரப் பிள்ளைகளிடம் இந்த சமூகத்தின் நவீன கங்காணிகள் எனும் துஷ்ட மேய்ப்பாளர்களின் கதையை மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் காலம் ஏற்பட்டு விடுமோ.. என்று கண்களை சிமிட்டாமல் பாட்டியைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்..

வீ

ட்ரல யாஹு..?

வாசலில் சத்தம் கேட்டும் கைவேலையாக இருந்தவள் கேளாததுபோல இருந்தாள். மீண்டும் அதே குரல்.

அதற்குள் குழந்தைகள் ஓடி வெளியில்சென்று பார்த்தன. “உம்மா, கொலுசுக்காரம்மா... வாங்கித் தாங்கம்மா...” எட்டு வயது இளையவள் காலை நிலத்தில் உதைத்து முகம் கோணிச் சிணுங்கினாள். கொலுசு..! நீண்ட காலமாக அவள் மனதில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது..! அதற்கேற்றாற்போல அடிக்கடி சிறியவள் தொல்லை கொடுப்பாள். “சதா போட்டிருக்கா.. மல்லூவம் போட்டிருக்கா.. எனக்கும் வாங்கித் தாங்கம்மா... என்று ஞாபகப்படுத்துவாள்.

வாங்க வேண்டும் என்று பல நாட்களாக நினைத்திருந்தாள். கணவனிடம் சொல்லியனுப்பினால் மறந்து தொலைத்து விடுவாள். அல்லது மறந்ததுபோல திரும்பி வருவாள். இல்லாவிட்டால்... “அதெல்லாம் எதுக்கு?” என்று விதண்டாவாதம் பேசுவாள்.

இன்னும் கொஞ்ச நாளில் குமராகி மூலைக்குள் உட்கார்ந்து விடுவாள். பிறகு அலங்காரம் எதுவும் பண்ண முடியாது. பண்ணினால் அக்கம் பக்கத்துக் கதைகள். “முஸ்லிம் கொமருக்கு கொலுசு என்னத்துக்கு?” என்று வாற, போற எல்லாருமே கேட்டுத் தொலைப்பாங்க. மூடிமறைச்சி முக்காடு போட்டா, கல்யாணத்துக்குப் பொறகுதான் தொறக்கலாம்.

யோசனையுடன் ஆசை உந்தித்தள்ள வாசலுக்குச் சென்றாள். கைகளில் பல ரகமான கொலுசுகளைத் தொங்கவிட்டபடி நாற்பது வயதுக்காரன் ஒருவன் நின்றிருந்தான். தாடி, முகத்தை மறைக்கும் உயி.

கொலுசுகளைப் பார்த்ததும் உற்சாகம் துள்ளியது. பொலிதீன் பைக்கற்களில் மின்னும் கொலுசுகளை ஆவல் பொங்கப் பார்த்து விழிகள் விரிய, “எவ்ளோ..?” என்றாள். அவளால் எந்த உணர்ச்சியையும் மறைத்துப் பேச முடியாது. அது ஒரு பலவீனம் என்று அடிக்கடி அதை மாற்ற முயன்று தோற்றுப்போயிருக்கிறாள்.

அவன் புரிந்துகொண்டு “உள்ள வரவா...?” என்றான்.

“சரி” என்று அனுமதி தந்தவுடன் தன் கைகளில் வைத்திருந்த இரண்டு சோடிகளைக் காட்டி, “இது முப்பத்தி ரெண்டாயிரம்... இது இருபதாயிரம்..” என்றான்.

“அம்மாடி...” என்று அவன் வாய்பிளந்து நிற்கையில் சாவகாசமாக நடந்து வந்து ஸோபாவில் அமர்ந்துகொண்டான்.

வேலைகள் அப்படியே தலைக்கு மேலே

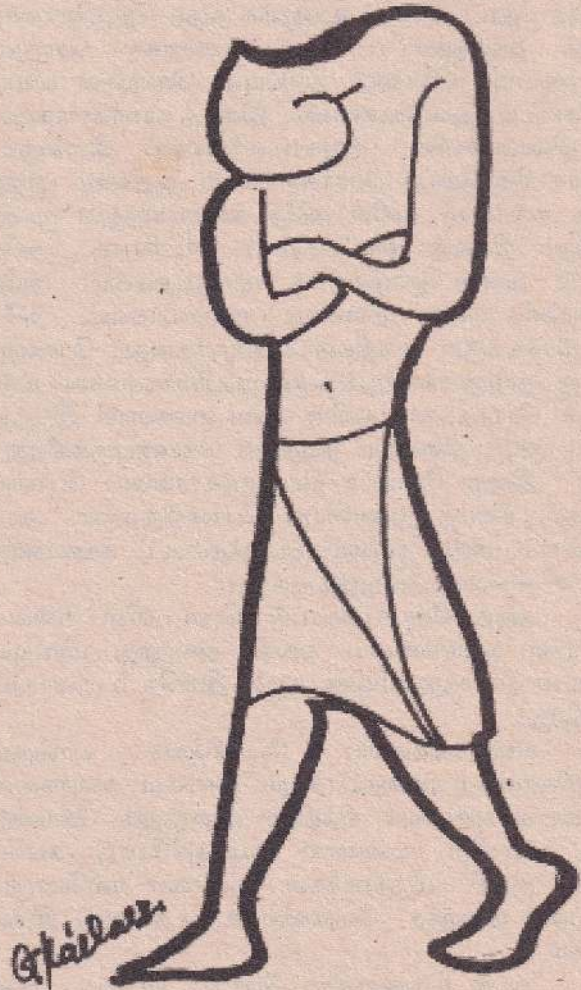
குந்தியிருக்கின்ற மதிய நேர அவசம். “அதெல்லாம் வேணாம்... சீப்பா ஏதாவது காட்டுங்க..” என்றாள்.

“எல்லாம் ஓரிஜினல் வெள்ளி தாத்தா... இது குறைஞ்ச விலை... ரெண்டாயிரம் தாங்க..”

குளியலறையிலிருந்து வேகமாகக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் குளியல் நீரின் ஒலி அவளுக்கு எதையோ உணர்த்த சற்று திடுக்கிட்டவளாக, சிறியவளைப் பார்த்தாள்.

“என்னம்மா.... ரெண்டாயிரமாவா குடுத்து காலுக்கு கொலுசு போடணுமா..?” என்று கேட்டாள், ஆசை சற்று வடிந்த பாவனையில்..

கொலுசு

ஓவியம் : கோ. கைலாசநாதன்

சின்னவள் ஏதும் பேசாமல் சிணுங்கிக் கெஞ்ச, மூத்தவள் சற்று முதிர்ச்சியுடன் மௌனமாக நின்று ருந்தாள். இந்தா அந்தா என்று குதிக்கும் வாலைப் பருவத்தை நெருங்கியவள். ஆசைகளை அடக்கி னாலும் விழிகள் பேசின. அவளுக்குக்கூட இதுவரை ஒரு கொலுசு வாங்கிப் போடவில்லை என்பதை அவள் சட்டென நினைத்துக்கொண்டாள்.

அவன் மீண்டும் புரிந்து கொண்டான்.

“ரெண்டாயிரம் ஒண்ணும் அவசரம் இல்ல தாத்தா.. இப்ப ஆயிரம் தாங்க.. அடுத்த மாசம் மிச்சத்த தாங்க...”

சற்று ஆசுவாசமாக மூச்சவிட்டு அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஆயிரம் ரூபாவே இதற்கு அதிகம் என்றும், ஆனாலும் அதற்கு எங்கு போவது என்றும் அவள் யோசிக்கத் தொடங்க, எமனைப்போல வந்து நின்றான் அவள் கணவன் ஈரம் சொட்டிய தேகமும், இடுப்பில் சுற்றிய டவலுமாக.

“ஒண்ணும் வேணாம்.. திருப்பிக் குடு...”

இப்படி ஒரு வார்த்தை வருமென்று அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். “இப்ப ஆயிரரூபா குடுத்தா போதும்...” என்றாள் மெதுவாக.

“வேணாம்... வேணாம்.. வெல கூட... கடையில் வாங்குவோம்..”

அவன் தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூறு முறை கூறிய வார்த்தைகள்...! அதை அவள் இப்போது நம்பத் தயாராக இல்லை. முறுக்கேறியவளாக “சரி... நா குடுக்குறனே... நீங்க தர வேணாம்..” என்றாள்.

“சொன்னாக் கேளு..” என்று அதட்டியபடி அவன் அறைக்குள் போய் விட்டான். கொலுசுக்காரன் விபரிக்க முடியாத பலவிதமான முக பாவனைகளோடு அமர்ந்திருக்க, அவன் மூத்தவனிடம் சொன்னாள்.

“போயி” ஜன்னத் மாமிகிட்ட ஆயிரரூபா வாங்கிட்டு வா.. அந்திக்கி தாரேண்டு சொல்லு...”

மகள் மின்னத்தில் வேகத்தில் வெளியேறி பக்கத்து வீட்டை நெருங்கினாள். அடுத்த நிமிடம் ஆயிரம் ரூபா..

அதை வாங்கி அவனிடம் கொடுத்து கொலுசைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

“அடுத்த மாசம் வாரேன்..” என்றவன் கெஞ்சலாக “இப்ப ஏலுமானாத் தாங்க..” என்றான் அவள் முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்து. அவனிடம் மீண்டும் பணம் தேடும் சக்தி இல்லை என்பதுடன், அவன் அழுத்திக் கேட்டால் கொலுசைத் திரும்பக் கொடுத்துவிடும் எண்ணம்கூட இப்போது வலுப்பெற்றிருந்தது. “இல்லை” என்று மறுத்தாள். அவன் திரும்பிப் பாராமல் வெளியேறிச் சென்றுவிட்டான்.

அறைக்குள் சென்ற கணவன் திரும்பி வந்து சொன்னான்.

“உனக்கு வேணும்டா கொலுசு கடையில் வாங்குறதுதானே... பேமன்ட்டுல விதம் விதமா இரிக்கே... இது கள்ள சாமானோ என்னமோ..?”

அவளுக்குத் திக்ரென்றது. எனினும் அவன்

விலை அதிகம் என்று சொல்லி கொலுசை ஒதுக்கியது கோபமூட்டியது. தவிரவும் அவன் எப்பவும் வாசலில் வந்த சாமான் விற்பவனிடம் எந்தப் பொருளும் வாங்கக்கூடாது என்ற கொள்கையுடையவன் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

“நீங்க எப்பவுமே இப்பிடித்தான்... புள்ளைக் குத்தானே கேட்டேன்.. அதக்கூட வாங்கித்தர மாட்டீங்க... கடைசீல எவனாவது உருப்படாதவனுக்கு தர வாப்பீங்க...”

“அது என்ட பிஸினஸ் விஷயம்.. அதப்பத்தி நீ ஒண்ணும் பேச வேணாம்..” என்றான் அவன் கடுப்பாக.

“ஓ! அதப்பத்தி பேசக்கூடாதுதான். அது ஒங்கட விஷயம் தானே... நீங்க நெனச்சமாதிரி செய் வீங்க” அதுசரி மூணு மாசத்துக்கு முந்தி வாசல்ல வந்து நின்று பல்ல இளிச்சிட்டு ஐயாயிரம் ரூபாவ பறிச்சிட்டுப் போனாளே அந்த மிஸ்... அவகிட்ட கடன திரும்பக் கேட்டீங்களா..?”

அவன் அப்புறம் வாயை மூடிக்கொண்டான். அவள் அதனால் இன்னும் ஆவேசமடைந்தாள். பல வாறாக புறுபுறுத்தபடி தொலைபேசியைச் சுழற்றி அந்தத் தனியார் இன்சூரன்ஸ் கம்பனிக்கு டயல் செய்தாள். தனது தேவைக்குத் தராத பணத்தை கணவன் யார் யாருக்கோ இனாமாகக் கொடுப்பதில் அவளுக்குக் கடுங்கோபம்.. மறுமுனையில்..

“மிஸ்... நா கெகிறாவயிலயிருந்து மன்கூர் முதலாளிட வை..ப் பேசுறேன்... நீங்க கடனா வாங்கிட்டுப்போன சல்லி எனக்கு உடனடியா வேணும்... மறுமுனையில் தயக்கம்.

“எனக்கு இப்ப அவசரமா தேவப்படுது. கையில ஒரு சதம் கூட சல்லி இல்லாம திண்டாடுறேன்..”

“அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. இன்னம் ஒரு மாசம்கூட டைம் தர ஏலாது. நா இப்பவே ஒங்கட ஹெட் ஓ..பீஸுக்கு எழுதப் போறேன், உங்க கம்பனி ஆள் எங்க வீட்டுல வந்து எனக்குத் தெரியாம என் ஹஸ்பன்ட்கிட்ட சல்லி பறிச்சிட்டுப் போனாண்டு கம்பளைன் பண்ணப் போறேன்..”

மறுமுனையில் மீண்டும் ஏதோ கெஞ்சல்.. படாரென்று போனை வைத்துவிட்டு குசினிக்குள்போய் வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். வாய் புறுபுறுத்துக்கொண்டேயிருந்தது. ஆசைப்பட்ட ஒரு பொருளைக்கூட தன்னிச்சையாக வாங்கமுடியாத ஒரு வியாபாரியின் மனைவி தான் என்ற சுய பச்சாதாபம் பெரிய அங்கலாய்ப்பாக மாறியது.

கொலுசு ஒரு மூலையில் கிடந்தது. பிள்ளைகள் அதைத் தொடப் பயந்தன.

மாலையில், தான் சிறுகச் சேமித்திருந்த பணம் எண்ணூறு ரூபாவை டப்பாவிலிருந்து எண்ணி மகளிடம் கொடுத்து மாமியின் கடனைத் தீர்த்தாள். மீதிப்பணம் பிறகு தருவதாகச் சொல்லி. அதற்குள் அவளது கணவன் போகிற போக்கில் கொலுசு

விவகாரத்தை ஜன்னத் மாமியிடம் ஒப்புவித்திருந்தான். அவள் தனது கையில் தான் முன்பு பாவித்த ஒரு சோடிக் கொலுசுடன் வந்து நின்று நீட்டி முழக்கினாள்.

“இதப் பாருங்க தாத்தா... இதுதான் ஓரிஜினல் வெள்ளி... நீங்கதான் வெளிய போறதில்லையே... ஒங்களுக்கு ஒலகம் தெரியாது... என்னோட வாங்க... இருநூறு ரூவாக்கு வாங்கித் தாறேன்...”

அவளுக்குப் பெரிய எரிச்சலாக இருந்தது.

“பைத்தியமா மாமி...? இருநூறுவாக்கு எங்கயாவது கொலுசு வாங்க ஏலுமா..?” என்று கடுமையாகப் பேசி அவளை அனுப்பிவிட்டாள்.

மறுநாள் கணவனின் சகோதரிகள் இருவர் வவுனியாவிலிருந்து வந்திருந்தனர். கொலுசைக் காட்டினாள்.

“இதென்னா வெள்ளி...? வெறும் எவர்சில்வர்... இத தேரு காலத்துல ஐநூறுவாக்கு வாங்கலாம்...”

“இது ஓரிஜினல் இல்லதான்... எனக்கும் தெரியும்...” என்று ஒப்புக் கொண்டாள்.

தொடர்ந்த நாட்களில் பலரிடமிருந்தும் பலவிதமான அபிப்பிராயங்கள்... பிள்ளைகள் கையில் அதை எடுக்கவே பயந்தன. சின்னவளை இழுத்து வைத்து பலாத்காரமாக அணிவித்து “இன்னெக்கி நீ போட்டுட்டு நாளைக்கி தாத்தாக்கும் குடு... ரெண்டு பேரும் மாத்தி மாத்தி போடுங்க...” என்று கொஞ்சி கொலுசைத் தடவி அதன் மெல்லிய ஓசையில் கிறங்கினாள்.

ஒரு வாரத்தின்பின்னர் கணவன் சமாதானமாகப் பேசினான்.

“இது கள்ள சாமானாத்தான் இருக்கும்... ஒன்ன நம்ப வைக்கிறதுக்காக அவன் முப்பதாயிரம், இருவதாயிரம்ண்டு பொய் சொல்லியிருப்பான். திரும்ப வந்து மீதி சல்லிய கேட்டா இதக் கழட்டி கையில் குடுத்து அனுப்பு... ஆயிரரூவாவ திருப்பி தரச்சொல்லு... அவளுக்கும் இப்போது அப்படி ஒரு எண்ணம்

உதித்திருந்தது. அவள் ஆயிரம் ரூபாவுக்கு யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவன் உடனடியாக இன்னும் ஆயிரம் ரூபாவைக் குறைத்துச் சொன்ன விதம்... அப்போது அவனது முகபாவம்... கிடைத்ததே போதும் என்று அவன் ஓடிய ஓட்டம்... எல்லாவற்றையும் அவன் மீண்டும் நினைத்துப் பார்த்தான். அவன் மீண்டும் வந்தால் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து தான் செலுத்திய பணத்தில் எவ்வளவையாவது கழித்துக்கொண்டு கேட்கலாம் என்ற எண்ணிக் கொண்டான். ஆனால், தான் ஆசைப்பட்ட ஒரு பொருளை உடனே வாங்கிப்போட்டு அழகுபார்க்க விரும்பும் தனது எண்ணத்திற்கு வந்த தடைகளை நினைத்து உள்ளம் நொந்துகொண்டான்.

அதற்குள் குழந்தை தனது காலில் அணிந்திருந்த கொலுசை உதறிக் கழற்றியது.

“இது எனக்கு வேணாம்... இதப் போட்டா பொலிஸ்காரன் வூட்டுக்கு வந்து என்னய புடிச்சிட்டுப் போயிருவான்.. எனக்கு வேணாம்...” என்று நிலத்தில் வீசியெறிந்தான்.

அவளுக்குத் தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது. குழந்தைகளுக்காக இவ்வளவு பாடுபட்டு வாங்கிய ஒரு பொருளை குழந்தைகளே நிராகரித்தமை குறித்த பச்சாதாபம் வாட்ட, சின்னவளைக் கட்டியணைத்துக் கூறினாள்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லம்மா... நீ பேசாம போட்டுக்கோ... அவன் வரமாட்டான்...” என்று சமாதானப் படுத்தி அதனை மீண்டும் அணிவித்தாள். ஏனோ அவன் அவசரமாக வெளியேறிச்சென்ற அந்தக் கணத்திலேயே அவளுக்குள் அந்த எண்ணம் தோன்றிப் பதிந்து போயிருந்தது.

அதைப்போலவே அவன் மீண்டும் வரவில்லை.

மகுடம் சந்தாவிபரம்

	உள்நாடு	வெள்நாடு
தனிப்பிரதி	ரூ.100.00 (தபால்செலவு உட்பட)	06 (US \$)
ஆண்டுச்சந்தா (தபால்செலவு உட்பட)	ரூ.500.00	25 (US \$)
இரண்டாண்டு சந்தா (தபால் செலவு உட்பட)	ரூ.900.00	50 (US \$)
ஆயுட்சந்தா	ரூ.20,000.00	500 (US \$)

சந்தாவை காசோலை மூலமாகவோ, மணி ஓடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணி ஓடர் மட்டக்களப்பு பிரதம தபாலகத்தில் மாற்றக்கூடியதாக வி.மைக்கல்கொலின் என்ற பெயரிற்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

* எதுவித செலவுமின்றி சந்தா அனுப்பும் வழி, தங்கள் பகுதியில் உள்ள மக்கள் வாங்கிக்கிளையில் W.Michaelcollin Peoples Bank, Town Branch, Batticaloa. சேமிப்பு கணக்கு இலக்கம் 113-2-001-0-7728743 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து, வைப்பு செய்த வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

* ஆயுட் சந்தா செலுத்துபவர்களுக்கு “மகுடம்” பப்ளிகேசஷன் பிரைவட் லிமிட்டெட் சகல வெளியீடுகளும் இலவசமாக அனுப்பி வைக்கப்படும்.

* மகுடம் விளம்பர விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஆசிரியருடன் தொடர்பு கொள்ளவும். - ஆசிரியர் -

லூலூலூவின்

இலக்கியக் கோட்பாடுகள்

ஓவியம் : கே. கைலாசநாதன்

லூலூ இலக்கியவாதிகள் கோட்பாட்டினை ஒரு பரிசோதனை முயற்சியாகவே முன் வைத்தான். அது லூலூவே எதிர்பார்த்திராத அளவுக்கு பரபரப்பாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் வரவேற்பிற்குள்ளானது. இதற்காக லூலூ பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பொருந்தக் கூடிய கருத்துக்களை முன் வைத்துத் தன்னையொரு விமர்சனத்திலகமாக நிலை நிறுத்தப் பகீரதப் பிரயத்தனத்தை மேற்கொண்டு வரும் நவீன பரிமேலழகருக்கு என்றென்றும் நன்றிக்கடன் பட்டவனாயிருந்தான். ஏனெனில் இலக்கியவாதிகள் கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்ட கையோடு நவீன பரிமேலழகர் கா என்றால் காகம் கு என்றால் குயில் என்ற அடிப்படையில் உரையெழுதி விளம்பரப்படுத்தத் தொடங்கி விட்டார். இந்த விளம்பரமே இலக்கியவாதிகள் கோட்பாட்டினை மூலை முடுக்கெல் லாம் கொண்டு சென்று வரவேற்பிற்குள்ளாக்கியது. இதன் விளைவாக லூலூ இலக்கியக் கோட்பாடுகளை முன்வைக்கத் தூண்டப்பட்டான்.

திரைப்பட நடிகர்களுக்காக இரசிகர் மன்றங்கள் இயங்கி வருவதைப் போல லூலூவுக்காகவும்

ஒரு சங்கம் இயங்கி வந்தது. அதுதான் லூலூவைப் பற்றி மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவோர் சங்கம் ஆகும். (உலகிலேயே முதன் முதலாகத் தனக்கு மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவோர் சங்கத்தினைத் தோற்றுவித்த கோட்பாட்டாளன் என்ற பெருமை லூலூவையே சாரும்) அச்சங்கம் நான்கே நான்கு நிர்வாக உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கியது. அவ்வுறுப்பினர் விபரம் கீழ்க் காண்பதாகும்.

01. தவிசாளர் அல்லது தலைவர் : இவர்தான் லூலூவுக்கான மொட்டைக் கடிதத்தை வெவ்வேறு உருவ, உள்ளடக்கங்களில் வடிவமைத்து எழுதுபவராக விருப்பார் இப் பதவிக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகமொன்றில் பேராசிரியராகப் பணிபுரியுமொருவர்தான் தகுதியானவரென சங்கத்தின் யாப்பு வாசகம் கூறுகின்றது.

02. செயலாளர் : தவிசாளர் அல்லது தலைவரால் வரைபார்க்கப்படும் மொட்டைக் கடிதத்தைப் பக்குவமாகக் கண்ணியில் தட்டச்சு செய்து தருபவராகச் செயலாளர் பணியாற்றுவார். இப்பதவிக்கு அரசசேவையிலுள்ள அதேவேளை கணித பாடத்தைக் கற்பிக்கக் கூடியவர்தான் தகுதியானவரென சங்கத்தின் யாப்பு வாசகம் கூறுகின்றது.

03. தனக்காரர் அல்லது பொருளாளர் : செயலாளரால் தட்டச்சுச் செய்யப்படும் லூலூவுக்கான மொட்டைக் கடிதத்தை யாருக்கு அனுப்புவது? எந்த முகவரிக்கு அனுப்புவது? எந்த வகைத் தபாலுறையில் இட்டு அனுப்புவது? கடிதத்தைச் சாதாரண தபாலில் அனுப்புவதா? பதிவுத் தபாலில் அனுப்புவதா? என்பது போன்ற தீர்மானங்களை எடுப்பவராகவும் மாதாந்தம் ஏற்படும் கடிதச் செலவுகளைப் பற்றிய அறிக்கையைச் சங்கத்திற்கு சமர்ப்பிப்பவராகவும் தனக்காரர் அல்லது பொருளாளர் கருமமாற்றுவார். இவர் புத்தக வெளியீடுகளை மேற்கொள்பவராகவோ அல்லது புத்தகக் கடையொன்றை நடாத்தி வருபவராகவோ இருப்பது பொருத்தப்பாடுடையதென சங்கத்தின் யாப்பு வாசகம் கூறுகின்றது.

04. பதிப்பாளர் அல்லது பிரசுரகர்த்தா : தனக்காரர் அல்லது பொருளாளரால் பிரசுரத்திற்காக சாதாரண அஞ்சலில் அல்லது மின்னஞ்சலில் அனுப்பி வைக்கப்படும் லூலூவுக்கான மொட்டைக் கடிதத்தை

ஒருவரியேனும் தணிக்கை செய்யாமல் தம்மால் வெளியிடப்படும் இலக்கிய மாசிகையில் பிரசுரிப்பவராகப் பதிப்பாளர் அல்லது பிரசுரகர்த்தா செயலாற்றுவார். அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகமொன்றில் மருத்துவராகச் சான்றிதழ் பெற்றிருப்பதும் சுமார் அறுநூறு பக்கங்களில் யாதாவது இலக்கியச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டு விருதொன்றினைப் பெற்றிருப்பதும் இப்பதவிக்குப் பொருத்தப்பாடுடையதெனச் சங்கத்தின் வாசகம் கூறுகிறது.

இச்சங்க உறுப்பினர்களுக்கு மிக நெருங்கிய நண்பனாக அதாவது குடும்ப நண்பனாக லூலூ ஒரு காலத்தில் இருந்தாரென்பதை எவருமே நம்ப மாட்டார்கள். ஆனால் அதுதான் உண்மை. எல்லாமே லூலூ தேடிக்கொண்ட வினை. யானை தன் தலையில் தானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக் கொள்ளும் என்பதற்குத் தகுந்த உதாரணம் இந்த லூலூவே தான். அதுவும் அவனுக்குப் பதினம் வயது தொடங்கும் முன்பே ஆரம்பித்திருந்த வெற்றிலை மெல்லும் பழக்கத்தால் வந்த வினையென்று சொன்னால் அது மிகையல்ல. அவன் பதினம் வயதையடைந்த போது வெற்றிலை போடுவதில் எவருமடைந்திராத சிறப்புத் தேர்ச்சியடைந்திருந்தான். அதுவும் தாவடிப் புகையிலை இல்லாமல் போடமாட்டான். இன்றைக்கு எப்படிக்கைத்தொலை பேசியில்லாத மாந்தரைக் காண்பதரிதோ அதுபோன்றே வெற்றிலைப் பெட்டியில்லாத லூலூவையும் காண்பதரிது. அவன் வெற்றிலை மெல்லுவதைப் பார்த்துச் சொக்கிப்போன பருவப் பெண்கள் அநேகம். இங்கிருந்துதான் வினை தொடங்கியது. லூலூ அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகமொன்றிலிருந்து பட்டதாரிச் சான்றிதழ் பெற்று வெளியேறியிருந்தாலும் சுமார் நான்கு வருடங்கள் வேலையேதும் கிடைக்காமல் ஊர்குற்றியாகத் திரிந்தான். ஆனால் அவனது குடும்ப நண்பர்களுக்கு எப்போதோ அரசாங்க வேலைகளுங் கிடைத்துக் கொழுத்த சீதனத்தோடு திருமணமும் செய்திருந்தனர். சிலருக்குப் பாடசாலை செல்லும் வயதில் பிள்ளைகளுமிருந்தனர். லூலூதான் ஊர்குற்றியாயிற்றே. மதிய வேளைகளில் நண்பர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்வான். அப்போது வீடுகளில் நண்பர்களின் சகோதரிகளும், மனைவியரும் தனித்திருப்பர். அவர்களால் லூலூ இன்முகத்துடன் வரவேற்கப்படுவான் லூலூவும் நடுவீட்டினுள் சென்று பத்மாசனம் போட்டு உட்கார்ந்து வெற்றிலை போடத் தொடங்குவான். அப் பெண்கள் லூலூ வெற்றிலை போடும் அழகில் கிறங்கிப் போயிருப்பர். அம் மதிய வேளைதான் பெண்களுக்கு காம உணர்வு பீறிட்டுப் பாயத் தொடங்கும். லூலூவின் வாயிலிருந்து கமழும் தாம்பூலவாசம் அவ்வுணர்வை மேலும் மேலும் தூண்டிக் கொண்டேயிருக்கும். ஒரு கட்டத்தில் அப் பெண்கள் லூலூவின் கையைப் பிடித்து "ஒருவாய்ப் பாலருந்தலாம் வா!" என்று மயக்கங் கொண்டு அழைத்துச் செல்வர். அவனையழைத்துச் செல்வது சாப்பாட்டு அறைக்கல்ல. சயன அறைக்கு.

அறைக்குள் நுழைந்ததுமே யன்னல் கதவை தாழிட்டு அவனைக் குழந்தையாக்கித் தாவியணைத்துக் கொள்வர். அவனும் அவர்களது மனங்கோணாமல் ஓர் ஆடவனிடம் பெண்கள் கலவியின் போது

எதிர்பார்ப்பதையெல்லாம் அவர்கள் நினைப்பதற்கிடையில் பூர்த்தி செய்யும் வித்தைக்காரனாக இருந்தான். அதே காலகட்டத்தில் லூலூ உயிருக்கு யிராய்க் காதலித்தவளைத் திருமணமும் செய்து கொண்டான். எனினும் தன் மீது மனைவிக்கு அணுவளவு சந்தேகமுமே ழாதவாறு மொட்டைக் கடிதமெழுதும் சங்க உறுப்பினர்களது சகோதரிகள், மனைவிமாருடன் கலவியிலீடுபட்டும் வந்தான். கூடவே அப் பெண்களது பாலியல் உறுப்புக்களைச் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் பராமரித்து நோய்த் தொற்றிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு சிறப்பான பயன்தரும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வந்தான். அவனது ஆலோசனைகளைக் கேட்ட பின்னர் அதுவரை கறுத்த மார்புக் கச்சைகளை அணிந்து கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த அப் பெண்கள் அவ்வழக்கத்தை மாற்றி வெள்ளை மார்புக் கச்சைகளை அணியத் தொடங்கினர். (கறுத்த மார்புக் கச்சை அணியும் பெண்கள் மார்புகப் புற்றுநோய்க்கு உள்ளாகின்றனர். என்பது லூலூ அவர்களுக்கு வழங்கிய ஆலோசனைகளிலொன்றாகும்.) இது தவிர அப் பெண்களுக்குச் சுகமான உள்ளடைகளையும் Care free பக்கற்றுக்களையும் வாங்கிக் கொடுப்பதையும் லூலூ வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். இதற்கெல்லாம் மொட்டைக் கடிதமெழுதும் சங்க உறுப்பினர்களது பழக்க வழக்கங்களும் மறுதலைக் காரணிகளாக இருந்தன. சங்க உறுப்பினர்களேவருமே வெற்றிலை போடுவதில்லை. அவர்கள் எப்போதும் SR புன்னகைக்கு இலக்கணமாக விருப்பதில் நாட்டங் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் புன்னகை மன்னனாகத் திகழும் ஆசை தான் அவர்களுக்கு பாதகமாகி விட்டது. வெற்றிலையைச் சுவைத்தறியாத அவர்களது வாய்களிலிருந்து சகிக்க முடியாத தூர் நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. இதனால் தமது மனைவிமாரை நெருங்கும் போது அப் பெண்களுக்கு குடலோடு புரட்டி வாந்தியெடுக்கும் நிலையுமிருந்தது. தொட்டுத் தாலிகட்டிய கணவர் என்பதற்காகப் பொறுத்துக் கொண்டனர். அடுத்தது சங்க

ஓவியம் : சே. கைலாசநாதன்

உறுப்பினர்களது பாலுறுப்புச் சத்தம். முதலில் குறிப்பிட வேண்டியது உள்ளாடைகளைத் துவைத்து பாவிப்பதில் அவர்கள் நாட்டங் கொள்வதில்லை. ஒரு வாரத்திற்கு ஓர் உள்ளாடையைப் பாவிப்பர். குளிப்பதும் இரண்டு நாளைக்கொரு தடவை தான். குளிக்கும் போதும் பாலுறுப்பைச் சத்தம் செய்வதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. இதனால் மொட்டைக் கடிதமெழுதும் சங்க உறுப்பினர்கள் உள்ளாடையைக் கழற்றியதுமே எலிசெத்த நாற்றமடிக்கும். ஆனால் லூலூ இதற்கெல்லாம் முற்றிலும் எதிர்மாறானவனாக இருந்தான். அவன் ஒரு போதும் புன்னகை மன்னாக ஆசைப்பட்டதில்லை. நாளுக்கு இரு வேளை குளிப்பான். பாலுறுப்பைச் சத்தப்படுத்துவதில் ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் செலவிடுவான். நாஸ்தோறும் உள்ளாடைகளைத் துவைப்பான். அவன் மறந்தும். துவைக்காத உள்ளாடையை அணிந்ததேயில்லை.

எல்லாம் நன்றாகவே நடந்து கொண்டிருந்தது. ஓரிரவில் சங்க உறுப்பினர் தனது மனைவிபுடன் கலவியிலீடுபட்டுக் கொண்டிருந்த போது உச்ச கட்டம் வந்ததும் அவன் "லூலூ! லூலூ!" என முன்கியதிலிருந்துதான் எல்லாம் தலைகீழானது. சங்க உறுப்பினர்கள் தனியாகவும் கூட்டாகவும் லூலூவைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தனர்.

லூலூ ஒரு நாள் மதியம் சங்க உறுப்பினரொருவரின் வீட்டிற்கு சென்றிருந்த போது அவர் வெளியே சென்றிருந்தார். அவர் நவீன இலக்கியத்தின் மீதான தீரக்காதலினால் உரிய வயதிற்கு முன்னரே பணிநிலை ஓய்வு பெற்ற உயர் சைவ வேளாண்குடியினர். ஓர் இளங்கோட்பாட்டாளன் என்ற வகையில் லூலூவின் மீது மிகுந்த அன்புடையவராயிருந்தார். அவரைக் காட்டிலும் அவரது நடுத்தர வயது மனைவி லூலூவின் மீது மிகுந்த அன்புடையவளாயிருந்தாள். சில நாட்களாக அவளது நடத்தையில் மாறுபாட்டையுணர்ந்திருந்த அச் சங்க உறுப்பினர் அவளுடன் கலவியிலீடுபட்ட போது தாம்பூலவாசங் கழுவதையுணர்ந்தார். சட்டென்று லூலூ மனத்திரையில் நிழலாடினான். அன்றைய தினமும் வெளியில் சென்றிருந்தவர் "ஒரு வேளை வீட்டிற்கு லூலூ வந்திருப்பானோ? என்ற சந்தேகத்தில் வீடு திரும்பி உள்நுழைந்த போது மறைவிடமொன்றில் லூலூவை அவரது மனைவி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டு வெல வெலத்தப் போனார். வெளிச்சலனத்தால் ஆலிங்கனத்திலிருந்து விடுபட்ட லூலூ வெளியே வந்து அவர் நிற்பதைக் கண்டும் முகத்தில் எதுவித சலனமுமின்றி "நீண்ட நாட்களாய் உங்களைப் பார்த்துப் பேசவில்லை. அது தான் வந்தேன் உள்ளே தாக சாந்தி செய்துவிட்டு வருகின்றேன்" என்றான் வெகு இயல்பாக. அவரால் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. "உன்னோடு கதைக்க நான் விரும்பவில்லை இனி என் வீட்டிற்கு வராதே!" என தடாலடியாக லூலூவை விரட்டிவிட்டார். அவனும் சிரித்துக் கொண்டே போய்விட்டான். அன்றிலிருந்து அவ்வுறுப்பினரின் வீட்டுக்கும் திசையில் கூட அவன் கால்வைக்கவில்லை. பாவம் அவரது நடுத்தர வயது மனைவி தான் தவித்துப் போய்விட்டாள்.

மெட்டைக் கடிதமெழுதும் சங்க உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தமது மனைவியருடன் கலவியி

லீடுபடும் போது தாம்பூல வாசனையை முகரக் கூடிய தாகவிருந்தது. தற்செயலாகச் சங்க உறுப்பினர் அனைவரும் ஒரேயிடத்தில் சந்தித்து உரையாடிய போது லூலூவைப் பற்றிப் பேச்செழுந்ததும் உரிய வயதிற்கு முன்னரே நவீன இலக்கியத்தின் மீதான தீரக் காதலால் பணிநிலை ஓய்வு பெற்றிருந்த அவ்விலக்கியப் பிரமுகர் லூலூவின் நடத்தை சரியில்லையென்பதால் அவனை இனி வீட்டிற்கு வராதேயென விரட்டியடித்து விட்டேன்" என்று சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் ஒவ்வொருவரும் லூலூவால் தமக்கு நேர்ந்துள்ளவற்றைக் கொட்டித் தீர்த்து விட்டனர். முடிவில் லூலூ ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகியென்றும் அவனுக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமெனவும் முடிவானது. ஆனால் எப்படியென்று ஒருவர் கேட்டார். அவ்வுறுப்பினர்களிலொருவர் முன்னாள் அஞ்சல்துறையதிகாரியென்பதால் அவர் தான் மொட்டைக் கடிதமெழுதலாம் என முன் மொழிந்தார். அம் முன் மொழிவு ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மொட்டைக் கடிதத்தில் என்ன எழுதுவது? என்ற பிரச்சனை அடுத்து எழுந்தது. "எங்கள் வாழ்க்கையோடு விளையாடிய லூலூவின் வாழ்க்கையோடு நாங்கள் விளையாடுவோம். லூலூவின் வெற்றிலை போடும் பழக்கத்தினால் அவன் மனைவி அவனை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு கிழவனோடு ஓடிப் போனதாக எழுதுவோம், எழுதிக்கொண்டேயிருப்போம்..." என்றான் மொக்கை இதழியலாளன் ஒருவன். அதை எல்லோரும் ஆமோதித்தனர். "அதுசரியாருக்கு எழுதுவது? எங்கே பிரசுரிப்பது?.." என்று கேள்வியெழுப்பினான் இன்னொருவன். "கவலையை விடுங்கள் நான் எதற்கு இதழ் நடத்துகின்றேன். இவ்வகையான மொட்டைக் கடிதங்களுக்கு இடமளிப்பதற்குத் தானே. இல்லையென்றால் என் இதழைக் கழுதை கூட மோர்ந்து பார்க்காதே" என்றார் அறுநூறு பக்கங்களுக்கு குறையாமல் சிறப்பிதழ் வெளியிடும் கோமான்.

எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு கிடைத்து விட்டது. இம் மொட்டைக் கடிதமெழுதும் செயற்பாட்டைத் தொடர்ச்சியாக எவ்வாறு மேற்கொள்வது? என்ற கேள்வியெழுந்த போது தான் நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சங்கம் அமைப்பதென்று முடிவானது. உடனடியாக மிகப் பொருத்தமான நான்கு உறுப்பினர் தெரிவு செய்யப்பட்டு "லூலூவைப் பற்றி மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவோர் சங்கம்" எனப் பெயரிடப்பட்டது. இச்சங்கம் 2009 மே முதலாந்திகதியிலிருந்து செயற்பட ஆரம்பித்தது.

இதற்கிடையில் லூலூவுக்கு அரச சேவையியமனங்கிடைத்ததில் அவனுக்கு ஊர்சுற்ற அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. இதனால் முன்னை நண்பர்களும் இந்நாள் மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவோர் சங்க உறுப்பினர்களான இலக்கியவாதிகளின் வீடுகளுக்குச் செல்வதையும் லூலூ அடியோடு கைவிட்டான். இதனால் பாதிக்கப்பட்டோர் அச் சங்க உறுப்பினர்களது மனைவியரும் சகோதரிகளும் தான் அவர்கள் தமது கணவன்மாருடனான கலவியைப் படிப்படியாகத் தவிர்த்துக் கொண்டனர். லூலூவுடன் கொள்ளாததும் ஒரு கலவியா? என அடிக்கடி தம்மைத் தாமே கேட்டுக்

கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டு விரக்தியுற்று மூலைக்கு மூலை குந்தியிருந்தனர்.

இந்த மொட்டைக் கடிதமெழுதும் செயற்பாடு துரிதமடைந்த போது மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தவள் லூலாவின் மனைவி தான். அவள் சோதிடத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ராசியான சோதிடப் பெண்மணியொருத்தியிருந்தாள். அவள் லூலாவின் மனைவிக்கு "பத்தொன்பதில் இறப்பாய், கண்ணகியாய் வாழ்வாய் மாதவிபோல் பேரெடுப்பாய், நாற்பதில் பெருஞ்செல்வமடைவாய்" என்று ஆருடம் சொல்லியிருந்தாள். அதன்படி லூலாவின் மனைவி உயர்கல்வியின் பொருட்டு வெளியூரில் வசித்து வந்தாள். அவளது பெயர் கொண்ட வேறொருத்தி அகால் மரணமடைய லூலாவின் மனைவியே இறந்து விட்டதாக அவளது உறவினர் செத்த வீடு கொண்டாடி எட்டாம் நாள் காரியமும் செய்து முடித்த பின் லூலாவின் மனைவி உயிரோடிருக்கும் தகவல் கிடைத்தது. தனக்குச் சொந்த ஊரில் செத்த வீடு கொண்டாடப்பட்டதையறிந்து லூலாவின் மனைவி சோதிடப் பெண்மணியின் முதல் வாக்குப் பலித்துவிட்டதையெண்ணித் தனிமையில் துள்ளிக் குதித்தாள். இப்போது லூலாவைத் திருமணம் செய்த பின் மொட்டைக் கடிதமெழுதுவோரின் கைங்கரியத்தால் சோதிடப் பெண்மணியின் இரண்டாவது வாக்கும் பலித்து விட்டதால் இன்னுமின்னும் துள்ளிக்குதித்தாள். சோதிடப் பெண்மணியின் மூன்றாவது வாக்கும் பலித்து விடுமென்ற குதூகலத்தோடும் அலைந்து திரிகின்றாள். ஆனால் லூலா அந்த மொட்டைக் கடிதத்தில் ஒன்றையாவது இதுவரை வாசித்ததில்லை இதற்கு முதற் காரணம் அந்த மொட்டைக் கடிதம் வெளியாகும் இதழை லூலா அம்புலி மாமா தரத்திற்கு கூட மதிப்பதில்லையென்பதால் இதுவரை அதில் எந்த இதழையும் வாசித்ததில்லை. மற்றது லூலாவின் மனைவியது அலுவலக முகவரிக்கு வந்திருந்த மொட்டைக் கடிதத்தைச் சிலவேளை சோதிடப் பெண்மணியின் மூன்றாவது வாக்குப் பலிக்காது போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தில் லூலாவுக்கு அவளதைக் காட்டவேயில்லை. எனினும் லூலாவுக்குக் கோட்பாடுகளை முன்வைப்பதில் கைவந்திராத எழுத்தாற்றல் சங்க உறுப்பினர்களுக்கு மொட்டைக் கடிதமெழுதுவதில் கைவந்த கலையாகி விட்டதால் மிகத்துரிதமாக லூலா மனைவி ஒழுக்கக் கோடானவள் என்ற விம்பத்தை மொட்டைக் கடித வாசகர் மத்தியில் உருவாக்குவது மிக எளிதாயிற்று. மேலும் மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவோர் சங்க உறுப்பினர்களைவரும் தமக்கு அறிந்தவர், தெரிந்தவரிடத்திலெல்லாம் லூலா ஒரு பெம்பிளைக் கள்ளன் எனப் போகிற போக்கில் சொல்லி வந்தமையால் லூலாவின் உறவினர்கள் கூட அவனைத் தம் வீட்டுப் பூப்புளித நீராட்டு விழாவிட்கோ, திருமணத்திற்கோ அழைப்பதை முற்றிலும் தவிர்த்து வந்தனர். இதனால் லூலாவிற்கு எவ்விதமான பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. மாறாகக் கோட்பாடுகளை உருவாக்க அவனுக்குப் போதுமான அவகாசம் கிடைத்தது.

ஈழத்தின் முக்கியமான நவீனக்கவியொருவர் திடீரெனக் காலமாகிவிட்டார். அதனையறிந்து லூலா

அக் கவிக்கு நெருக்கமான கதைசொல்லியொருவரைத் துயர் பகிரக் கைப்பேசியில் அழைத்துப் பேசினான். அப்போது கதைசொல்லி "இவனெல்லாம் ஈழத்தின் முக்கியமான நவீன கவியெனக் கூறுவதற்கே தகுதியற்றவன். இந்த ராஸ்கல் செய்த வேலை தெரியுமா? இவனுடைய நெருங்கிய நண்பனும் இவனும் ஓரிடத்திற்குச் சாராயம் குடிக்கப் போவது வழமை. சாராயம் விற்கும் பெண்ணுடன் அந்த நண்பன் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் கலவியலீடுபடுபவான். அதையறிந்து கொண்ட இந்த ராஸ்கல் ஒரு நாள் தனியே சாராயம் குடிக்கப் போய் நான் ஈழத்தின் முக்கிய நவீன கவி. என்னோடு படுக்கமாட்டாயா? எனக் கேட்டிருக்கின்றான். அவள் கன்னத்தைப் பொத்தி அடித்துவிட்டாள். இப்போது சொல் இவனெல்லாம் ஒரு கவிஞனா? எனக் கேட்டான். லூலாவுக்கு என்ன சொல்வதெனத் தெரியவில்லை ஆனால் ஒன்று மட்டும் லூலாவுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது. சாராயம் குடிக்கப் போன அந்த நெருக்கமான நண்பன் இந்த கதை சொல்லி தான். இதிலிருந்து லூலா அந்நியனாதல் கோட்பாட்டை முன்வைத்தான்.

லூலாவின் நெருங்கிய நண்பனான மூனாக் கானா லூலாவுக்கு ஒரு கதை சொன்னான். சந்திரன், சேந்தன், சுந்தரம் ஆகிய மூவரும் ஒரே அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும் ஒரே தரத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள். வெள்ளை என்பவன் இவர்களுக்கெல்லாம் மேலதிகாரி. வெள்ளை கொல்லன் சாதியைச் சேர்ந்தவன். இளகிய இரும்பைக் கண்டால் விடவே மாட்டான். சந்திரன் பறைச் சாதியைச் சேர்ந்தவன் அலுவலகப் பணத்தினை அழகாகவும், நயமாகவும், நாகரீகமாகவும் களவாடுவதில் விண்ணன். சேந்தனும், சுந்தரமும் வெள்ளாளர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். சேந்தன் பதில் கடமையும் தனிக்கடமையும் செய்பவன். சுந்தரம் தனிக்கடமை மாத்திரம் செய்துவந்தான். ஒரு கட்டத்தில் சேந்தன் தனக்குக் கௌரவம் தரக்கூடிய வேலையை மட்டும் செய்வதற்குத் தன் உடல் நலத்தைக் காரணம் காட்டி வெள்ளையிடம் மனுக்கொடுத்தான். உடனே சுந்தரத்திடம் சேந்தனின் மற்ற வேலையைக் கையளிக்கவும், சுந்தரம் ஏற்கனவே பார்த்து வந்த வேலையைச் சேந்தனிடம் கையளிக்கவும் சந்திரன் வெள்ளையிடம் தொடர்ந்து விதப்புரை செய்து வந்தான். சுந்தரம் ஏற்கனவே செய்து வந்த வேலையில் தொடர்ந்து மிருந்தால் சந்திரனின் களவாணித் தனம் அம்பலமா வதுடன் அவனால் நிரந்தரமாகவே வேலையைமிழக்க நேரிடுமென்பதால் அவ்விதப்புரை இன்றியமையாததாக விருந்தது. இந் நிலையில் சுந்தரம் தனது சாதிக்காரரான சேந்தன் எந் நிலையிலும் தனக்கு உறுதுணையாக விருப்பான் எனவிரும்பி வெள்ளையினால் உத்தியோக பூர்வமாகத் தன்மீது திணிக்கப்பட்ட புதிய வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டான். சுந்தரத்திற்கு உறுதுணையாகவிருப்பதைக் காட்டிலும் சந்திரன் வெள்ளை ஆகியோருக்கு விசுவாசமாக நடப்பது அதிக நயமுடையதென்பதால் சேந்தன் மௌனமாயிருந்து விட வெள்ளை தனது மேலான அதிகாரத்தைக் கொண்டு சுந்தரத்தைத் தண்ணியில்லா வனத்திற்கு அனுப்பி விட்டான். லூலா இதிலிருந்து தான் சாதிநியாயக்

கோட்பாட்டை உய்த்துணர்ந்தான். இதன்படி ஒரு வேலை த்தளத்தில் வெள்ளாளனைத் தவிர்ந்த ஏனைய சாதிக் காரனுக்கு ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டால் அச் சாதிக்கார னுக்கு உறுதுணையாக அவனது சாதிக்காரர் அணி திரள்வர். ஆனால் வெள்ளாளனுக்கு ஒரு பிரச்சினை வந்தால் அவனது சாதிக்காரர் மட்டும் தமக்கு அதிக நயமுடைய சாதிக்காரருக்கு மட்டுமே உறுதுணையாக நிற்பர் என்பது உட்கிடக்கையாகும்.

கதைசொல்லி மைக்கல் மதன காமராஜனும் கவிதை சொல்லி வெற்றிவேலுவும் யார் கூடுதலான பெண்களைப் புணர்வது என்பதில் போட்டி போட்டு வந்தனர். இறுதியில் இருவரினதும் பெறுபேறுகளை மதிப்பிட்ட போது வெற்றிவேலு சர்வதேச ரீதியாகவும் மைக்கல் மதன காமராஜன் தேசியரீதியாகவும், வெற்றி பெற்றனர். இந் நிலையில் மைக்கல் மதன காமராஜன் வெற்றிவேலுவை சர்வ தேசக் கவிஞன், உலகக் கவி ஞன், பிரபஞ்சக் கவிஞன் என்றெல்லாம் விதவிதமாக வானளாவப் புகழ்ந்து தள்ளத் தொடங்கினான். அது மட்டுமன்றி வெற்றி வேலுவின் கொடுவான் மீசையின் ஒரு மயிரைக் கூட விமர்சிக்கும் தகுதி எவருக்குமில்லை யென்றும் தொடர்ந்து அறிக்கைவிடலானான். வெற்றி வேலுவும் நெகிழ்ந்து போய் “மைக்கல் மதன காம ராஜன் என்னுயிர் நண்பா! உன்னைப் போல் யாரு ளர்?” எனக் கசிந்துருகினான். காமராஜனின் தொடர் அறிக்கையினால் உசுப்பப்பட்ட விமர்சகர்கள் வெற்றி வேலுவை ஒரு சர்வதேசப் பொம்பிளைக் கள்ளனாக முன்னிறுத்தி ஆதாரங்களை அடுக்கிக் கொண்டேயிருந் தனர். இதைக் கொண்டு லூலூ புகழ் நயக் கோட் பாட்டை முன்வைத்தான். ஓர் உச்சமான இலக்கினை அடைவதற்காகப் போட்டியிடுமிருவரில் ஒருவர் மட்டுமே அவ்விலக்கினை அடையும் போது மற்றவர் தனது தோல்வியை மகிழ்வுடன் தழுவிக்கொள்வதாகக் காட்டிக் கொள்வர். வெற்றி பெற்றவரை நேரடியாக விமர்சிப்பது நட்புக்கும், கௌரவத்திற்கும் பாதகமாக அமையுமென்ற நிலையில் வெற்றி பெற்றவருக்கு அவதூறை ஏற்படுத்தத் தேர்ந்தெடுக்கும் மிகப் பொருத்தமான மாற்று வழி குறித்த நபரை அளவுக் கதிகமாகப் புகழ்வதேயாகும். இப் புகழ்ச்சியினால் கிட்டும் நயங்களாவன :

- தோல்விடைந்தவரின் விரோதிகள் அவர் மீதான விரோதத்தை வெற்றியாளர் மீது குவிப்பர்.
- வெற்றியாளரின் விரோதிகள் நேரடியாகவே அவரைத் தாக்குவர்.
- தோல்வியுற்றவர் வெற்றியாளருடன் கொண்டிருக்கும் கள்ள நட்புப் பேணப்படுவதுடன் தோல்வி யுற்றவரின் மீதான நன் மதிப்பும் உயர்வடையும்.

தன்னைத்தானே எழுத்தாளனாகக் கருதிக் கொள்ளுமொருவன் தொலைத் தொடர்புச் சேவை மற்றும் நிழற் பிரதியெடுக்கும் கடையில் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியான பெண்ணொருத்தி வேலை செய்வதைக் கண்டு அடிக்கடி தனது கதைகளை நிழற்பிரதியெடுக்க வேண்டிச் சென்றுவந்தான். நிழற்பிரதி எடுத்து எடுத்தே காதலும் வந்து கலியாணமும் நடந்தது. சாந்திமுகூர்த் தத்தில் மாப்பிள்ளை மணப் பெண்ணிடம் ஆசை ஆசையாய் “என் கதைகளை வாசித்து தானே என்னி

டம் மயங்கினாய்?” எனக் கேட்க “என்னது கதைகளா? மயிர், எப்போது? யார் அதை என்னிடம் தந்தது?” என அப்பாவிவாய்க் கேட்டான். “நடிக்காதே கண்ணே! உன்னிடம் நான் நிழற் பிரதியெடுக்கக் கொண்டுவந்த தெல்லாம் கதைகள் தான் அதை வைத்து உன்னை மயக்கலாமென்று தான் நிழற்பிரதியெடுக்க வந்தேன்” என உண்மைக் கதையைக் கக்க “ஓ... அதுவா...? கழுதை அதை யார் படித்தார்? யாருக்கு வேண்டுமது கதையும், கத்தரிக்காயும். எனக்குப் பின்னிரு சகோ தரிகள் நீவிரே வழிந்து வழிந்து காதலித்தீர், சீதன பாதனமில்லாமல் உமை மடக்கி ஐயாவின் சமையைக் குறைத்தேன்” என்றாளே மணமகனும். இதைத்தான் லூலூ நிழற்பிரதிக் கோட்பாடாக்கினான்.

அரச திணைக்களமொன்றில் எழுத்தாளனாகக் கடமையாற்றும் காப்பியதாசன் இதுவரை ஐந்து இட மாற்றங்களை எதிர்கொண்டிருந்தான். அவ்வைந்து இடங்களிலும் சுற்றறிக்கையின் பிரகாரம் செயற்படு வதைப் போல ஒரு காரியத்தை மறக்காமல் செய்து வந்தான். அதாகப்பட்டது யாதெனில் தனது பணியிடங்களில் உடன் கடமையாற்றும் அனைத்து பெண்களி னதும் கைத்தொலைபேசி இலக்கங்களை அவர்கள றியாவண்ணம் சேகரித்து நடுநிசியில் காணா அழைப்பு எடுத்துக் கொண்டேயிருப்பான். இதனால் அவனைக் காணா அழைப்பு மன்னன் (King of Missed Calls) என்றழைத்தனர். அலுவலகத்தேவை நிமித்தம் எந்தப் பெண் உத்தியோகத்தருடனும் யாராவது தொடர்பு கொள்ள விரும்பினால் அதற்கான எண் வழங்கும் களஞ்சியமாகவும் காப்பியதாசன் விளங்கினான். இதுவே லூலூவின் எண் வழங்கும் களஞ்சியம் அல்லது காணா அழைப்புக் கோட்பாடாகும்.

ஒலியம் : கோ. கைலாசநாதன்

இதுவும் காப்பியதாசனைக் கொண்டு முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடு தான். அப்போது காப்பியதாசன் பகுதித் தலைவரின் வலக்கையாக இருந்தான். அதனால் பகுதித் தலைவரின் அலுவலக வாகனத்தில் சென்று வரவும் அனுமதிக்கப்பட்டான். அக்காலப்பகுதியில் காப்பியதாசன் வீட்டில் அவனுக்குப் பெண்பார்க்கும் படலமும் ஆரம்பித்திருந்தது. காப்பியதாசனுக்குப் பார்த்திருந்த பெண்ணொருத்தி வேறொரு திணைக்களத்தில் பணிபுரிந்து வந்தாள். அத்திணைக்களம் காப்பியதாசனின் வேலைத்தளத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவிலிருந்தது. இதைத் தெரிந்து கொண்ட காப்பியதாசன் தனது பகுதித் தலைவருக்குத் தெரியாமல் அவரது வாகனத்தில் போய் அத்திணைக்களத்தினுள் இறங்கிப் பெண்பார்த்து விட்டு வந்தான். பின்னர் இவ்விடயம் பகுதித்தலைவரின் காதுகளுக்கு எட்டவே காப்பியதாசனை அழைத்து வன்மையாகக் கண்டிக்க அவன் பகுதித் தலைவரின் அலுவலக கண்ணியிலேயே அவருக்கு மொட்டைக் கடிதமடித்து அவரது மேசையில் வைத்தான். அக்கடிதத்தை அவனது உள்ளக இடமாற்றத்திற்கான கடிதமாகப் பாவித்து உடனடியாக அவனை வேறுபகுதிக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பகுதித் தலைவர் உரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இதைத்தான் லாலா மொட்டைக் கடித வாகன இடமாற்றக் கோட்பாடு என வரையறுத்தான். பராபரம் அந்த இலக்கியச் சந்திப்புக் குறித்துக் கடுமையாக விமர்சித்து எழுதிவந்திருந்ததை வாசித்த எவரும் அவன் அந்த இலக்கியச் சந்திப்பிற்குவருகை தரமாட்டான் என்றே சந்திப்பின் ஏற்பாட்டாளர்களுட்படப் பலரும் கருதியிருந்தனர். இலக்கியச் சந்திப்பு நடைபெற்று முடிந்த பின்பும் அநேகர் பராபரம் வருகை

தரவில்லையென அடித்துக் கூறினார். பராபரம் உண்மையில் வந்திருக்க மாட்டான் ஆனால் அவனைக் குழப்பியவன் காமராஜன் தான் அவ்விலக்கியச் சந்திப்பிற்கு வருகைதரவுள்ள ஒரு பெண்கவியை "பின்னழகில் ராணி" என்றும் எந்தவொரு பெண்கவிக்கும் இல்லையில்லை, எந்தவொரு பெண்ணுக்கும் அமையாத பின்னழகு அதுவென்றும் தனது முகநூலில் விதந்துரைப்பதைப் பார்த்த பொழுதிலிருந்து பராபரம் தூக்கமின்றித் தவித்து வந்தான். தமிழ்த்தேசியம் ஒரு புறமும் பெண்கவியின் பின்னழகு மறுபுறமும் அவனைப் பாடாய்ப் படுத்தக் கடைசியில் தமிழ்த் தேசியம் பெண்கவியின் பின்னழகிடம் தோற்றது. தமிழ்த் தேசியமும் பூனாவும் என உதறியெறிந்துவிட்டு இலக்கியச் சந்திப்புக்குப் பூனை போல் வந்தது பெண்கவியின் பின்னழகை 36 கோணங்களில் படமெடுத்துப் போன பராபரத்தை வைத்துத்தான். "தேசியத்தை விடப் பின்னழகு முக்கியம் என்ற கோட்பாட்டை லாலா கட்டமைத்தான்.

சுடர்மணி ஓர் உள்ளாடைப் பிரியர். இவ்வளவு காலமும் சவிஸில் வசித்தவர் ஊர்க்கோவில் திருவிழாவிற்சாக நாடு திரும்பியிருந்தார். நாடு திரும்பும் போதே ஒரு தனிப் பெட்டியில் 64 விதமான உள்ளாடைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தார். நாளுக்கு மூன்று முறை உள்ளாடைகளை மாற்றிக் கொள்வது சுடர்மணியின் வழக்கம். தவிரவும் தன்னால் அணியப்படும் உள்ளாடைகளை அடுத்தவர் பொறாமைப்பட வேண்டுமென்ற நீண்ட நாள் ஆசையும் இருந்தது. அவரது ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைத்தது. ஊர்க்கோவில் திருவிழா வெகுவிமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஒன்பதாம் நாள் வேட்டைத் திருவிழா சுடர்மணியின் குடும்பத்திற்குரியது. அன்றைய நாள் மதியம் பெரியதொரு அன்னதானத்திற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. பந்தியில் சோறு வைக்கும் பொறுப்பைச் சுடர்மணி மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டார். அன்னதான நிகழ்வு ஆரம்பமாகியது நாலு முழ வேட்டையைத் தொடைவரை உயர்த்திக் கட்டிக் கொண்ட சுடர்மணி தனது உள்ளாடையைப் பந்தியில் அமர்ந்திருக்கும் ஆண், பெண் இருபாலரும் கண்ணாரக் கண்டு பொறாமைப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கில் நன்றாகக் குனிந்து குனிந்து சோறு வைத்தார். சபையில் ஒரே சலசலப்பு பெண்கள் குனிந்த தலை நிமிராமல் வாயைப் பொத்தி ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆண்கள் செய்வதறியாது திகைத்திருந்தனர். சுடர்மணிக்கு விளங்கி விட்டது எல்லாம் தனது உள்ளாடையின் மகத்துவமென மெய்சிலித்தார். அத்தோடு விட்டாரா? என்ன இதுக்கே வாய்ப்பிளந்தால் எப்படி? வீட்டில் இன்னும் 36 வகையிருக்கு என்றாரே பார்க்கலாம். அன்னதானம் முடியும் தருவாயில் அடுத்த உள்ளாடையை மாற்றிக் கொண்டு வருவதற்காக வீடு திரும்பியவர் வேட்டையைக் கழற்றினார். அவருக்குத் தலை விறைத்தது. அன்னதானத்திற்கு சோறு வைக்கும் பரபரப்பில் நாலுமுழ வேட்டையைக் கட்டியவர் உள்ளாடை அணிய மறந்து விட்டிருந்தார். அதன்பின் வேட்டைத்திருவிழாவுக்கு மட்டுமல்ல எந்தத் திருவிழா

வுக்கும் சுடர்மணியின் தலைக் கறுப்பைக் கூட எவரும் காணவில்லை. இதைத்தான் லூலா "பல்வகையால் உணர்விழத்தல்" கோட்பாடு என்கிறான்.

கோபாலி ஒரு நட்சத்திரமாக வருவதற்கு முன்பே இருதாரமுள்ளவன். நட்சத்திரமாக வந்த பின்பு சோடி நட்சத்திரமான வைதேகியையும் மணந்து கொண்டான். எனினும் அவனால் தந்தையாக முடிய வில்லை. கோபாலி பிற ஆண்களைப் போலன்றி தங்க நிறம் மின்னும் மேனி அழகுடையவனாகத் திகழ்ந்தான். இந்த மாய அழகு அவனுடன் சோடி சேர்ந்த நட்சத்திரங்கள் பலரையும் அவன்பால் ஈர்க்க ஏதுவாயிற்று. கோபாலி எப்போதும் ஏழைப் பங்காளனாகவும், ஏழைகளுக்கு குரல் கொடுக்கும் நட்சத்திரமாகவே தோன்றினான். இதனால் ஏழைகளின் தலைவனாகக் கருதப்பட்டான். காலப்போக்கில் அவன் தலைவர் என்று அழைக்கப்பட்டான். இந்தத் தலைவர் நிலையை ஒரு கட்சி சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் நோக்கில் அவனை உள்ளீர்த்துக் கொண்டது. கோபாலியின் நட்சத்திர நிலையால் அவன் சார்ந்திருந்த கட்சி மக்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்று ஆளுங்கட்சியானது. சட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்தோர் பண மோசடியில் ஈடுபடுவது குறித்து கோபாலி கேள்வியெழுப்பியதால் அக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டான். இந் நிலையில் கோபாலி மரச்சின்னத்தில் புதிய கட்சியொன்றை எதிர்க்கட்சியாக ஆரம்பித்தான். மக்களின் ஆதரவு மரக்கட்சிக்குத் திரும்பியது. கோபாலிக்கு சோடி நட்சத்திரங்களாக ஜொலித் தவர்களில் பலரும் அவனுக்கு வைப்பாட்டிகளாக இருந்தனர். அவர்களிலொருத்திதான் ஜாதி. அவளது மகள்தான் தாலயா. தாலயா கோபாலிக்குச் சோடி நட்சத்திரமான பின் அவள் கோபாலியின் இதயராணியானாள். கோபாலி அவளுக்கு "பப்பு" எனச் செல்லப் பெயரிட்டு அழைக்கலானான். தாலயா இரு என்றால் கோபாலி இருந்தான். எழும்பு என்றால் எழும்பினான். மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளாகவே தாலயா கோபாலியை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்திருந்தான். கோபாலி அவளைக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக்கினான். மக்கள் அவளைத் தலைவி என்றழைத்தனர். மரக்கட்சி குறுகிய காலத்திற்குள்ளாகவே ஆளுங்கட்சியானது. நோய்வாய்ப்பட்டு கோபாலி இறக்கும் வரை மரக்கட்சியே ஆளுங்கட்சியாகவிருந்தது. கோபாலிக்குப் பின் தாலயா மரக்கட்சியின் தலைவியானாள் கோபாலியின் நட்சத்திர ஒளி தாலயாவையும் நாடாள வைத்தது. கட்சியிலிருந்த தொண்டர்கள் அவளை விழ்ந்து வணங்கினர். அவள் பாதம் கழுவிய நீரைத் தீர்த்தமென அருந்தினர். தாலயா காலப்போக்கில் வானவூர்தியில் பறந்து பறந்து ஆட்சி செய்பவளாக உயர்ந்து விட்டிருந்தாள். இதை அடிப்படையாக வைத்தே லூலா யோனிக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தான். எது யோனியை கவர்ந்திழுக்கின்றதோ அதை யோனி உறிஞ்சி விடுமென லூலா எடுத்துக்காட்டுகின்றான்.

பணக் கோட்பாட்டை முன்னிலைப்படுத்துவோர் பணம் பாதாளம் வரைக்கும் பாயும் என்றார்கள். யோனி பாதாளத்தையும் கடந்து பாயுமென லூலா

சொன்னான். இதனை அவன் இரு எடுத்துக் காட்டுகள் வழியே வியாக்கியானம் செய்தான். 1. சீர்மாறன் சுகன்யா என்ற பேரழகியை ஒரு தலையாகக் காதலித்தான். அவனும் அவளும் ஒரு சாலை மாணாக்கர். சீர்மாறன் சுகன்யாவைத் திருமணம் செய்வதற்காகவே படித்துப் பொறியியலாளனானான். சுகன்யாவுக்கு உயர்தரப் பரீட்சை முடிவுகள் திருப்திகரமாக அமைய வில்லை. எனினும் அவள் போட்டிப் பரீட்சையொன்றுக்குத் தோற்றி எழுத்தர் பணியிலமர்ந்தாள். இந் நிலையில் சீர்மாறன் அவளை மணமுடிக்கும் கோரிக்கையை முன்வைத்தான். சுகன்யா அக் கோரிக்கையை நிராகரித்து விட்டாள். மாறாக அவள் எழுத்தாளராகக் கடமையாற்றிய பிரதேச காரியாலயத்தின் பிரதம பொறுப்பதிகாரிக்கு வைப்பாட்டியானாள். அப்பிரதம பொறுப்பதிகாரிக்கு வயது 50+. சுகன்யாவிற்கு 20+ தவிரவும் அவ்வதிகாரிக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகிப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் 3 பதின்ம வயதுப் பிள்ளைகளுமுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டு 2. சட்டத்தரணியும் பிரசித்த நொத்தாரிசமான தேவநேசன் காணி உறுதிகளை எழுதுவதற்கும் பதிவு செய்வதற்குமான பிரத்தியேக அலுவலகமொன்றை நடாத்தி வந்தார். அங்கே மூன்று இளம் பெண்கள் தேவநேசனால் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். தேசநேசனின் மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் திருமணமாகி இலண்டனிலும், கனடாவிலும் வசித்து வந்தனர். தேவநேசன் பல பரப்புக் காணிகளுக்கு உரிமைதாரராக விருந்தார். அலுவலகத்தில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருந்த மூன்று பெண்களுடனும் தேவநேசன் கலவி செய்து வந்தார். திடீரென அப் பெண்களிலொருத்தி தேவநேசனிடம் பாலியல் துஷ்பிரயோக வழக்கைத் தொடர்போவதாக மிரட்டினாள். செய்வதறியாது திகைத்த தேவநேசன் அவள் பெயரில் ஐந்து பரப்பு காணியை எழுதிவைத்தார். இதையறிந்த மற்றப் பெண்களும் இதே பாணியில் மிரட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் ஐவ்வைந்து பரப்புக் காணிகளை எழுதிவைத்தார்.

நந்து ஒரு நுட்பமான கற்பனைத்திறன் வாய்ந்த இளவயதுடைய பிரதேசப் பொறுப்பதிகாரி. பரமகுரு நந்துவிலும் பத்துவயதாவது மூப்புடைய நந்துவின் கீழ் கடமையாற்றும் ஒரு பகுதித்தலைவன். பாலா நந்துவின் கீழ் இயங்கும் ஒரு திணைக்களத்தின் சிறு பிரிவுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரி. பாலாவுக்கும், நந்துவிற்குமிடையே மூன்று வயது தான் வித்தியாசம். நந்து பாலாவை விட மூப்பன். தரணி பாலாவின் கீழ்ப்பணியாற்றும் ஊழியன். பாலா கடமை நிமித்தம் நந்துவைச் சந்திக்கச் செல்லும் போதெல்லாம் தனக்குச் சமமாக இருத்தி வைத்து உரையாடும் நந்து பரமகுருவை ஒரு போதும் தனக்குச் சமமாக இருத்தாமல் நிற்க வைத்தே பேசியனுப்புவது தான் வழமை. பாலா ஒரு போதும் பரமகுருவுடன் முரண்பட்டதில்லை. பரமகுருவின் பதவிக்கு மதிப்பளித்தே பழகி வந்தான். ஆனால் தரணிகரன் ஒரு போதும் பரமகுருவை மதித்து நடப்பதில்லை. சில வேளைகளில் பரமகுருவின் அலுவலகத் தொலைபேசிக்கு அழைப்பெடுத்து "டேய் பரமகுரு! நாயே! உங்க என்னடா பெட்டையளின்ரை கசக்கிறியாம் மண்டையில

போடுவன் கவனம்..” எனத் தரணி அநாமதேயக் குரலில் மிரட்டியதுமுண்டு. அப்போது தரணிதரன் புலிகள் இயக்கத்தின் கையாளாக இயங்கிவந்ததால் பரமகுரு தரணிதரன் மீது எந்தவொரு சட்ட நடவடிக்கையுமெடுக்க முடியாதவனாக இருந்தான். இதைத் தவிர மழை தூறிக் கொண்டிருந்த மாலைப் பொழுதொன்றில் தரணிதரன் பரமகுரு வீட்டின் மீது கல்லெறிந்துமிருக்கின்றான். பாலா தரணியின் மேலதிகாரியென்ற போதிலும் அவனுடன் நெருக்கமான நட்பினைக் கொண்டிருந்தான். காலப்போக்கில் பரமகுரு பாலாவின் திணைக்களத்திற்கு மாவட்ட மேலதிகாரியாகப் பதவியுயர்வு பெற்றான். தரணி பாலாவின் தரத்திற்கு பதவியுயர்வு பெற்றான். நந்து வேறொரு திணைக்களத்திற்கு மாவட்ட அதிகாரியாகி பதவியுயர்வு பெற்றான். இப்போது பரமகுரு பாலாவை ஓர் எதிரி போல் கருதி கைபட்டால் குற்றம் கால்பட்டால் குற்றம் என்ற நிலையில் அவனை மிகக் கேவலமாக நடத்துகின்றான். தரணியுடன் பரமகுரு இப்போது ஆளுங்கட்சிப் பிரமுகர் ஒருவரின் நெருக்கமான கையாளாக இருந்து வருகின்றான். பாலாவுக்கு அப்போதும் இப்போதும் எந்த அரசியல் பின்புலமில்லாததால் பரமகுருவுக்கு பாலா தான்... தரணிதரன் மற்றும் நந்து ஆகியோர் மீதான பகை மையைத் தீர்த்துக் கொள்ளக் கிடைத்த ஒரேயொரு வடிகால் ஆகின்றான். லாலா இதைத்தான் **மொட்டைத் தலை முழங்கால் வடிகால்** என்ற கோட்பாடாக முன்வைத்தான்.

ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞரும் பிரபல விஞ்ஞான ஆசிரியருமான கிச்சாவின் மகன் ஒரு பிரபலக் கல்வன் பாடசாலையில் ஒன்பதாந் தரத்தில் கல்வி கற்றுவரும் போது கூடப்படித்த பெட்டைக்குக் காதல் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தான். அதையவன் பாடசாலை முதல்வரிடம் கொண்டு கொடுத்தான். முதல்வர் பொடியணையழைத்து விசாரித்ததில் அவன் கிச்சாவின் அருந்தவப் புதல்வன் எனத் தெரியவந்தது. முதல்வர் கிச்சாவின் மீது மிகுந்த மதிப்புடையவர். இதனடிப்படையில் அவர் ஒரு நாள் கிச்சாவைச் சந்தித்து விடயத்தை வெகு தீவிரத்துடன் சொல்லி முடித்தார். அனைத்தையும் பொறுமையுடன் கேட்ட கிச்சா “He is too late நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போதே காதல் கடிதம் கொடுத்தவன்” என்றானே பாருங்கள். முதல்வருக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. யாதும் சவடு படாமல் திரும்பி வந்துவிட்டார். லாலா “ஐந்தாம் வகுப்பில் காதல் கடிதம்” என்று சொல்வது இதைத்தான் குறித்து நிற்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பூத்த கல்லூரியொன்றில் உயர்தர வகுப்பு மாணவனொருவன் தனது வகுப்பாசிரியரை மதிப்பதில்லை. அவ்வகுப்பாசிரியர் தீவிரமாக பாடம் நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் போது குறித்த மாணவன் கைப்பேசியை நோண்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவனை வகுப்பை விட்டு வெளியேற்றினார். வகுப்புக்கு வெளியே சென்றவன் ஓரிலக்கத்திற்கு அழைப்பெடுத்துக் கதைத்த மறுநிமிடம் கல்லூரி முதல்வரின் தொலைபேசி அலறியது. தொலைபேசியை எடுத்துப் பேசிய கல்லூரி முதல்வரின் முகம் இருண்டது. அலுவலகச் சிற்றாழியன் மூலமாக குறித்த வகுப்பாசிரியரை

அழைத்து வெளியே அனுப்பிய மாணவனை உடனடியாக வகுப்பறைக்குள் அனுமதிக்குமாறும் அவன் நிர்வாணமாக வகுப்பறைக்குள் நின்றாலும் அதைப் பொருட்டுப்படுத்தாமல் பாடம் நடத்துமாறும் கல்லூரி முதல்வர் கடுமையான தொனியில் சொல்லியனுப்பினார். வகுப்பிற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட மாணவன் பக்கத்து இருக்கையிலிருந்த மாணவனிடம் “இந்த வாத்தியைத் தூக்கிறன் பார்” என்று சவால் விட்டான். அடுத்த வாரம் குறித்த ஆசிரியருக்கு பிந்தங்கிய பாடசாலையொன்றுக்கு இணைப்புச் செய்யப்பட இருப்பதாக இடமாற்றல் உத்தரவுக் கடிதமும் மாணவர்களுடன் நாகரீகமாக நடந்து கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தும் கடிதமும் வழங்கப்பட்டது. லாலா இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு “**வாற்றலை அல்லது ஆம்பிளைக்கள்ளா**” எனும் கோட்பாட்டை முன்வைத்தான்.

இவ்வாறாக லாலா இலக்கியக் கோட்பாடுகளை முன் வைத்த போது இத்தகைய கோட்பாடுகளுக்கு முடிவேயில்லை! என்ற அனுபவத்தைப் பெற்றான். இதனால் தொடர்ந்தும் தேவையேற்படும் போது கோட்பாடுகளை முன்வைக்கத் தீர்மானித்தான்.

மரணிக்கும் பயணம்

கீனவின் பிற பொழுதுகளில்
மரணம் குறித்து
பயங்கள் கில்லை
எவரிடமும்

சிறகசைத்து சிறகசைத்து
ஓய்ந்து விட்டன
கூடுகள்

அஹவோ,
குறுக்கீடுகளோ செய்யாது
மௌனமாய் போயின
சகுணப் பிராணிகள்

நூலிலையிலான
தப்பித்தல்களால்
மரணத்தை வெல்கிறது வாழ்வு

மரணம் கண்டு
தொடங்கிய பயணம்
நடந்தோ, தாவியோ
கடக்கின்றது.

மரணித்தும்
முடியவில்லை மரணம்

பெரியசாமி விக்னேஸ்வரன்

கருவறையின்

வீரியமாகும் சிசுவிற்கான அடையாளம்
எனக்குள் அவள்
இன்னும் இறக்கவில்லை
எதிரகாலத்தில் அவள் ஒரு இளைஞி
இப்போது.....

தடை உடைக்க...

“அம்மா அம்மா நான் உங்கள் பார்க்கவேணும்
என் அண்ணா கூட
விளையாட ஆசையா இருக்கு
அவன் என் கூட பேசுறான்
என்ன கூப்பிடுறாண்மா
நீங்க எப்பிடி இருப்பீங்க
இந்த பிஞ்சு முகத்தில்
எப்ப முத்தம் தருவீங்க?

மன்னிச்சிடு மகளே
உன்ன கருவிலேயே
அழிக்கச் சொல்றாங்க
என்ன மன்னிச்சிரு
பக்கத்தில் யார் யாரோ நிக்கிறாங்க
நான் என்ன செய்யம்மா?
என் வாய கட்டிப் போடுறாங்க - குட்டி

“ஏனம்மா நான் வளர்ந்து
உங்கள் நல்லா பார்த்துக்குவன்
என் கூடவே வச்சுக்குவன்
நானும் உங்க கூட வாழணும்”
யாரோ அம்மா கூட பேசுறாங்க
எனக்கு தூக்கமே போச்சது
டிக் டிக் எண்ணு
ஏதோ சத்தமெல்லாம் கேக்குதுங்க
என்னப் பற்றிதான் பேசுறாங்க
அம்மா எனக்கு ஏதோ வலிக்கிற மாதிரி இருக்குமா
ஏனுமா ரொம்ப வலிக்கிது...
அண்ணா மட்டும் அம்மாவுக்கு போதுமாம்
என்ன கிள்ளி ஏறியச் சொல்றாங்க....

என்ன செய்யடா நானும்
கால் வலிக்க நடக்குறன்
தோள் வலிக்க சுமக்குறன்
எத்தனை பேருக்கு தெரியும்
எப்படி புரிய வைக்க
மலையகத் தமிழர் எம் வாழ்வே
கறுத்தச் சட்டை போட்ட ஓநாய்கள்
தாய்மையின் வயிற்றை - பாழாக்கி
பசி தீர்க்கிறார்கள்....

கொழுந்தெடுத்து பசியை தீர்த்து
புல்லுமலப் பக்கம் வேதனையைச் சுமந்து
எனக்கும் உனக்கும் சேர்த்தபடி
மருந்தடித்து உயர்த்திடுவோம்
அம்மாவாக என்னால் முடிந்ததெல்லாம்
இவை மட்டுமே
என்ன மன்னித்தேன் எண்டு எல்லோரும்
சொல்லுங்க....
எல்லோரும் சொல்லுங்க....

வி. கௌரி சங்கர்

சுவாமி விபுலானந்தா அழகியந் கற்கைகள் நிறுவகம்,
கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்

விரைவில்

வெளிவருகிறது...

**சங்க காலம் முதல்
சம காலம் வரை**

மேரா. சி. மெளனகுரு நேர்காணல்

மகுடம் இதழில் தொடராக வந்த நேர்காணல்

மலையகத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில்

மலையகம் சாராதோர்

ஆற்றிய

பங்களிப்புகள்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தினுடைய ஒரு தனித்துவமான பிரதேச அலகுசார் இலக்கியமாக விளங்கி மலையகத் தமிழ் இலக்கியமானது சிறப்புப் பெறுகின்றது. ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு புதுரத்தம் பாய்ச்சியது மலையகமே என்பது பேராசிரியர் க. கைலாசபதியின் கருத்தாகும். ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நிலையில் வைத்து நோக்கும்போது மலையக இலக்கிய வளர்ச்சி மிகக் குறுகிய காலகட்டத்தினைக் கொண்டுள்ளபோதும் கடந்த மூன்று தசாப்த காலத்துள் மலையக தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள துரித வளர்ச்சியானது சிறப்பாக ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கும் பொதுவாக தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கும் வளம் சேர்ப்பதாகவும் புதிய பரிமாணத்தை அளிப்பதாகவும் அமையலாயிற்று. இந்நிலையில் தமிழ் இலக்கியம் ஈழத்துதமிழ் இலக்கியம் என்ற பொதுமைப் பாட்டினுள் வைத்து மலையக இலக்கியம் நோக்கப்படும் அதேவேளை தவிர்க்க முடியாதவாறு மலையக இலக்கியத்தை தனியாகவும் நோக்க வேண்டிய துரித வளர்ச்சி நிலை ஏற்படுத்துள்ளது என்கிறார். பேராசிரியர் க. அருணாசலம்

ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தில் மலையகம், மலையக இலக்கியம் என்பன இலக்கண முறைப்படி சொன்னால் காரண சிறப்புப் பெயர் தான். இந்த சொற்றொடருக்குள் ஒருபிரதேச அடிப்படையும் ஓர் இனத்துவ அடிப்படையும் உண்டு என்கிறார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

மேலும் அவர் கூறுகையில் மலையக தமிழ் இலக்கியங்கள் இரண்டு நிலைப்பட்டன. ஒன்று மலையக பெருந்தோட்ட மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மற்றையது இம் மக்களது ஆக்கப் படைப்புக்கள். இந்த ஆக்கப்படைப்புக்கள் இரு வகைப்பட்டன ஒன்று பெருந்தோட்ட பண்பாட்டிலிருந்து அதாவது மலையக தமிழராலேயே எழுதப்படுவன. மற்றையது மலையகத்தோடு

உடாடிய பிறபிரதேச வாசிகள் எழுதுவன. இந்த இரண்டாவது வகையினர் பெருந்தோட்ட தமிழர் சமூகத்தை மாற்றும் முறையில் உள்ள வேறுபாடுகளை மிகுந்த நுண்ணுணர்வுடன் கூறியுள்ளனர் எனவும் திரு.ஜோதிக்குமார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தகைய தனித்துவம் மிக்க மலையக தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மலையகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டோர் ஆற்றிய பணிகளுடன் மலையகத்தில் பிறக்காத ஏனைய பகுதிகளில் இருந்து வந்து தொழில் நிமித்தம் மலையகத்தில் வாழ்ந்த மலையகம் சாராப் படைப்பாளிகள் ஆற்றிய பணிகளும் முக்கியத்துவம் மிக்கனவாய் விளங்குகின்றன. சக தமிழன் பட்டதுயரங்களை சொந்த வாழ்பனுபவமாக அன்றி வாழ்ந்த வாழ்வு அனுபவமாக இப்படைப்புக்கள் பேசுகின்றன. இந்த வகையில் இத்தகையோர் மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புக்களை மதிப்பிடுவதாகவே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பொதுவாக மலையக தமிழ் இலக்கியத்தின் நீட்சியை நாம் புதுமைப்பித்தன், அப்துல்காதர்,புலவர் கோ. நடேசைய்யர், கே. கணேஸ், கோகுலம் சுப்பையா முதல் ராஜம் கிருஸ்ணன் வரை என்றும் நந்தி முதல் ஞானசேகரன்வரை எனவும் என்.எஸ்.எம் ராமையா முதல் மாத்தளை சோமு வரை எனவும் சாரல்நாடன் முதல் தெளிவத்தை யோசப் வரை எனவும் முரளிதூரன் முதல் நித்தியானந்தன் வரை எனவும் இஸ்மாலிகா முதல் இன்றைய சிவனு மனோகரன், பிரமிளா செல்வராசன்வரை எனவும் மிக நீண்ட பயணமாக நீட்டிப் பார்க்க முடிகின்றது.

இதில் மலையகத்தை சாராதோர் படைத்த மலையகத் தமிழ் இலக்கியங்கள் என்ற வகையில் புதுமைப்பித்தனின் "துன்பக் கேணி" யையே முதற் படைப்பாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இக் கதையில் 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழகத்திலிருந்து மலையகத்திற்கு புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களது அவலங்களையும் அவர்களது பரிதாப நிலைக்கு மூல காரணமாய்

இருந்த தமிழ்நாட்டின் நிலைமையையும் அங்கும் அடக்கி ஓடுக்கப்பட்டு அவர்களது வாழ்வு பறிக்கப்பட்டிருந்த நிலைமையையும் தமிழகத்தின் மிகப்பின்தங்கிய வாசவன் பட்டிக் கிராமத்தையும் மலையகத்தையும் முக்கிய களங்களாகக் கொண்டு உரைநடையில் கச்சிதமாய் சோகத் சித்திரமாய் தீட்டியுள்ளார். பாரதியார் கையாண்ட "துன்பக்கேணி" என்ற சொல்லாட்சியையே புதுமைப் பித்தன் தமது சிறுகதையின் தலைப்பாகக் கொண்டுள்ளார். மலையகத் தொழிலாளர்களின் இருள் குழந்ததும் அவலங்கள் நிறைந்ததுமான வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை துல்லியமாய் பிரதிபலிக்கும் காத்திரமான முதற்படைப்பு என்ற சிறப்பு இச் சிறுகதைக்கே உரியதாகும். ஆயினும் இவரும் ஓர் இந்தியத் தமிழர் என்ற அடிப்படையில் இதனை மலையகம் சாராய் படைப்பெனக் கொள்ள முடியுமா என்பதும் சர்ச்சைக்குரியதாகவே விளங்குகிறது.

இவரைத் தாண்டிச் சிந்திக்கும்போது இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கைச் சேர்ந்த பலர் மாண்ட நேயத்துடன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக குரல் கொடுத்து வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. சேர் பொன் அருணாசலம், இராமநாதன் காலத்தில் இருந்து இது தொடர்கிறது. இந்த வகையில் மலையகம் சாராய் படைப்பாளிகளாக சி. வைத்தியலிங்கம் அ.செ.முருகானந்தன், ச.வே, வ.அ. ராசரத்தினம், அ.ந.கந்தசாமி செ.கணேசலிங்கன், செ.யோகநாதன், என்.கே.ரகுநாதன், யோ. பெனடிக்பாலன், இ.நாகராஜன், டானியல், கே.ஆர். டேவிட் எஸ் அகஸ்தியர் நாகேஸ்வரி, ரத்னா சபாபதிஜயர், பற்றிமாகரன், வ.ஜ.ச ஜெயபாலன் தி. ஞானசேகரன், நந்தி, புலோலியூர் சதாசிவம் என ஒரு தனிப்பட்டியலையே குறிப்பிடமுடியும் இவர்களுள் நாவல் இலக்கியங்களையும் படைத்து வைத்தியர்களாகவும் விளங்கி மலையக சமூக, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அரும்பணியாற்றிய டாக்டர் நந்தி, புலோலியூர் சதாசிவம் என ஒரு நீண்ட பட்டியலையே குறிப்பிடமுடியும். இவர்களுள் நாவல் இலக்கியங்களையும் படைத்து வைத்தியர்களாகவும் விளங்கி மலையக சமூக, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அரும்பணியாற்றிய டாக்டர் நந்தி, புலோலியூர் சதாசிவம், தி. ஞானசேகரன் ஆகியோரது பணிகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவையாய் விளங்குகின்றன.

மலையகம் சாராய் படைப்பாளிகளது சிறுகதைகளுக்கு உ - ம் களாய் சி. வைத்தியலிங்கத்தின் களனி அ. செ.முருகானந்தனின் "காளிமுத்துவின் பிரஜாஉரிமை" "கங்கைகரையில் பார்வதி" அ.ந.கந்தசாமியின் "நாயிலும் சடையர்" "காளிமுத்து இலங்கைவந்த கதை" வ.அ. ராசரத்தினத்தின் "அன்னை" "வீடு" இ. நாகராஜனின் "சுமை" செ. கணேசலிங்கனின் சாயம், மரக்கட்டை, முந்திவிட்டான், விளம்பரம், காவிக்கள், ஒரேஇனம் போன்றனவற்றையும் டானியலின் "அகரபரம்பரை"

அகஸ்தியரின் கள்ளத்தோணி, நேர்த்திக்கடன் மேய்ப்பர்கள், பிரசாதம் நாகேஸ்வரியின் "இங்குமா ஓளி இல்லை", தி.ஞானசேகரனின் "சீட்டரிசி" "திருப்புமுனை தரிப்புக்கள்" போன்றனவற்றையும் புலோலியூர் சதாசிவத்தின் "ஒரு நாட் போர்" என்ற சிறுகதை தொகுதியையும் குறிப்பிடலாம். இவற்றைவிட 1961, 62ம் ஆண்டுகளில் ராஜபாரதி செ. யோகநாதன் ஆகியோரால் "சல்லுமலைத் தோட்டத்திலே" மலைக்குள் மாண்டிடவோ அவரிங்கு மனிதராய் வந்தார்" என்ற தலைப்புக்களில் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ள சுமார் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினையை பிரதிபலிப்பவை என்ற வகையில் மிகவும் முக்கியமானவையாகும். வ.ஜ.ச ஜெயபாலனுடைய சில கவிதைகளும் இவ் வகையில் நோக்கத்தக்கவையாகும்.

மலையகம் சாராய் படைப்பாளிகளால் படைக்கப்பட்ட முக்கியமான நாவல் படைப்புக்கள் என்ற வகையில் நந்தியின் "மலைக்கொழுந்து" தி. ஞானசேகரனின் "குருதிமலை" புலோலியூர் சதாசிவத்தின் "முட்டத்தினுள்ளே" பெனடிக்பாலனின் சொந்தக்காரன்" கே.ஆர்.டேவிற்றின், வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது" செ. கணேசலிங்கனின் "சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை", "செவ்வானம்" போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். இந்நாவல் படைப்புகளின் உள்ளடக்கச் சிறப்புக்களையும், இவை மலையக தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெறும் இடத்தையும் மதிப்பிட்டு இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன். இவற்றைவிட மலையகப் பிரச்சினை பற்றி சில சிக்களப் படைப்பாளர்களும் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும் படைத்துள்ளமையும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். இந்த வகையில் குணசேனவித்தான வின் "தெய்வனே" (சிறுகதை) ஜயவடுவித்தானியின் "முனியாண்டி அண்ணனுக்கு" (கவிதை) காமினி தஸநாயக்காவின் "தோட்டத் தொழிலாளரின் சீவியம்" சினாந்தாகுமாரி சந்திரசேகரவின் "ஒன்று சேர்வோம் அருந்ததி" பராக்கிரம கொடித்துவக்குவின் "அன்று இறந்தவன் நம்மில் ஒருவன்" முதலிய ஆக்கங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

பிரதேச இலக்கியம் என்ற வகையில் கதைகளத்தால் இவை மலையக இலக்கியங்களாக கொள்ளப்பட்டாலும் எழுதியோரை கவனத்தில் கொள்ளும் போது இவற்றை எப் பிரதேசத்துக்குரிய, வகைக்குரிய இலக்கியத்தினுள் வைத்து நோக்குவது என்பது இன்றுவரை சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாகவே விளங்குகிறது. ஈழத்தில் தேசிய, மண்வாசனை இலக்கியச் சிந்தனைகள் முகிழ்ந்த 1950, 1960 களில் தான் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் என்பதும் முதன்மை பெறத் தொடங்கியதை அறிய முடிகிறது.

இனி சில முக்கியமான மலையகம் சாராய் நாவல் களை நோக்கும்போது முதலில் நாம் நந்தியினுடைய மலைக்கொழுந்து நாவலை நோக்கின் செ.சிவஞானசுந்தரம் என்னும் சொந்தப் பெயரிலேயே பத்து ஆண்டுகளாக

எழுதி வந்த இவருக்கு 1957ல் தமிழ் மூதறிஞர் அமரர் ராஜாஜி அவர்கள் “நந்தி” எனும் புனைபெயரில் எழுதும்படி ஆலோசனை கூறி ஆசீர்வதித்தது முதல் “நந்தி” என்ற புனைபெயரிலேயே இவர் எழுதத் தொடங்கினார். தொழிலால் ஒரு வைத்தியரான இவரது பல பிரதேச வைத்தியதொழில் அனுபவங்களும் சிறந்த புனைவுகளை இவர் படைக்கவும். இத்துறையில் பின் வந்தவர்க்கு வழிகாட்டிகளாகவும் அமைந்தன. நந்திய வர்களின் முதல் நாவலான “மலைக்கொழுந்து” 1962 இல் தினகரன் இதழில் தொடராக வெளிவந்து பின்னர் 1964 இல் நூல்வடிவம் பெற்றது. மலையகத் தோட்டத் தொழிற் சங்கங்களுக்கிடையே நிலவிய போட்டியும் தனிமனித முரண்பாடுகளும் தொழிலாளர் வாழ்க்கையை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதே இந்நாவல் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

தொழிலாளி மலையப்பன் முத்துவீராயியை காதலிக்கின்றான் தோட்டத்தில் தொழிற்சங்கங்களுக்கிடையே நிலவிய போட்டி இருவரதும் இணைப்புக்கு தடையாகிறது. தோட்டத்தில் மருத்துவப் பணியில் உள்ள டிஸ்பென்ஸர் “பதி” என்பவன் தீய நோக்குடன் முத்துவீராயியின் தந்தைக்கும் மலையப்பனுக்கும் பகை மூட்டுகிறான் தோட்டத்தின் சின்னத்துரை ஆகிய மகா ராஜன் முத்துவீராயியை அடையத்திட்டம் தீட்டுகிறான். மலையப்பனை வீழ்த்துவதற்குத் திட்டமிடப்பட்ட காலத்தில் அவனது தந்தை போன்ற வள்ளி பலியாகின்றான். மகா ராஜனை மணம் முடிக்க மறுத்த முத்துவீராயி மலையி லிருந்து வீழ்ந்து உயிர் துறக்கிறான் இதுவே மலைக் கொழுந்து நாவலின் கதையம்சமாகும். இதற்கு பின்ன ணியாக மலையக மக்களின் வாழ்க்கை முறை பற்றிய விபரணங்கள் அமைகின்றன. ஒரு காதற் கதைப் பின்ன ணியிலேயே மலையக தொழிலாளர் அவலங்கள் இந் நாவலில் பேசப்படுகின்றன. மலையக தொழிலாளர் வாழ்வியலை அனுதாபத்துடன் நோக்கும் யாழ்ப்பாண பிரதேச நடுத்தர வர்க்கத்தவர் ஒருவரது கண்ணோட்டமாய் அமையும் இந் நாவல் அச் சமூக பிரச்சினைகளுக்கு அடிப்படையான வர்க்க முரண்பாட்டை இனங்காட்ட முற்பட வில்லை என்பது ஈண்டு சுட்டிக் காட்டத்தக்கது. சிறு கதைகளைப் போல நாவலிலும் பிரச்சினைகள் புறத் தோற்றத்தை நோக்கும் நிலையிலேயே அன்றைய நந்தி யின் படைப்பார்வம் காணப்பட்டது என்பதை இது உறுதி செய்கிறது. இதே போல மலையகப் பெண்ணொ ருத்தி யாழ்ப்பாணக் கிராமச் சூழலில் மருத்துவபணி புரிவதையும் அக்காலப் பகுதியில் அவள் பெறும் உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் கருவாகக் கொண்டு இவரால் படைக்கப்பட்ட “தங்கச்சியம்மா” என்ற நாவலும் மலையகத்தை தொடர்புபடுத்தி எழுதப்பட்டதே என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

நந்தியின் பாதையை பின்பற்றி மலையக நாவல் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்தவர்களில் புலோலியூர் சதாசிவம், பெனடிக்பாலன், கே.ஆர்.டேவிட், தி.ஞான சேகரன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் இவர்களில் சதாசிவமும், ஞானசேகரனும் நந்தியின் அதே வைத்திய தொழில் நிமித்தம் மலையகத்தில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவங்கள் வழி தமது படைப்புக்களை தந்த வர்களாக விளங்குகின்றனர் இந்த வரிசையில் புலோலி

புற்றளை மண்ணில் பிறந்து வைத்தியராகி 1964ம் ஆண்டில் மலையக பகுதியில் வைத்தியராக பொறுப்பேற்று சுமார் நாற்பதாண்டுகளாக அம் மண்ணில் பணிசெய்துடன் இறுதி மூச்சுவரை மலையக மக்களின் வாழ்வுக்காக தனியார் மருத்துவமனை அமைத்தும் பணியாற்றிய புலோலியூர் சதாசிவம் அவர்களும் தனது “ஒரு நாட்பேர்” என்ற மீரா பதிப்பக வெளியீடான சிறுகதை தொகுதி மூலமும் வீரகேசரி நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் மலையக பிரதேச நாவலுக்கான பரிசினை வென்ற இவரது “மூட்டத்தினுள்ளே” என்ற நாவல் மூலமும் மலையக இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த மலையகம் சாராப் படைப்பாளியாக சிறப்புப் பெறுகின்றார். “மூட்டத் தினுள்ளே” என்ற இவரது நாவலானது மலையக மக்களது அவலம், அரசியல் கெடுபிடிகள், தோட்டங்களுக்குள்ளே அடக்கி ஆளப்படும் ஆராஜகங்கள் ஆகியவை இந்தப் பனிமூடிய மலைகளின் மூட்டத்தினுள்ளே மூடிப்போய் கிடக்கும் தன்மைகளை மிக நேர்த்தியாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது. இந்நாவலில் இடம் பெறும் கிளாக்கர் கங்காணியை தனது வலைக்குள் சிக்கவைத்து தொழிலாளரின் கூலி சுரண்டப்படுதல், மலையக மக்கள் தோட்டத்தில் மட்டுமன்றி வெளியிலும் தோட்டக்காட்டான் என இழிவுபடுத்தி சுரண்டப்படும் நிலை (படித்த மலையாண்டி பாத்திரம் மூலம்) மற்றய தோட்டக்காணிகளை சிலர் கவீகரிக்கும் கொடுமை போன்றனவும் இந்நாவலில் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டு இவரது இலக்கிய நெஞ்சு மற்ற மனிதர் வேதனை கண்டு விம்மும் நெஞ்சு எனக் காட்டப்படுகின்றது. இவரது இத்தகைய நற்பணிகள் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, தெளிவத்தை யோசப் போன்றோரால் பாராட்டப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அத்துடன் இவரது “ஒருநாட்பேர்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் அத்தனை கதைகளும் மலையகம் சார்ந்த தாய் அமைந்து, மலையகம் சாரா ஏனைய படைப்பாளிகள் போல அன்றி மலையகம் சாரா படைப்பாளி ஒருவரால் வெளியிடப்பட்ட மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி என்ற பெருமையைப் பெறுவதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மற்றொரு மலையகம் சாராப் படைப்பாளியான கே.ஆர்.டேவிட்டின் “வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது” எனும் நாவலில் தோட்ட அதிகாரிகளின் பாலியல் சுரண்டல்கள் விரிவாகக் காட்டப்படுகின்றன. தோட்டத் துரையால் கெடுக்கப்பட்ட முனியம்மா அவமானம் தாங்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். சகோதரியின் மரணத்தால் மனமுடைந்து தங்கை குருவம்மா தோட்டத் துரையை பழிவாங்குகின்றாள். முனியம்மாவின் மரணம் தோட்ட இளைஞரிடம் ஒருவித விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி னாலும் அது தடுக்கப்படுகிறது. குருவம்மா இயக்க அடிப்படையில் அன்றி தனிப்பட்டவளாய் நின்று பழி வாங்கும் முயற்சியில் வெற்றி பெறுகிறாள். அவ் விலக் கை அடைய அவள் தனது பெண்மையினையும் துரையி டம் பறிகொடுக்கிறாள் என்பதாக அமைந்து தோட்ட அதிகாரிகளின் பாலியல் சுரண்டலையோ கொடுமைக னையோ ஒழிப்பதென்பது அவர்கள் வாழும் சூழ லில் சாத்தியமற்றது என்பதையே இந்நாவல் உணர்த்துகிறது.

பெனடிக்ற் பாலனின் “சொந்தக்காரன்” என்னும் நாவலில் மலையகப் பெண்களை அதிகாரிகள் பாலியல்

ரீதியில் சுரண்டுவதும் அப் பெண்கள் அத்தகைய வாழ்க்கைக்கு பழக்கப்பட்டு விடுவதும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. இவர் இம் மக்களின் இத்தகைய வாழ்வுக்குக் காரணம் அவர்களின் வறுமையும் வாழும் மோசமான சூழலும் என்பதை எடுத்துக்கூறி இத் துன்பங்களில் இருந்து இவர்கள் விடுதலை பெறுவதற்கு வர்க்க அடிப்படையில் இணைந்து போராட வேண்டும் என்கிறார். இந் நாவலின் இறுதியில் தொழிலாளர்கள் செங்கொடியின் கீழ் ஒன்று பட்டு நிற்பது காட்டப்படுகிறது. மலையக மக்களது பிரச்சினைகள் அனைத்துக்கும் இவர் கூறும் தீர்வு வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் புதியதொரு சமூகத்தை உருவாக்குவதாகவே அமைகின்றது. அத்துடன் இந் நாவலில் மலையக மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினையும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

அகஸ்தியரின் "மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்" என்ற நாவலில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவியான ஜானகி அங்குள்ள பூந்தோட்ட இயற்கை காட்சிகளைக் கண்டு வியந்தபோது அவளின் நண்பனான பொன்ராசாவின் கூற்றுக்கள் மூலம் அதனை உருவாக்கிய மலையக மக்களது வாழ்வியலும், குடியரிமை மறுப்பு உள்ளிட்ட அவர்களது பிரச்சினைகளும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இதேபோல இவரது மற்றொரு நாவலான "எரிநெருப்பில்

இவர்கள் தொழிலாள வர்க்கப்புரட்சி மூலமே விடுதலை பெற முடியும் எனக் கூறியுள்ளனர். இவ்விடத்தில் எழுத்தாளர்கள் எழுதும் பண்பாட்டின் சிசுவாக இருக்கலாம் அல்லது அந்தப் பண்பாட்டு வட்டத்துக்கு அப்பாலானவராக இருக்கலாம். ஆனால் அவரிடம் தான் நோக்கும் பிரச்சினை மையத்தை சற்று தெளிவுபடுத்தி நோக்கும் திறனும் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் தான் சித்தரிக் கவுள்ள வாழ்க்கையின் முழு உறவுச் சிக்கலையும் விகசிப்புக்களையும் அவர் உணரலாம் குறிப்பாக நாவலின் வளர்ச்சிக்கு இத்தகையதொரு பார்வை தேவை என்ற பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களது கூற்று ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

இறுதியாக நாம் பார்க்க இருக்கும் மலையகம் சாராப் படைப்பாளி மிக முக்கியமானவர் இன்றுவரை இலக்கிய உலகில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர் மலையகத்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலையகத்தில் வைத்தியப் பணிபுரிந்த ஒரு யாழ்ப்பாண பிராமணிய குலத்தை சேர்ந்தவர். "குருதிமலை" என்ற மிக அற்புதமான மலையக நாவற்படைப்பால் பெரிதும் அறியப்பட்டவர் மட்டுமல்ல அதனைத் தொடர்ந்து "கவ்வாத்து" "லயத்தூச் சிறைகள்" என மலையகப் பிரச்சினை பற்றி மிக அதிகமான நாவல்களைத் தந்த மலையகம் சாராப் படைப்பாளி

சுதா ச்வையம்

சுதா ச்வையம்
நினைவுதின வெளியீடு
04-09-2005

இடை பாதை இல்லை" என்ற நாவல் சாதிப்பிரச்சினை பற்றி பிரதானமாக பேசினாலும் நாவலின் இடையில் மலையக மக்கள் நாடற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டமை பற்றியும் கூறுகிறது. செ.கணேசலிங்கனின் செவ்வானம் என்ற நாவலில் வருகின்ற தொழிற்சங்கவாதியான பொன்னையாடும் மாலினியும் உரையாடும் போது மலையக மக்களை நாடு கடத்தும் திட்டம், அதன் பாதிப்புக்கள் குறித்தும் உரையாடுகின்றனர். இதே போல "சடங்கு" என்ற நாவலிலும் மலையக வாழ்வியல் அவலம் பேசப்படுகிறது. இத்தகைய துன்பங்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டிய நாவலாசிரியர்களில் பலர் இம் மக்கள் இத் துன்பங்களில் இருந்து எவ்வாறு விடுபடுவர் என்று கூறவில்லை. ஆயினும் பெனடிக்பாலன், அகஸ்தியர், செ.கணேச லிங்கன் போன்ற இடதுசாரிச் சிந்தனையுடைய மலையகம் சாராப் படைப்பாளிகள் மலையக மக்களின் அவலங்களை வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் அணுகி

என்ற பெருமைக்குரியவர் அவர் வேறு யாரும்ல்லர் "ஞானம்" சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் திரு.தி. ஞானசேகரனே அவராவர்.

இவரது இந்நாவற் பங்களிப்பினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இவரது மூன்று நாவற் பிரதிகள் அதில் வழங்கப்பட்டுள்ள உரைகள், பிறர் கூற்றுக்கள், எனது இலக்கியத் தடம் - தொகுதி I என்ற அவரது நூல் மற்றும் கண்டியில் நடந்த அதன் அறிமுகவிழாக் கட்டுரை (ஞானம் 168) அவரோடு மேற்கொண்ட உரையாடல் என்பன துணையாக அமைகின்றன. இவரது நாவற் பங்களிப்புக்களை நோக்கமுன் மலையக நாவல் இலக்கியம் குறித்து இவர் கொண்டுள்ள சில கருத்துநிலைகளை நோக்குவது பொருத்தமுடையதாகும். மலையகத்தவர் உணர்வரீதியாக கவிதைகளில் வெற்றிபெற்ற அளவிற்கு நாவலில் வெற்றிபெறவில்லை எனவும் சமூகத்தை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கோடு அவர்கள்

படைப்புக்களை தரவில்லை என்றும் கூறுவதுடன் மலையகம் சாராதோர் படைத்த நாவல்களே அவர்களது வாழ்வில் விடுதலை குறித்த விழிப்புணர்வை ஊட்டின என்றும் சாரல் நாடன் ஒருமுறை தன்னுடன் உரையாடும் போது “லயத்துக் கூரைகள் ஒழுகும்போது அதிலே நனைந்து கஷ்டப்படுபவனின் வலி மலையக எழுத்தாளனுக்குத்தான் தெரியும் அதே வேளை அந்த ஓட்டையை எப்படி அடைக்க வேண்டும் என்பது பிறமாநில எழுத்தாளர்களுக்குத் தெரிகிறது” என்ற கூற்றை ஆதாரமாய் கொண்டு மலையகம் சாராதோரின் முக்கியத்துவத்தை ஞானசேகரன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை இன்றைய மலையக இலக்கியவாதிகளில் பலர் ஏற்பதில்லை.

இனி மலையகம் சாராப் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவரான ஞானசேகரனின் மலையக இலக்கியப் பணியை அவரது நாவற் படைப்புக்கள் மூலமும் அவரது தொழில் வாழ்வியல் அனுபவங்களின் அடியாகவும் விளக்குவது பொருத்தமாக இருக்கும். அந்த வகையில் 1965ல் மருத்துவ தொழிலோடு தான் மலையகம் சென்றது அங்கு இடம்பெற்ற நேர்முகம், விரல்துண்டோடு வந்த நோயாளி, வித்தியாசமான சூழல் அதனை எதிர்கொண்ட விதம், லயம், காம்பரா, ஸ்தோப்பு, மிலானா என்ற சொற்களின் அறிமுகம் எனப் பலவற்றை திரு.தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் எனது இலக்கியத்தடம் முதலாம் பாகத்திலே தன் மலையக வாழ்வியல் அனுபவங்களாக பதிவு செய்துள்ளார். அத்துடன் மலையகம் குறித்த தான் எழுதிய “இப்படியும் ஓர் உறவு”, “சீட்டரிசி” ஆகிய சிறுகதைகள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். அத்துடன் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தொழில் நிமித்தம் மலையகத்தில் வாழ்ந்து வந்ததால் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணையக் கூடிய சந்தர்ப்பம் தனக்கு கிடைத்ததென்றும் அவர்களது வீட்டின் முன்கதவால் சென்று பின்கதவால் வெளிவருவதற்கான உரிமையை தனது தொழில் தனக்குத் தந்திருந்தது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து தமது உடலுழைப்பால் இந்நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்காக நெக்குருகும் இம் மக்களது வாழ்வில் எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லை. தொடர்ந்தும் சோதனைகளும், வேதனைகளும் வறுமையின் கோரப்பிடியும், சுரண்டல்களும் என அவர்களது வாழ்வே ஒரு போராட்டமாகவே இருந்தது. இவர்களுக்கு விடிவே இல்லையா என்ற ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடே தனது மலையக எழுத்துக்கள் என்றும் கூறியுள்ளார். திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் அதற்கெதிரான மண்பற்றுடனான இவர்களது போராட்டங்கள், பெருந்தேசியவாதத்திற்கெதிரான மக்கள் கிளர்ச்சி, இவர்களது சமூகத்தை சரியான முறையில் வழிநடத்த வேண்டும் என்ற சக தமிழினாய் ஏற்பட்ட களிவிரக்கம் போன்றவையும் இவரது மலையக இலக்கிய நாவற் படைப்புச் சிந்தனைகளுக்கு வித்திட்ட சூழல்களாக அமைந்தன.

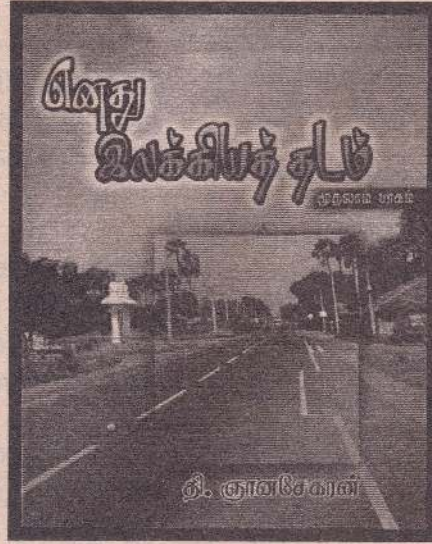
தி.ஞானசேகரனின் மலையக நாவற்பணி “குருதி மலை” நாவலுடன் தொடங்குகிறது. இது 1979ல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக முதற்பதிப்பை பெற்றது. பின்னர் 2002, 2004 ஆகிய ஆண்டுகளில் முறையே இரண்டாம் மூன்றாம் பதிப்புக்களைப் பெற்றது. சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற சிறப்பும் தற்போது தமிழ்நாட்டின் அமெரிக்கன்

கல்லூரியில் தமிழில் முதுகலைமாணி பயிலும் மாணவர்களுக்கான பாடநூல்களில் ஒன்றாக விளங்கிய பெருமையும் இதற்குண்டு. அத்துடன் 2002ல் விமல் சுவாமிநாதனனால் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறப்பும் இந்நாவலுக்கு உண்டு. மலையக தமிழ் நாவல் என்றதுமே உடனே முதலில் எவருக்கும் நினைவுக்கு வரும் அளவிற்கு தனிக்கனவத்துக்குரிய நாவலாக ஞானசேகரன் என்ற படைப்பாளியை அடையாளப்படுத்திய அவருக்கு அதிக வாசகர்களைப் பெற்றுக் கொடுத்த நாவலாக சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு எதிராக மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போரிட்ட வரலாற்றை முதன் முதலாக பதிவு செய்த நாவலாக விளங்கியதும் “குருதி மலை” நாவல் சிறப்புப் பெறுகிறது.

“குருதிமலை” நாவலின் கதையம்சம் பொதுவான பிரச்சினைகளைப் பேசாமல் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சினை மையத்தை அதாவது மலையக தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட நிலஅபகரிப்பை பேசுவதாக அமைகிறது. பேரினவாதத்திற்கு எதிராக உருவான தொழிலாளரின் பேரெழுச்சி இந்நாவலில் பதிவு பெற்றுள்ளது. தோட்டங்களில் தேசிய மயமாக்கத்தால் தமது கல்வி, பொருளாதாரம் உயரும் எனக்கனவு கண்ட மலையக மக்களின் வாழ்வில் இது ஏற்கனவே அனுபவித்ததைக் கூட பறி கொடுக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியது. நிலங்கள் குறையாடப்பட்டன. இது பல தோட்டங்களிலும் நிகழ்ந்தது. இதற்கெதிரான எழுச்சியும் பல இடங்களிலும் ஏற்பட்டது. இதை ஒரு தோட்டத்தையும் சில கதாபாத்திரங்களையும் களமாய் கொண்டு படைக்கப்பட்டதே “குருதிமலை” என்ற நாவலாகும். இந்நாவலின் உருவாக்கம் பற்றிக் கூறும் ஞானசேகரன் அவர்கள் தோட்டங்களில் நடந்த இத்தகைய சம்பவங்களை நேரில் பார்த்தபோது தன்நெஞ்சு பதறியதாகவும் தோட்டத் தொழிலாளர் தம் மண் மீது கொண்ட பற்றும் நெஞ்சைத் தொட்ட சிவனுலெட்சுமணன் என்ற தொழிலாளியின் வீரமரணம் தன்னை மெய்சிலிர்த்த வைத்ததாகவும் இதனால் ஏற்பட்ட உளத்தாக்கங்களின் விளைவாகவே “குருதிமலை” என்ற இந் நாவலை எழுதியதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந் நாவலில் வீரய்யா, செந்தாமரை, ராமு, கண்டக்கையா, கறுப்பண்ணன் கங்காணி, மாயாண்டி பண்டா, கிராமசேவையாளர், கணக்குப்பிள்ளை ஆகிய பாத்திரங்கள் முக்கியமானவையாகும். அந்த நாவல் “பனிமூட்டத்தினுள் அமிழ்ந்த இருந்த அந்த மலைப்பிரதேசத்தில் காலைக்கதிரவனின் ஒளிக் கீறல்கள் தூரத்தே தெரிந்த மலையுச்சியின் பின்னால் இருந்து பரவத் தொடங்கின என்றே தொடங்குகிறது. இதன் தொடக்கமே புரட்சிகரமான விடியலை இயற்கை காட்சியூடாக காட்டுவதாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது. அதே போல இந் நாவலின் முடிவானது “வீரய்யாவின் உடலில் இருந்து வடிந்த குருதியில் தோய்ந்து செழுமையுற்ற அந்த மணல் பிரதேசத்தில் இப்போது தேயிலைச் செடிகள் புதிதாய் துளிர்விடத் தொடங்கின...” என்றவாறு அமைந்து புரட்சிக்கு பின்னரான விடுதலையை காட்டுவதும் சிறப்புக்குரியது. இந்நாவலின் சிங்கள பேரினவாதத்தை கண்டிக்கும் ஆசிரியர் எந்தவொரு இடத்திலும் சிங்கள பொது மகனை கண்டிக்க முற்படவில்லை. அத்துடன்

பண்டாமுதலாளி, சுமணபால முனியாண்டி, கிராம சேவையாளர் போன்ற சிங்களவரே இதை ஆதரிப்பதாக காட்டியுள்ளமையும் விர்ப்பாவின தங்கை செந்தாமரைக்கும் பியசேனவுக்கும் காதல் மலர்வதைக் காட்டுவதன் மூலம் இந்நாவல் இனவிரோதக் கருக்கொண்டதல்ல என்பதை ஆசிரியர் மெய்ப்பித்துள்ளமையும் சிறப்புக்குரியதாகும். மலையகத்தவரே துணியாத புரட்சிக்கு அவர்களை வழி காட்டிய ஞானசேகரனின் துணிவு பாராட்டப்பட வேண்டியதே. ஆசிரியர் கூற்றுக்கள், மலையக பேச்சு மொழிக் கையாளுகை, பாத்திரத்தின் தெரிவு, வர்ணனைகள், பாத்திர உரையாடல்கள், இயக்கநிலை என்பதையும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இதனால் தான் இதன் பெருமையை, பேராசிரியர் அருணாசலம், நித்தியானந்தன், கலாநிதி சுப்பிரமணியன், செங்கை ஆழியன், டொமினிக்கஜீவா, சாரல் நாடன் போன்ற பலரும் போற்றியுள்ளனர். இந்த வகையில் இது வரை வந்த மலையக நாவல்களுக்கெல்லாம் குருதிமலை சிகரமாய் அமைகிறது என்னும் படியாக மலையகக்கதை சாராத தி.ஞானசேகரன் செய்த இம் முயற்சி காலம் கடந்தும் வாழும் தன்மை கொண்டதாகிறது.

டி. ஞானசேகரன்

குருதிமலைக்கு பின் மலையக

அவலம் பற்றி ஞானசேகரன் எழுதிய மற்றொரு நாவலாக "லயத்துச் சிறைகள்" என்ற நாவல் விளங்குகிறது. 1994ல் முதற் பதிப்பாக வெளிவந்த இந்நாவலானது மலையகத் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டது முதல் மீண்டும் அவை கம்பனிகளுக்கே திருப்பி கொடுக்கப்பட்டது வரையான இரு தசாப்தங்களில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் இவர்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை இந்நாவல் இலக்கிய வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வருவதாய் அமைந்துள்ளது. இங்கு சில கல்வி உரிமை, பிரஜா உரிமை போன்ற சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்ட பின்பும் தொடரும் மலையக வாழ்வியல் அவலங்களை அவர்களது லயங்களின் வாழ்வு எப்படி ஒரு சிறைவாழ்வாகவே மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக இந்நாவல் அமைந்து சிறப்பு பெறுகிறது. எழுத்துலகில் சிறிது காலம்தான் அஞ்சாதவாசம் செய்தபோது புலோலியூர் சதாசிவம், நா.சுப்பிரமணியன், சாரல்நாடன் ஆகியோரது துண்டுதலிலேயே இந்நாவலைத் தான் எழுதியதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

வழுக்கற்பாறை லயத்தை முன்னிலைப்படுத்தி முனியாண்டித் தாத்தா, சுந்தரம், பெரியகிளாக்கர், கணக்குப்பிள்ளை, சந்திரிக்கா, சுபா, துரை, பெரியசாமி, மீனாட்சி, முத்துப்பண்டா போன்ற பாத்திரங்களின் வழி இந்நாவலின் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. மலையக சமூக எழுச்சி மன்ற செயற்பாடுகளும் கூறப்படுகின்றன. "மேகம் மூடிய அந்த மலைச் சாரல்களில் இருந்து முகிற் கூட்டங்கள் சிறிது சிறிதாக விலகத் தொடங்கின...." என இந் நாவலின் முடிப்பு. இயற்கை வர்ணனையோடு

இணைந்த மலையக வாழ்வியலின் விடியலை கோட்டு காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது சிறப்புக்குரியதாகும். இந் நாவல் 1995 ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலுக்கான வட கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது.

மலையக வாழ்வியல் பற்றிய ஞானசேகரனின் இறுதி நாவலாக விளங்குவது "கவ்வாத்து" என்ற நாவலாகும். இது மலையக வெளியீட்டக வெளியீடாக முதற் பதிப்பாக 1996ல் வெளிவந்தது. இந் நாவலானது மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக் கண்ணன் தாமரை ஆசிரியர் எஸ்.மகேந்திரன் ஆகியோர் முன்னிலையில் இந்திய சாகித்திய விருது வென்ற நாவலாசிரியர் பொன்னீலன் அவர்களால் 13.07.1996 அன்று கண்டி டி.எஸ்.சேனநாயக்கா நூலக மண்டபத்தில் வெளியிடப்பட்டது. தமிழக சுபமங்களா இதழ் நடத்திய குறுநாவற் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற குறு நாவல் என்ற சிறப்பும் இதற்குண்டு. இக் குறுநாவலானது போராட்டமே வாழ்வான மலையக வாழ் வியலில் மலையக மக்களது நல் வாழ்வு க்காய், விடிவுக்காய் தோற்றம் பெற்ற தொழிற்சங்கங்கள் தம்முள்ள ஒன்றுபட்டு உழைக்காமல் ஆசை வார்த்தைகளுக்கும் அற்ப சலுகைகளுக்கும் அவர்கள் மோசம் போய்விடும் நிலையையும், தொழிற் சங்கங்களுக்கிடையில் போட்டி

பொறாமைகளையும், அவை இம் மக்களது வாழ்வை எவ்வாறு சீரழிக்கின்றன என்பதையும் யதார்த்தபூர்வமாக இக் குறுநாவல் சித்தரிக்கிறது.

பதின் மூன்றாம் நம்பர் கவ்வாத்து மலையை களமாய் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ள இக் குறுநாவலானது மலையக பெருந்தோட்ட தமிழர் எதிர்நோக்கும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை நோக்குகிறது அது தொழிற் சங்கங்களின் பயன்பாடு என்பதாகும். எந்த தொழிற்சங்க இயக்கம் அவர்கள் சமூக பொருளாதாரத் தனித்துவங்களை உணர்ந்து அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கு போராடினரோ இன்று அதுவே அந்த மக்களின் ஒற்றுமையின்மைக்கும் வழிவகுக்கும் சமூகக் கருவியாக மாறியுள்ள நிலைமையை இக் குறுநாவலில் காணமுடிகிறது. மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கும் இன்றைய மிகப்பெரிய சவால் இது. இது தொழிற்சங்கங்கள் தம்மை சுயவிமர்சனத்தில் ஈடுபட வேண்டிய தேவையை முன்வைக்கிறது. அத்துடன் மலையக தமிழரிடையே கங்காணி, அரச உத்தியோகத்தர் மட்டத்தில் உள்ள மேலோங்கிகள் (Elites) எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதையும் இக் குறுநாவல் வெட்டுமுக தரிசனமாக தருகிறது. திரு.ஞானசேகரன் மலையகத்துக்கு அப்பாலானவர் என்றாலும் கூட கடந்த முப்பது ஆண்டுகள் மலையகத்துள்ளேயே இருந்தவர் என்ற வகையில் அவர் நோக்கு இயல்பான உளநிலை பார்வையாகவே மாறியுள்ளது என்றும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பதின்மூன்றாம் நம்பர் கவ்வாத்து மலையை களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ள இக் குறுநாவல் 10ம் நம்பர் மலையில் நல்லநேரம் பார்த்து சாமிகும்பிட்டு

கல்வாத்து எடுக்க தொடங்குவதாக தொடங்குகிறது. கண்டாக்கையா சின்னப்பெருமாள் செயமாலை, முருகேசு, ராமையா, ஐயக்கண்ணு, கங்காணி, கண்ணம்மா சின்னக் கண்ணு, ஆறுமுகம் கங்காணி போன்ற பாத்திரங்கள் இதில் முக்கியமானவை

“ஏவ் அங்கை பாரு குறுக்கு பாதையில் நறுகண்ணும் பூச்சாண்டி வருது -

வேலையை பார்த்துச் செய்யுங்க.....” என

பெரியசாமி கண்டாக்கரின் வருகையை ராமையா சங்கேத மொழியில் கூறுவதும் ஏண்டா முருகேசு இவ்வளவு வெரசா வெட்டிக்கிட்டு போற ஓனக்கு என்ன ஓண்ணுரைப் பேராபோடப் போறாங்க எல்லாருக்கும் கெடைக்கிறதுதானே ஓனக்கும் கிடைக்கும் என்று ராமையாவின் கூற்று.

கங்காணி ராமையாவிடம் “இது ஒன்வூட்டுநெரை தானே இந்த மரத்தில் அசும்பு எடுக்கல்ல பட்ட கட்டையும் சீவல ஒன் வேலையே சரியிலையப்பா இங்கு பாரு மரத்தை பணிச்ச வெட்டியிருக்கே நல்ல பொட்டுவெட்டா இருபத்திரண்டு இஞ்சு ஒசாத்துக்கு வெட்டணும்... என்ற உரையால் மூலமும் “இன்னிக்கு ஒருத்தருக்கும் பேரு இல்லை.. என கண்டாக்கரையர் கூற என்னைய்யா” எதுக் கெடுத்தாலும் பேரு இல்ல இல்ல எங்கி நீங்க என அவரை எதிர்த்து கூறுதல் போன்ற உரையாடல்கள் மூலம் இக் குறுநாவலில் மலையக பேச்சு மொழி, தொழிற்கோல மொழி என்பன சிறப்பாக இயல்பாக கையாடப்பட்டுள்ளதை காணமுடிகிறது. இறுதியில் “இந்த நிலை மாறும் வரை தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனமே இல்லை. இந்த நிலை மாறாமா முருகேசனின் மனம் தத்தளித்து” கொண்டே இருந்தது... என இக் குறுநாவல் முடிகிறது. இவ்வகையில் அதிகளவான நாவற் படைப்புக்கள் மூலம் மலையக தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த இன்றும் தனது ஞானம் சஞ்சிகைப் பணியூடாக அப்பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் மலையகம் சாராப் படைப்பாளியாக விளங்கி திருதி.ஞானசேகரன் அவர்கள் சிறப்புப் பெறுகிறார்.

தொகுத்து நோக்கும் போது மலையக மக்களது ஓடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான விடுதலைக் குரல்களாக அமைந்து இப் படைப்புக்கள் அவர்களது வாழ்வின் விடியலுக்கு வழிகாட்டியுள்ளதை மறுக்க முடியாது. ஆயினும் இன்றைய மலையக படைப்பாளிகள் சிலரிடம் மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களால்தான் அந்த வாழ்வின் வலியை சரியாக படைக்க முடியும் அதாவது பெண்களால்தான் பெண்ணியப் படைப்புக்கள், தலித்துக் களால்தான் தலித்தியப்படைப்புக்கள் சரியாக, மெய்மையாக தரமுடியும் என்ற கருத்தும் உள்ளது. ஆயினும் மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாத இலக்கிய பங்களிப்புக்களாக மலையகம் சாராப் படைப்பாளிகளது பங்களிப்புக்கள் தூர நோக்கோடு அவர்களை வழிநடத்தியிருக்கின்றன என்பதையும் மறுக்க முடியாது. அந்த வகையில் இன்றும் நாம் மலையக மக்களை சகோதரர்களாக நேசிப்பதுடன் அவர்களது வாழ்வின் விடியலுக்காய் பிரார்த்திக்கிறோம்.

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை :

அ கீ கா

அறையின் கதவினை திறந்து கொடுக்கையில் நாடா அறுந்த செருப்பும், திரிபோஷா வாசமும் அவளை உணர்த்தின

முகம் பார்க்க அடுசி சாவி நழுவி விழுகையில் “பொடியன் சீக்கிரம்” கஸ்டமா அவசவரப்படுத்தினான்

அடிவயிறறின் கோடுகள் தாய்மையை உணர்த்தினாலும் - அவள் தொழிலுக்கு புதிதென்பதை துளைகளால் துளவும் பக்கத்து அறை கண்கள் குசு குசுத்தன...

அம்மாவை குளிப்பாட்டவும், சின்னவனுக்கு மருந்து கொடுக்கவும், மச்சாளின் மூத்தி குழாய் சமுற்றவும், அதிகாலை எழுந்து கவர் ஓட்டவும் அளக்கிருக்கும் வேலைகள் ஏராளம்.....

எல்லாம் முடிந்து அவர்கள் சென்ற பின் அறையை சுத்தப் படுத்த முன் பேனை வேகமாக சுழல விடுகிறேன்

தலையனையை நனைத்திருக்கும் அவள்

கண்ணீரின் ஈரம் காயும் வரை வெளியிலிறங்கி காலாற நடக்கிறேன்...

சிங்களத்தில் : மஹிந்த பிரசாத் மஸ்ஹிம்புல தமிழில் : இராமன் லோகநாதன்

சாங்க காலம் முதல் சம காலம் வரை

பேரா. சி.மௌனகுரு - பேரா செ. யோகராசா

இது வழமையான நேர்காணல் முறைமைகளில் இருந்து வேறுபட்டது. ஈழத்தின் இரு பெரும் ஆளுமைகள் சந்தித்துக் கொண்ட உரையாடலின் தொகுப்பு. இது காலவரை நாடக, கூத்துக்கலையின் ஆளுமையாகக் கருதப்பட்ட பேராசிரியர். சி. மௌனகுருவின் பன்முகப் பரிமாணம் இங்கே விரிகின்றது. கவிஞராக, சிறுகதையாளராக, நாவலாசிரியராக, நாடகம் தவிர்ந்த ஆய்வாளராக பல தளங்களில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியரின் இன்னொரு பக்கம் இது

பாரதி புதுமைக் கவிஞன் என்பதே பலரதும் கருத்து. ஆனால் தங்களது ஆய்வொன்று பாரதியும் மரபும் என்பது அது குறித்து...?

எனக்கு மிகப் பிடித்த கவிஞர்களுள் ஒருவர் பாரதியார். கவிஞனாகவே வாழ்ந்த அவரது வாழ்வு எனக்கு பிடித்தது. தான் வரித்த கலையுடன் கலந்து அதுவாகவே வாழ்வது என்பது சிலருக்கே சித்திக்கும். இக் கட்டுரை மாத்திரமன்றி பாரதி பற்றி மேலும் சில கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். பாரதியின் கல்விச் சிந்தனைகள் (1974), பாரதியும் கலைகளும் (1979), பாரதியும் பத்திரிகைகளும் (1982) என்பன ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. நீங்கள் குறிப்பிட்ட கட்டுரையில் பாரதியார் மரபு பற்றிக் கொண்டிருந்த சிந்தனையை பிட்டுக் காட்ட முயன்றுள்ளேன்.

மரபு அசையாத குட்டை நீரல்ல. அது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் காட்டாறு

பழமை பழமை என்று
பாவனை பேசலன்றி
பழமை இருந்த நிலை - கிளியே
பாமரர் அறியாரடி

என்று பாடியவன் அவன்.

பாரதி பற்றிய ஆய்வுகள் நிறையவே வந்துள்ளன. பாரதி பாடல்களில் வேதாந்தக் கருத்துக்களைக் கண்டனர்.

மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமது கலைமணி, முதுமணிப் பட்டங்களையும், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வியியல் டிப்ளோமா பட்டத்தையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்ற இவர் யாழ்ப்பாண பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை தமிழ் விரியுரையாளராகவும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுண்கலைத்துறை விரிவுரையாளராகவும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலை கலாசாரப் பீடாதிபதியாகவும், நுண்கலைத்துறைத் தலைவராகவும், சுவாமி விபுலானந்தா அழகியற் கற்கைகள் நிறுவக தலைவராகவும் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். எனினும் ஓயாது இன்றும் 'அரங்க ஆய்வுகூடம்' ஒன்று நிறுவி தம் அனுபவங்களையும் அறிவையும் மாணவர்களுக்கு பகிர்ந்து வருபவர்.

கனடா, அமெரிக்கா, நோர்வே, இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து, சுவீஸ்லாந்து, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து முதலிய ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளுக்கும் இந்தியா, நேபாளம், சிங்கப்பூர் முதலிய ஆசிய நாடுகளுக்கும் பல தடவைகள் பயணம் செய்து அங்கெல்லாம் நாடகம், கூத்துப் பற்றி உரை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

இவர் இது வரை இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு நூல் 1998இல் 'மட்டக்களப்பு மரபு வழி நாடகங்கள்' என்ற நூலாக வந்து சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றுள்ளது. நான்கு தடவைகளுக்கு மேல் தனது படைப்புகளுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற இவரைப் பல்வேறு அமைப்புகளும் பாராட்டி கௌரவித்துள்ளன.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனுடன் 1960களில் இணைந்து கூத்துக் கலையை மறுசீரமைத்து அதனை மேடைகளிலும் ஆய்வரங்குகளிலும் மேம்படுத்தி இற்றை வரை உழைத்து வருகிறார்.

- ஆசிரியர் -

அ. ச. ஞானசம்பந்தன், ராஜாஜி ஆகியோர்.

அவனை பிராமணக் கவிஞனாக கண்டனர். கி.ஆ.பெ. விஸ்வநாதன், வீரமணி, மதிமாறன் ஆகியோர்

நேர்காணல் பகுதி - 2

பாரதியின் படைப்புக்களை மேனாட்டுத் திறனாய்வுக் கொள்கையில் அணுகினார். கமில் சுவலபில், சிட்டி சிவபாதசந்தரம் ஆகியோர்.

அவனை சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியில் பார்த்தனர் ஆர்.கே. கண்ணன், வானமாமலை, ரகுநாதன், சிவத்தம்பி, கைலாசபதி ஆகியோர்.

இப்படிப் பல்கோணங்களில் பார்க்கும் வகையில் அவன் கவிதைகள் இருப்பது தான் பாரதியின் ஆளுமை.

பக்தி இலக்கிய காலத்தில் (8ம், 9ம், 10ம் நூற்றாண்டுகளில்) ஒன்றாகவிருந்த மக்கள் சார் வடிவங்களும் உயர்ந்தோர் இலக்கிய நெறியும் ஒன்றை ஒன்று விலகி பின்னால் எதிர்மறைகளாகி நின்றன. பாரதி இம் முரண்பாட்டை அறுக்கிறான்.

01. சேரி மொழியை செந்தமிழ் மொழியோடு கலக்கிறான்.

02. பழைய இசைத்தமிழ் வடிவங்களில் புதிய உள்ளடக்கம் புகுத்துகின்றான்.

03. இறைவன் மீது பாடப்பட்ட திருப்பள்ளி எழுச்சியை பாரத மாதா மீது பாடுகின்றான்.

மரபுகளின் சங்கமம் பாரதி. தத்துவ மரபிலே வேத மரபும், சாத்த மரபும், தாந்திரீக மரபும், இலக்கிய மரபிலே சங்ககால மரபும், காப்பிய மரபும், பக்தி மரபும், சிற்றிலக்கிய மரபும் பாரதியில் கலக்கின்றன.

இம் மரபுகளின் சங்கமமே பாரதியின் கவிதைகளாகும். முரண்பட்ட, வேற்றுமை கண்ட பல மரபுகளை ஒன்றிணைத்து இணைவாக்கம் செய்தது தான். அவன் தனித்திறன்.

அவனது பாடல்களைப் பாருங்கள், வண்டிக்காரன் பாட்டு, குறத்திப் பாட்டு, சிந்து, தெம்மாங்கு என இருக்கும், அதேவேளை செந்நெறி யாப்பும் இருக்கும்.

பாரதியின் மரபுப் பற்று கண்முடித்தனமானது அல்ல. அவன் காலத்தில் வாழ்ந்த பல அறிஞர்களும் கவிஞர்களும் புதுமைகளைக் கண்ட போது அலமந்து போயினர். ஆமை தன்னை ஒட்டுக்குள் சுருட்டிக் கொண்டது போல மரபுக்குள் தம்மை சுருக்கிக் கொண்டனர். முயல் போல பாய்ந்தோட அவர்களால் முடியவில்லை. மரபையும் உள்வாங்கி, புதுமைகளையும் தேடியவன் அவன்.

புதுமைகளைக் கண்டதும் ஆமை போல சுருளாது முயல் போல பாய்ந்தான். தேவையான மரபை சேர்த்துக் கொண்டு புதுமையை நாடியவன் அவன்.

கணபதிராயனின் காலை பக்தன் பிடிப்பது தனக்கு சுகமோ, முத்தியோ கேட்டுத்தான். ஆனால் பாரதி அதனை இவ்வாறு பாடுவான்.

கணபதிராயன் - அவனிரு

காலைப் பிடித்திடுவோம்

குணமுயர்ந்திடவே - விடுதலை

கூடி மகிழ்ந்திடவே.

பாஞ்சாலி சபதம் பழைய கதை தான், ஆனால் அது கூறும் செய்தி நவீனமானது. உருவத்திலும் அது ஓர் புதிய காவியம்.

கணவரையும், அறிஞரையும் கேள்வி கேட்கும் பாஞ்சாலி அதில் புதுமைப் பெண்.

இடைவிடாது இயங்கும் மரபில் எது வாழ்கிறது எது சாகிறது எனக்கண்டு உயிர்ப்புடைய மரபை இனங்கண்டு அதனை வளர்த்தவன் பாரதி. மரபு அதன் தொடர்ச்சியில் தான் வாழ்கிறது. அதன் பழமையில் அல்ல.

மரபை மீள உருவாக்குகிறோம் என்று பெரிதாகக் கூறி விளம்பரத்தோடு செயற்படுபவர்களின் செயற்பாட்டினை அணுகி நோக்கினால் பிற்போக்கு தனத்தை கட்டிக்காக்கும் முயற்சிகளாகவே அவை வெளிச்சம் காட்டும் பாரதி அப்படியானவன் அல்லன் வேதம் புதுமை செய்! என்று சொன்னவனல்லவா? அவன் மரபு எனக்கு பிடித்தமானது. எந்த அளவோடு மரபுடனான உறவை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இதுதான் பாரதியிலிருந்து நான் படித்துக் கொண்ட பாடம். மரபை அவன் புதுமைக்கும், மக்கள் விடுதலைக்கும் பாவித்தமையைத் தான் நீங்கள் குறிப்பிட்ட என கட்டுரை பேசுகிறது.

பாரதிதாசனின் தேசியக் கருத்து நிலையும் ஈழத்து கவிஞர்களில் அவரின் தாக்கமும் பற்றி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு தொடர் சொற்பொழிவு ஆற்றி இருப்பதாகவும் அது பலரது பாராட்டுக்களை பெற்றிருப்பதாகவும் தமிழக நண்பர் ஒருவர் எழுதியிருந்தார். நூல்நயவுரை தொடர்பாக மேலும் அறியவிரும்புகிறேன்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக தமிழ் இலக்கியத் துறையினர் குறிப்பிட்ட துறைகளில் ஆய்வுரையாற்ற உள்ளூரிலிருந்தும், வெளிநாடுகளிலிருந்தும் ஆய்வாளர்களை அழைப்பது வழமை. அறக்கட்டளை ஆய்வுரை என அதனை அழைப்பர்.

இவ்வகையில் 2004ஆம் ஆண்டில் பாரதிதாசன் அறக்கட்டளை சொற்பொழிவாற்ற என்னை அழைத்தி

ருந்தனர் சென்னை பல்கலைக்கழக M.A, Ph.D மாணவர் களும் பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும் அழைக்கப்பட்ட பொதுப் பிரமுகர்களும் பார்வையாளர்களாக அமர்ந்திருந்தனர். மூன்று தலைப்புக்களில், இரண்டு தினங்கள் நான் உரையாற்றினேன். உரையின் தலைப்பு பாரதிதாசனின் தேசியக் கருத்து நிலையும் ஈழத்து கவிஞர்களில் அதன் செல்வாக்கும் என்பதாகும்.

முதல் உரை தேசியக் கருத்து நிலையும் இந்திய இலங்கைத் தமிழரிடையே தேசிய வாதம் வளர்ந்த முறைமையும் பற்றியது.

இரண்டாவது உரை பாரதிதாசனின் தேசியக் கருத்து நிலை பற்றியது.

மூன்றாவது உரை ஈழத்து கவிஞர்கள் சிலரில் பாரதிதாசன் தாக்கம் பற்றியது.

எனது 18,19 வது வயதுகளில் பாரதிதாசன் மீது எனக்கு மகாபிடிப்பு இருந்தது. கவிதை இன்னது தான் என நான் அறியாத காலத்தில் பாரதிதாசனின் பகுத்தறிவு, தமிழ் உணர்வு பேசும் கவிதைகள் எனக்கு நன்றாகப் பிடித்தன.

தமிழ் இன உணர்வு பேசிய, பிராமண எதிர்ப்பு பேசிய, திராவிடக் கழகத்தினரும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் பாரதிதாசனை பட்டி தொட்டி எங்கும் அன்று பிரபலப்படுத்தி இருந்தனர்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் எமக்கு கைலாசபதி பாரதிதாசனின் கவிதைகள் கற்பித்தார். விருத்தப்பா அவரால் வீறிழந்து விட்டது. என கைலாசபதி கூறுவார். விமர்சன நோக்கில் அவரது கருத்துக்களை அணுகிய போது அவர் மீது இருந்த பிடிப்பு போய்விட்டது.

பின்னாளில் கவிதை சம்பந்தமாக கற்கவும் நல்ல கவிதைகள் வாசிக்க சந்தர்ப்பங்களும், நல்ல கவிஞர்களின் அறிமுகமும் ஏற்பட்ட பின் பாரதிதாசன் என் மனதில் சிம்மாசனத்திலிருந்து விழுந்துவிட்டார்.

இவ் ஆய்வுரைக்களுக்காக பேராசிரியர் அரசு தான் எனக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

இவ் ஆய்வுரை நிகழ்த்த நான் பாரதிதாசனை மீண்டும் படிக்க வேண்டியிருந்தது. அத்தோடு தேசியவாதம் சம்பந்தமான நூல்களையும் படிக்க வேண்டியிருந்தது. அண்மைக் காலமாக எனது வாசிப்பு விளிம்புநிலை மக்களை நோக்கி குவிமையம் கொண்ட பின்நவீனத்து எழுத்துக்களையும், தலித்திய மக்கள் சார்பாக எழுந்த எழுத்துக்களையும், அடித்தள மக்கள் வரலாறு கூறும் நூல்களையும் நோக்கித் திரும்பியிருந்தது.

பிராமணர்- பிராமணர் அல்லாதோர் போராட்டம் பற்றி 1970 களுக்கு பின்னர் காத்திரமான பல நூல்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வந்துவிட்டன. இவற்றின் பின்னணியில் பாரதிதாசனை மீள்வாசிப்பு செய்தபோது எனக்கு அவரின் தரிசனம் கிட்டியது. நிறைய எழுதிய மனிதர் அவர். அவரது தமிழ் தேசியம் வழமை போல தமிழ் தேசியம் பேசுவோரது தமிழ் தேசியத்தினின்று மாறுபட்டிருப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. அத்தோடு ஈழத்து கவிஞர்களையும் மீள்படிக்க வேண்டியும் இருந்தது.

பாரதிதாசன் 1891 இல் பிறந்தார். 1964 இல் இறந்தார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியாவில் தேசிய இயக்கம், திராவிட இயக்கம், தமிழ் தேசிய

இயக்கம் பொதுவுடமை இயக்கம் என்பன தோன்றி வளர்ந்த காலங்களாகும். இப் பின்னணிகளும் இந்திய அரசுமீதும், உலக அரசுமீதும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் பாரதிதாசனைப் பாதித்துள்ளன. அவரின் கருத்துநிலை (Ideology) இந்திய தேசியத்திலிருந்து திராவிட தேசியமாகத் திரும்பி, தமிழ்த் தேசியமாக அதுவும் அடக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் விடுதலையையும் சேர்த்த தமிழ்த் தேசியமாக மாறிவந்துள்ளது.

ஒன்றின் போதாமை காரணமாக இன்னொன்றை அவர் தேடிச் சென்றிருக்கிறார்.

இவரது தமிழ்த் தேசியம் இன மேலாண்மை வாய்ந்தது என்பதை விட பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரானது எனலாம். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தேசியப் போக்குடன் இது ஒட்டிச் செல்லக்கூடியது.

தமிழ் தேசியமானது, பண்பாட்டு ஆதிக்கம் இல்லாத, அனைத்து தமிழ் மக்களையும் உள்ளடக்கியதாக சமதர்ம நோக்குடையதாக பெண் விடுதலை, விளிம்பு நிலை மக்கள் விடுதலை கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்பது அவரது நோக்கு.

நிலவும் அமைப்பை உடைத்து ஒரு புதிய வாழ்வை கற்பனை செய்த தேசியக் கருத்து நிலை அவருடையது. பாரதிதாசனின் தேசியக் கருத்து நிலையும், தமிழர் விடுதலைக் கருத்துக்களும் 1940, 1950, 1960 ஆம் ஆண்டுகளில் ஈழத்தமிழ் கவிஞர்கள் மீது பெரும் செல்வாக்கு செலுத்தி இருந்தன.

ஈழத்து பெரும் கவிஞர்களாக இன்று கூறப்படும் பலர் பாரதிதாசனின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தவர்களே முருகையன், மஹாகவி, காசி ஆனந்தன், நீலாவணன், பசுபதி, சுபத்திரன், புதுவை ரத்தினதுரை, சிகண்டி தாசன், வாகரைவாணன், ஆ.மு.சி. வேலமுகன் ஆகியோரில் இதனைக் காணலாம்.

அவரது பெண் அடிமை எதிர்ப்பு, சாதி எதிர்ப்பு, பிராமணிய எதிர்ப்புக் கவிதைகள் முக்கியமானவை.

பண்பாட்டுத் தளத்தில் ஐரோப்பிய மயமாக்கமும், பிராமணிய மயமாக்கமும் மிகுந்துவரும் இச் சூழலில் அவற்றை உண்மையாக எதிர்த்த கவிதைகள் இன்று முக்கியம் பெறுகின்றன.

இன்று வேகமாக யாழ்ப்பாணத்திலும், கிழக்கு மாகாணத்திலும் வழிபாட்டு முறைகள் பிராமண மயமாக்கலுக்குள் வந்துவிட்டன. தமிழர் கலாசாரத்தை அது பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டது வெளிநாடுகளில் இதன் தாக்கம் இன்னும் அதிகம்.

மதமூலம் பூசப்பட்ட மூட நம்பிக்கைகளுக்குள் மிகப் பெரும்பாலான தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

இன அடக்கு முறைக்கு எதிராக அதினின்று விடுதலை பெற ஈழத்தமிழினம் நீண்ட போரொன்றை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

ஈழத்தமிழினம் பேரினவாத அடக்கு முறைக்குள் மாத்திரம் இருக்கவில்லை. தமிழருக்குள் தமிழரையே வர்ணமாகவும், சாதிகளாகவும் பிரித்து வைக்கும் பார்ப்பனப் பண்பாட்டையும் முற்றாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

சாதிப்பிரிவுகளை அங்கீகரிக்கும் கோயில் களும் அவற்றை ரூபகப்படுத்தும் சடங்குகளும் தமிழர் மத்தியில் இன்றும் உள்ளன. ஆரியப் பண்பாட்டுத்

தாக்கத்துள் அகப்பட்டுள்ள தமிழினம் அப்பண்பாட்டையே அனைத்துத் தமிழரது பண்பாடாக வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. மூட நம்பிக்கைகளாலும், போலியான மத ஆசாரங்களாலும் விலங்கிடப்பட்டுள்ள ஈழத்தமிழினத்துக்கு இன்று பாரதிதாசன் தேவைப்படுகிறார். அவரது கவிதை வடிவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் தலைமுறை இப்போது குறைவு. எனினும் பண்பாட்டு ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான அவரது கருத்துக்கள் இப்போது ஈழத்தமிழினத்திற்கு தேவைப்படுகின்றன.

இவ்வுரைத் தொடரினை NCBH நிறுவனம் நூல்வடிவில் வெளியிட்டுள்ளது. இது பற்றி தமிழக அறிஞர் பலர் விமர்சனம் எழுதியுள்ளனர். நூலகம் சஞ்சிகையில் வந்த சு. மார்க்கஸ் எழுதிய விமர்சனம் குறிப்பிடத்தக்கது.

விமர்சனத்துறையில் உங்களுக்கு ஈடுபாடுள்ளது. அது தொடர்பாக ஒரு கேள்வியுண்டு. ஈழத்தில் பெரும்பாலானோர் பின் நவீனத்துவ விமர்சனப் போக்கினை நிராகரித்துள்ள சூழலில் நீங்கள் பின் நவீனத்துவ நோக்கில் கூத்தைப் புரிந்து கொள்ளல் என்று ஆய்வு செய்திருக்கிறீர்கள் அது பற்றி....

ஆரம்பத்தில் எனது உலகப் பார்வை வழமைவாதப் போக்கில் அமைந்திருந்தது. ஒரு வகையில் அது ஆன்மீகம் சார்ந்ததாக அமைந்திருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் விதியே காரணம்: எது நடக்குமோ அது நடக்கும் எனும் கருத்துநிலை.

மாக்ஸிஸ சித்தாந்தம் எனக்கு 1960 களில் அறிமுகமாகிவந்தது. "விதி" எது? எனும் சூத்திரத்தை அறிந்து கொள்கிறேன். உலகையும் சமூகத்தையும் இயக்கும் பொருளாதார விதிகளையும் அதிகாரத்திற்காக அடிக்கட்டுமானத்தில் நடக்கும் போராட்டங்களையும் மாக்ஸிஸம் மூலம் தெரிந்து கொண்டதும் என் உலகப் பார்வை வித்தியாசப்பட்டது. 1960 களில் நடைபெற்ற உலக நிகழ்வுகளை அதன் பின்னணியில் புரிந்து கொண்டேன்.

1980, 90 களில் மாக்ஸிஸ ஆய்வு முறைகளை மேலும் வளர்த்தெடுத்த பிராங்ஃபேர்ட் சிந்தனை பள்ளியினரதும், லூகாஸ், அல்தாசர், அந்தோனியோ குரம்சி, வால்டர் பென்ஜமீன், ரெறி ஈ கிள்டன் முதலான மாக்ஸியர்களின் சிந்தனை அறிமுகம் கிடைத்தது. மாக்ஸிஸ அறிஞர்கள் முன் வைத்த நவ வரலாற்று வாதம் (New Historicism) பண்பாட்டு பொருள் முதல் வாதம், (Cultural Materialism) முதலான சிந்தனைகளின் அறிமுகம் என் உலகப் பார்வையை இன்னும் விரிவடையச் செய்தது.

பின்னமைப்பியல், பெண்ணியம், போன்ற கருத்தியல்களும் எனக்கு அறிமுகமான காலமும் இதுவே.

1990 களுக்குப் பின்னர் பின் நவீனத்துவம், பின் காலனித்துவம், விழிப்பு நிலை ஆய்வுகள் (Subaltern Studies) என்பன அறிமுகமாகிவந்தன. முன்னையவை பார்க்கத் தவறிய பல விடயங்களை இவை சுட்டிக் காட்டின. பின் நவீனத்துவத்தின் நுண்ணரசியல் என்

**மத முலாம்
பூசப்பட்ட மூட
நம்பிக்கைகளுக்குள்
மிகப் பெரும்பாலானத்
தமிழர்கள்
வாழ்கிறார்கள்**

உலகப் பார்வையை மேலும் அகலித்தது.

இப்படித்தான் என் சிந்தனைகள் விரிவடைந்தன. நம்மையும், நம்மைச் சூழ நடப்பவற்றையும் புரிந்து கொள்ள நாம் அறிவு பூர்வமாகச் செய்யும் முயற்சியில் இவை எனக்கு மாத்திரமல்ல தேடல் நோக்கம் கொண்ட எல்லோருக்கும் சாத்தியமாகும்.

10ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்க வாசகர் காலத்தில் சங்கராச்சாரியாரின் அத்வைத சித்தாந்தம் வாதிட்டு வெல்ல முடியாத சித்தாந்தமாக எழுந்தது. தனது அறிவுப் பலத்தினாலும், நூற்புலமையினாலும், தர்க்கத் திறனாலும் இந்தியாவின் தென்கோடியிலிருந்து வடகோடி வரை நடந்து வெவ்வேறு தத்துவ அறிஞர்களை தம் வாதத்தினால் சங்கரர் வென்றார். இந்தச் சூழலுக்குள் மாணிக்க வாசகரும் அகப்பட்டார்.

மிண்டியமாயாவாதம் எனும் சண்டமாருதம் என அத்வைத வேதாந்தத்தை அவர் குறிப்பிட்டார். அது போல பின் நவீனத்துவ சிந்தனைகளும் நமது காலத்தில் எழுந்த ஒரு சண்ட மாருதம் தான்.

சமூகத்தையும் அதன் பிரிவுகளையும் நுணுக்கம், நுணுக்கமாகப் பிய்த்துப் பார்க்கும் முறையியலையும் ஒரு விடயத்தைக் கட்டவிழ்த்துப் பார்க்கும் பார்வையை ஒருமைவாதப் பார்வையிலிருந்து பன்மையாகப் பார்க்கும் பார்வையை முன் வைத்தமையும் பெருங் கதையாடல்களை விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கியதும் பின் நவீனத்துவத்தின் சார்பான (positive) அம்சங்கள் போல எனக்குப் படுகின்றது.

எல்லாவற்றையும் விமர்சிக்கும் அப்போக்கு தனக்கென ஒன்றை முன்வைக்கவில்லை. அப்படியொன்றில்லை என்பது தான் அதன் குணாம்சம் இதனால் பின் நவீனத்துவ சிந்தனைகள் பிற்போக்காளரின் கையில் ஆயுதமாகவும், மாறிய கதையுமுண்டு.

பின் நவீனத்துவம் சம்பந்தமாக எனக்கு ஒரு விருப்பு, வெறுப்பு, உறவு (Love and hate Relationship) உண்டு.

பின் நவீனத்துவம் சம்பந்தமான நூல்களை வாசித்த காலத்தில் கூத்தையும் அதன் பின்னணியில் காணமுயன்றேன். கூத்தின் பிரதி, ஆற்றுகை முறை என்பதனைக் கட்டுடைத்துப் பார்த்தபோது கூத்தின் பிரதிக்குள் ஒரு அதிகார அடுக்கு இருப்பதையும் அரசன், கடவுளர், உயர்ந்தோர் எனப்படும் பிரதான பாத்திரங்களைச் சுற்றியே கதை செல்வதையும் விழிப்பு நிலைப் பாத்திரங்கள் கவனிக்கப்படாமையும் தெரிய வந்தது.

கலைகளுக்குள் உயர்கலைக்குத் தாழ்வான கலையாக கிராமியக் கலைகள் கணிக்கப்படுவது பெரும் கதையாடல் கிராமியக் கலைக்குள்ளேயே உயர்வு, தாழ்வு உண்டு என்பது குறுங்கதையாடல். அத்தோடு ஆற்று கையில் இது வெளிப்படையாகத் தெரியவந்தது. அரசனுடைய உடுப்புக்கள் அலங்காரமானவை. விழிப்பு நிலைப் பாத்திரங்களான பறையறைவோன், துணிவெழுந் போன் பாத்திரங்களின் உடுப்புக்கள் சாதாரணமானவை

அதே போல் அரசன் ஆட்டத்தாளக்கட்டு ஐதியோடு அமையும் பறையறைவோன் தாளக்கட்டு ஐதியோடு அமையாத தந்தைத் தானதனனா என வரும்.

இவ்வண்ணம் கூத்துக்குள் நுணுகி நோக்கும் பார்வையை பின் நவீனத்துவம் தந்தது. அதிகாரம் இருக்குமிடத்தில் அதிகார மீறலும் இருக்கும் தானே. கூத்துப் பிரதிக்கு அப்பால் ஆற்றுகையில் கட்டியகாரன், பறைஅறைவோன் பாத்திரங்கள் தமது உடலாலும் சைகைகளாலும், பேச்சுக்களாலும் அதிகாரத்திற்கு எதிராகச் செயற்படுகிறார்கள் என்பதனை நான் அக்கட்டுரையில் விபரமாக கூறியுள்ளேன். இக் கட்டுரையை 1995 களில் நான் எழுதினேன் இதற்கான மூல வித்தான "கூத்தின் சமூக அடித்தளம்" என்ற கட்டுரையை 1980 களில் எழுதியுள்ளேன். (பழையதும் புதியதும் எனும் நூலில் இக்கட்டுரை உண்டு.)

கூத்தில் காணப்படும் இந்தக் குறைபாடுகளைக் களைந்து அதனை மீளுருவாக்கம் செய்ய வேண்டும். என்ற கருத்துக்கள் 1980, 1990 களில் என்னால் முன் வைக்கப் பட்டுள்ளன.

2000 ஆம் ஆண்டில் எனது மாணவரும், சக விரிவுரையாளரும் நண்பருமான ஜெய்சங்கர் தனது M.Phil ஆய்வுக்கு கூத்து மீளுருவாக்கம் சம்பந்தமாக தனது ஆய்வுத் தலைப்பை நுண்கலைத்துறைக்குச் சமர்ப்பித்த போது அவ்வாய்வு புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிக்கும் எனக் கருதி அவ்வாய்வுத் தலைப்பை அங்கீகரித்து அவருக்கு மேற்பார்வையாளராகவும் செயற்பட்டேன். (அது ஒரு தனிக்கதை) கூத்து மீளுருவாக்கத்தை அவர் இன்னொரு வகையில் இப்போது முன்னெடுக்கிறார். அவர் முயற்சிகள் நமக்கு பெருமகிழ்ச்சி தருகின்றன.

குறைபாடுகள் களையப்பட்டு நிறைவை நோக்கிச் செல்லல் மகிழ்ச்சி தரும் தானே?

யோகராசா நீங்கள் குறிப்பிட்ட பின் நவீனத்துவமும், சிந்தனையில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொணர்ந்தன என்பது உண்மையேயாயினும் அவை யார் பக்கம் நிற்கின்றன எந்த வர்க்க நலன்களின் பின் நிற்கின்றன என்பதைக் கொண்டே அவற்றின் நன்மைகளை மதிப்பிட வேண்டும். அத்தோடு அதன் நல்ல அம்சங்களைக் கணக்கிலெடுத்து ஆய்வு நெறிகளில் அவற்றைப் பிரயோகிக்கவும் வேண்டும்.

ஈழத்தில் நவீன இலக்கிய ஆளுமைகள் சார்ந்த தனி ஆய்வுகள் அரிதாகவே வெளிவந்துள்ளன. இவ்விடத்தில் "உங்கள் கால ஓட்டத்தினூடே ஒரு கவிஞன்" என்ற நூல் ஒரு முக்கிய நூலாகும் என்று கூறலாகுமா?

முக்கிய நூலா என்பதனை விமர்சகர்களாகிய நீங்கள் தான் மதிப்பிட வேண்டும் ஆனால் அந்நூல் எழுந்த பின்னணியினையும் இது சம்பந்தமான எனது கருத்துக்களையும் இவ்விடம் கூறலாம் என நினைக்கின்றேன். மட்டக்களப்பு வாசகர் வட்டம் நீலாவணன்

நினைவுப் பேருரையினை நிகழ்த்த என்னைக் கேட்டனர். இது நிகழ்ந்தது 1990 களின் முற்பகுதிகள் என நினைக்கின்றேன். அதற்கு நான் ஆற்றிய உரை தான் பின்னாளில் நூலுருப் பெற்றது. என்னை பின்னின்று ஊக்கி எழுத வைத்தவர் காலஞ்சென்ற ஆனந்தனாகும். தனி ஆய்வுகள் மிக மிக அவசியம். ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ள மாத்திரமன்றி அப் படைப்பாளியையும் புரிந்து கொள்ளவும் விமர்சக நோக்கோடு அப் படைப்பாளியை அணுகவும் இத்தகைய ஆய்வுகள் உதவுகின்றன. நமது நாட்டுக் கவிஞர்களை தனித்தனியாக மாத்திரமன்றி சில ஒத்த பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு குழுவாக ஆராயும் எண்ணமும் எனக்கு உண்டு. புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை, அ.மு. ஷரிபுதின், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை ஒரு தொகுதிக்குள் அடங்குவர். முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன் இன்னொரு தொகுதி. கந்தவனம், நாகராஜன், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, சத்தியசீலன், அரியாலை அய்யாத்துரை இன்னொரு தொகுதி பசுபதி, சுபத்திரன், சாரமதி மற்றொரு தொகுதி. புதுவை ரத்தினதுரை, நிலாந்தன் போன்றோர் வேறொரு தொகுதி சில்லையூர் செல்வராசன், க.செ. நடராஜா, அம்பி போன்றோர் இன்னொரு தொகுதி. மு.பொ. தளையசிங்கம், வில்வரெத்தினம் ஒரு தொகுதி அனார், வெண்ணிலா, கல்பிகார், சிவரமணி, ஓளவை முதலானோர் ஒரு தொகுதி சேரன், ஜெயபாலன் முதலியோர் ஒரு தொகுதி. சோலைக்கிளி போன்றோர் ஒரு தொகுதி இவற்றை நுணுகிப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு தொகுதிக் கவிஞர்களுள்ளும் ஒவ்வொரு சிறப்பான பண்புகள் காணப்படும்.

நீலாவணன் பற்றியொரு நூல் எஸ். பொன்னுத்துரையும் எழுதியுள்ளார். நீலாவணனை நான் நன்கு அறிந்திருந்ததும், நீலாவணன் குடும்பத்துடன் நான் வைத்திருந்த உறவும், நிறையத் தகவல்களைப் பெற எனக்குப் பின்னணியாக அமைந்தன.

நீலாவணன் எழுதிய தமிழரசுக் கட்சி தொடர்பான துண்டுப் பிரசுரங்கள், கவிதைகள்: அவர் எழுதி எழுத்தில் வெளிவராத சில கவிதைகள், கதைகள், நாடகங்கள் என்பவற்றை அக் காலத்தில் எனக்குத் தந்துதவினார். என்னை அன்று தொட்டு இன்றுவரை "மாமா" என அழைக்கும் நீலாவணன் மகன் எழில்வேந்தன். நீலாவணனுடனான வாழ்வை என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார் அவர் மனைவி. இவற்றினூடாகத்தான் எனக்கு நீலாவணன் தரிசனம் கிட்டியது.

அரசியல் கட்சி சார்ந்த ஒரு தமிழனார்ச்சிக் கவிஞனாக இருந்த நீலாவணன் கால ஓட்டத்தினூடே எவ்வாறு சமுதாய நோக்குடைய கவிஞனாக மாறினான் என்பதனையும் மரபுவழிப் பாக்களைத் தனது வெளிப்பாட்டு வாகனமாகக் கொண்ட அவர் எவ்வாறு பாவினங்களைக் கையாண்டார், பரிசோதனைகள் செய்தார் என்பதனையும் நான் அதில் கூற முனைந்துள்ளேன்.

மட்டக்களப்பில் செந்நெறி இலக்கியங்கள் தோன்றினவாயினும் நாட்டார் பாடலுக்கும் செந்நெறிய் பாடல்களுக்கும் இடைப்பட்ட வாய்மொழி பண்பும் இலக்கியப் பண்பும் கலந்த இலக்கிய வாய்மொழிய் பண்பே பிரதானமான யோக்காகும்.

காலஓட்டம், மனிதர் அவர்தம் சிந்தனைகளை மாற்றுகின்றது. அல்லது வளமாக்குகிறது என்பதனைக் கொணர்தலை என் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. கால ஓட்டத்தினூடே மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. இதன் பின்னணியில் தான் நான் முன்னர் சொன்ன தொகுதி கவிஞர்களையும் நோக்க எண்ணுகின்றேன்.

பாரதிதாசனின் தாக்கத்தை ஆரம்ப காலத்தில் சிறிது பெற்றிருந்த நீலாவணன் தமிழ் தேசியப் பார்வையில் பாரதிதாசன் போக்கையே கொண்டிருந்தார். தமிழ்ச் சமூகத்தின் சகல பிரிவுகளையும் சமமாகக் காணுகின்ற பார்வை அவரது. அவரது வெளுத்துக்கட்டு எனும் பாடலும், அடிபறை... அடிபறை... அடி சடையா... எனும் பாடலும் மிக முக்கியமான பாடல்கள்.

ஈழத்துப் புலமையாளர்கள், படைப்பாளர்கள் பலர் பற்றி நீங்கள் எழுதி வந்திருப்பினும் அவர்களுள் விபலானந்தர், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஆகிய இருவர் பற்றியுமே அதிகம் எழுதியிருக்கின்றீர்கள் என்று கருதுகின்றீர்கள். அதற்கு ஏதாவது காரணங்கள் உள்ளதா?

யோகா, தமிழ் இலக்கியம் தான் எனது அடிப்படை. பாட நெறியாயினும் பின்னால் நான் வேறு துறையினை வரித்துக் கொண்டதால் தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்து அதிகம் எழுத வாய்ப்பிருக்கவில்லை. எனினும் அது உப துறையாக என்னோடு சேர்ந்து வந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் ஆரம்பித்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துப் புலமை மரபை வெளிக்கொணரும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கைலாசபதி இதற்கு மிகுந்த ஆதரவு கொடுத்ததன் அவரே பல கட்டுரைகளும் எழுதினார். அது நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது.

1991 இல் நான் மட்டக்களப்பிற்கு வந்து கலைப் பீடாதிபதியாக பதவியேற்ற காலை அங்கு கற்ற பல விடயங்களை இங்கு பரிசோதித்தேன். அதன் ஒரு விளைவுதான் மட்டக்களப்பு புலமை மரபை வெளிக்கொணர எடுத்த முயற்சிகள். இதற்கு வாய்ப்பாக நீங்களும் வந்து வாய்த்தீர்கள்.

ஈழத்துப் புலமையாளர்கள் மூவர் பற்றி எழுதியுள்ளேன். மூவரும் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் சுவாமி விபலானந்தர், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளை.

இவை மூன்றுக்குமான மூல வித்து மூன்று கருத்தரங்குகளில் ஆற்றிய உரைகளாகும். 1991 தொடக்கம் 1995 வரை சுவாமி விபலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை விபலானந்தர் சம்பந்தமான தொடர் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை ஒழுங்கு செய்தது. அதில் ஒரு சொற்பொழிவு தான் சுவாமி விபலானந்தரின் கலை, இலக்கிய பார்வை என்பது. அவ்வரையைச் சபை சிறு நூலாக வெளியிட்டது.

பேச்சுக்காக அவரின் ஆக்கங்களைப் படித்த போதுதான் அவரின் முழு ஆளுமை தெரிய வந்தது. தான் வாழ்ந்த காலத்து மரபுகள் சிந்தனைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டுச் சிந்தித்தமை அவரது ஒரு முகமாயின் அதனை மீறிச் சிந்தித்ததும் செயற்பட்டதும் அவரது இன்னொரு முகமாகும்.

அவர் சம்பந்தமாக ஆற்றிய உரைகளை ஆற

அமர இருந்து எழுத்து வடிவில் கொணர்ந்த போது எழுந்ததுதான் **சுவாமி விபலானந்தர் காலமும் கருத்தும்** எனும் நூல். இந்நூல் 1998 இல் வெளிவந்தது.

சுவாமி அவர்களை நிதானமாக மதிப்பிடும் நூல் அது. வரலாற்று ஓட்டத்தில் அவரின் பங்களிப்பைக் கூறும் முயற்சி அது. அவரது முற்போக்கான கருத்துக்களுக்கு அதில் அதிக அழுத்தம் கொடுத்துள்ளேன். திருவேற்களத்தில் ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு கல்வியுட்டியமை, தமிழ்ப் பண்ணை ஆய்வு செய்தமை, சிறந்த கதாபாத்திரங்களையும், இலக்கியங்களையும் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தமை என அப்பணிகள் விரியும்.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை எனது ஆசிரியர். க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பில் (1957) எமக்குத் தமிழ் இலக்கியம் கற்பித்தவர். முற்போக்கான ஒரு பண்டிதர் அவர். தமிழ் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கண்டனம் செய்து கிறிஸ்தவராக மாறி பின்னால் இந்துமதம் திரும்பியவர் அவர்.

1968 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் நடத்திய காலத்தில் மட்டுவில் பன்றித் தலைச்சியம்மன் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் பிரசித்தமாக அடிபட்டது. மட்டுவில்லைச் சேர்ந்தவரும் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையின் சக மாணவருமான பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை இது பற்றி மௌனம் சாதித்த காலை மட்டக்களப்பிலிருந்த புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை மாவிட்டபுர ஆலயப் போராட்டம் பற்றியும் ஸ்ராலின் பற்றியும் அடக்கப்பட்ட மக்களின் மனக்குமுறல்கள் பற்றியும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். விபலானந்தரிலும், புலவர்மணியிலும் காணப்பட்ட இம் முற்போக்கு அம்சங்களினால் நான் பெரிதும் கவரப்பட்டேன்.

புலவர்மணி நூற்றாண்டு விழாச்சபையில் புலவர்மணி பற்றி 3 உரைகள் வெவ்வேறு காலத்தில் ஆற்றியுள்ளேன். துரதிஷ்ட வசமாக அவை நூலுருவில் வரவில்லை. புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரை "முற்போக்கு பண்டிதமணி" என்பதாகும். விபலானந்தர் பெரியதம்பிப்பிள்ளை பற்றி அதிகம் எழுதியமைக்கான காரணம் அவர்களிடம் சமூகத்தை முன்னோக்கித் தள்ளிய சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் இருந்தபடியினாலேதான்.

பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளை 19ம் மட்டக்களப்புப் பண்டிதர். சீமந்தினி புராணத்தின் ஆசிரியர். தமிழர் வரலாறு எழுதியவர். இவையெல்லாம் 1930 களில் நடந்தவை. அவர் பற்றிய கட்டுரையில் அவரது சாதக பாதகங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். முன்னையவரைப் போல அவர் என்னை அதிகம் கவரவில்லை. இவர்களை விட வித்துவான் சரவணமுத்தன், வி.சி. கந்தையா, F.X.C. நடராஜா, போன்ற பண்டிதர் பரம்பரையை அறிமுகம் செய்ய ஆசையுண்டு. நேரம் தான் கிடைப்பதில்லை.

இவர்கள் யாவரும் பண்டிதர் பரம்பரையினர் தமிழை முறையாக படித்தவர்கள். தமிழை மாத்திரமன்றி மதம், தத்துவம் முதலிய துறைகளிலும் புலமையுடையோர்.

ஆனால் பாடசாலை கல்வி பெற்று, அல்லது பெறாமல் காவியம், கூத்து பாடிய கிராமிய அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் மட்டக்களப்பில் நிறையவே உள்ளனர். மட்டக்களப்பில் செந்நெறி இலக்கியங்கள் தோன்றின

வாயினும் நாட்டார் பாடலுக்கும் செந்நெறிப் பாடல்களுக்கும் இடைப்பட்ட Orature என அழைக்கப்படும் வாய்மொழி பண்பும் (Oral) இலக்கியப் பண்பும் (Literature) கலந்த இலக்கிய வாய்மொழிப் பண்பே (Orature) பிரதானமான போக்காகும். சிறு தெய்வக் கோயில் காவியம், கும்மி, சிந்து, விருத்தம், பாடிய ஊர்ப்புலவர்கள் உண்டு. (இவர்களை மக்கள் கிராமத்தியப் புலவர் என்றே அழைத்தனர்) அவர்களும் மட்டக்களப்பின் அறிஞர்களே. இவர்கள் பற்றியும் எழுதும் எண்ணமும் எனக்குண்டு.

பின் நவீனத்துவத்தில் நல்ல அம்சங்கள் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டீர்கள். எனது பார்வையில் இங்குள்ள விமர்சகர்கள் குறிப்பாக மாக்ஸிய சார்பானவர்கள். பின் நவீனத்துவத்தை எதிர்ப்பவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். இது பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகின்றீர்கள்?

மாக்ஸிஸம் மாற்றத்தில் நம்பிக்கையுடைய ஒரு தத்துவம். இயங்கியல் அதன் அடிப்படை. கார்ல் மாக்ஸ், ஏங்கல்ஸ், ஏங்கல்ஸின் பின்னால் வந்த மாக்ஸிஸவாதிகள் தத்தம் காலத்தை அனுசரித்து அதனை வளர்த்துத் துள்ளினார்கள். இந்த வளர்ச்சியில் அமைப்பு சார் மாக்ஸிஸம் (கட்சி) அமைப்பு சாரா மாக்ஸிஸம் என இரண்டு பிரிவுகள் உருவானது. இருபகுதினருமே தத்தம் அளவில் மாக்ஸிஸ சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு உதவினர் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். சில நேரங்களில் ஒன்றை ஒன்று வளப்படுத்தியுமுள்ளது. நடைமுறை என்ற உரைகல்லில் உரசி தத்துவத்தின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். என்று லெனின் கூறியுள்ளார்.

அமைப்பியலை எதிர்த்த மாக்ஸிஸ வாதிகளுமுண்டு. பின் நவீனத்துவத்தை எதிர்த்தவர்களுமுண்டு. அதனை வசப்படுத்தி மாக்ஸிஸத்தை வளர்த்தவர்களுமுண்டு.

கம்யூனிஸ்ட் பிரகடனம் எழுதிய கார்ல் மாக்ஸ்ஸும் ஏங்கல்ஸும் சுரண்டுவோர்க்கும் சுரண்டப் படுவோர்க்கும் இடையில் நடைபெறும் போரை வர்க்கப்போர் என வர்ணித்தனர்.

காலம் தோறும் நடைபெற்ற இப்போர் இவ் யுகத்தில் முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகட்குமிடையே நடைபெறுகிறது என விளக்கினர்.

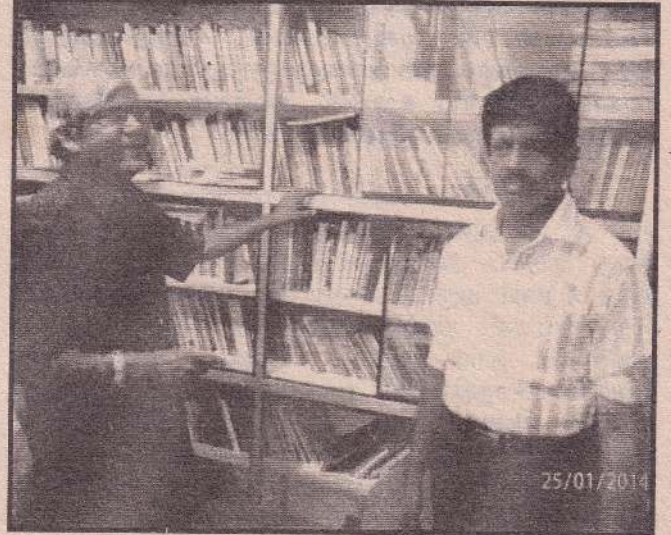
இதன் அடிப்படையிலேயே உலக கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் தமது தந்திரோபாயங்களை வகுத்துச் செயற்பட்டன. வெற்றியும் கண்டன. தோல்விகளையும் கண்டன. நிலமைகள் இப்போது வெகுவாக மாறிவிட்டன. முதலாளித்துவம் ஏகபோகத்திலிருந்து பன்னாட்டு நிறுவனமாகிவிட்டது.

தொழிலாள வர்க்கம் அடக்கப்படவில்லை: ஆனால் சுரண்டப்படுகிறது. தொழிலாளிகள் மாத்திரமல்ல. மாணவர்கள், பெண்கள், விழிம்பு நிலை மக்கள் (தலித்துகள், பழங்குடியினர்) அடக்கப்படும் இனங்கள் எனப் பிரித்துக் காணும் இயல்புகள் வந்து விட்டன. யதார்த்தமும் அதுதான்.

இவற்றையெல்லாம் கணக்கிலெடுத்து நடைமுறை என்ற கல்லில் உரசிப் பார்த்த நவமாக்ஸிஸ வாதிகள் உள்.

தமிழகத்தில் எஸ்.வி. ராஜதுரை, அ.மார்க்ஸ், ராஜ் கொளதமன் போன்றோர் இப்பூதிய நிலைமைகளைக் கணக்கில் எடுத்தனர். அண்மைக்காலமாக முத்துமோகன் எழுத்தில் இதனைக் காணுகிறேன். ஆனால் யோகராசா, நீங்கள் கூறியபடி இங்கு பின் நவீனத்துவத்தை எதிர்த்த மாக்ஸிஸவாதிகளே அதிகம்.

அதற்கான காரணமும் உண்டு. பின் நவீனத்துவம் மாக்ஸிஸத்தைப் பெருங்கதையாடலாகக் கண்டது. வரலாற்றை அது நிராகரித்தது. இந்த இரண்டு அம்சங்களினாலும் அது மாக்ஸிஸத்தை நிர்மூலமாக்க முயன்றது. அத்தோடு இதன் உற்பத்தி ஸ்தானம் அமெரிக்கா ஆகும். எனவே அது மாக்ஸிஸ சிந்தனையைத் தகர்க்கும் ஆயுதமாக அது பயன்படுத்தப்படலாயிற்று. எனக் கண்ட

மையினாலே தான் அதாவது நுண்ணரசியல் பேசிய பின் நவீனத்துவத்தின் அரசியலை இனம் கண்டு கொண்ட மையினாலேயே எமது மாக்ஸிஸவாதிகள் அதனை எதிர்த்தனர். என நான் நினைக்கிறேன். அவ்வெதிர்ப்பில் உள்ள உண்மைத் தன்மையை நான் மதிக்கிறேன். மாக்ஸிஸத்தை இலங்கையில் வளர்த்தெடுத்த பெரும் தியாகிகளுள்ளனர். கார்த்திகேசு மாஸ்டரிடமிருந்து இற்றை வரை பல அப்பழுக்கற்ற மனிதர்களுள்ளனர்.

இலங்கையின் வடக்கில் 1960 களில் சாதிப் போராட்டத்தை சீனச்சார்பு மாவோதிகளான கம்யூனிஸ்ட்கள் முன்னெடுத்த போது இது வர்க்கப் போரா சாதிப் போரா என விவாதம் புரிந்த மாக்ஸிஸவாதிகளுமுண்டு. பழைய அளவு கோல்களைக் கொண்டு போராட்டத்தை அளக்க முயன்றதால் வந்த விளைவு அது.

அடக்கப்பட்ட மக்கள் அடக்கப்பட்ட மக்கள் என்று கூறி அவர்களுக்காகவே வாழ்ந்தும், உயிர் விட்டும், மாக்ஸியக் கட்சிகள் ஏன் மக்கள் ஆதரவு பெறவில்லை. என்ற கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும்.

பேரினவாதப் போக்கும், புறச் சூழ்நிலைகளும் மாக்ஸிஸக் கட்சிகள் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறாமலுக்கு பெரும் காரணமாயின.

சமூக ஆய்வுகள் புரிந்து சமூக வர்க்கங்களையும், பிரிவுகளையும் மாக்ஸிஸக் கட்சிகள் கணக்கில் எடுக்காமையும் இன்னொரு காரணமாகக் கொள்ளலாம். நான் பண்பாட்டுத் துறையில் தொடர்வேலை

செய்கிறேன். விழிப்பு நிலை மக்கள் கலைகளில் நாட்டம் கொண்டுள்ளேன். பெண்களின் பிரச்சனைகளை அறிகிறேன். எனது நாடகங்கள் இனம், வர்க்கம், சாதி, பெண் அடக்கு முறைகள் பற்றி பேசுகின்றன. இவற்றை நான் நன்கு புரிந்து கொள்ள மாக்ஸியத்தோடு பின் நவீனத்துவத்தின் சில பார்வைகள் உதவுகின்றன. எனது இந்தப் பார்வை என் வாழ்ப்புபுவங்களாலும் நான் கற்ற கல்வியினாலும் எனக்கு வாய்த்த வெவ்வேறு சிந்தனைகளைக் கொண்ட நண்பர்களினாலும் உருவான பார்வையாகும்.

பேராசிரியர் வி. அரசு, எஸ். வி. ராஜதுரை, ராஜகௌதமன், அ. மார்க்கஸ், ஆ. சிவசுப்பிரமணியம், முத்துமோகன் முதலான ஆய்வாளர்களுடன் உங்களுக்கு தொடர்பிருப்பதாக நானறிவேன். அதுபோன்று ஜெயமோகன், கோணங்கி, இராமகிருஷ்ணன், சாருநிவேதிதா முதலானவர்களுடனும் தங்களுக்கு தொடர்புள்ளனவா? சமகால இலக்கிய உலகில் அவர்கள் முக்கியமான ஆளுமைகள் எனக்கருதுகின்றீர்களா?

பேராசிரியர் அரசு, அவரது மனைவி மங்கை, எஸ். வி. ராஜதுரை, அ. மார்க்ஸ், கீதா போன்றவர்கள் எனது குடும்ப நண்பர்கள். எங்கள் நெருக்கத்துக்கு இந்த உறவும் ஒரு காரணம். ஆ. சிவசுப்பிரமணியம், முத்துமோகன், ராஜகௌதமன் ஆகியோர் ஆய்வு நண்பர்கள். நான் தமிழகம் செல்லும் வேளைகளில் இவர்களைச் சந்திப்பதும் அவர்களுடன் தங்கி வருவதும் வழமை. இவர்களில் சிலரின் பிள்ளைகள் என்னை மாமா என்று வெகு நெருக்கமாக அழைப்பர்.

ஜெயமோகனின் பிள்ளைகளும் என்னை மாமா என்றே அழைப்பர். ஜெயமோகனுடன் உறவு ஏற்பட்டமை ஒரு சுவாரசியமான அனுபவம். 1999 களில் திறந்த இருதய சத்திர சிகிச்சை பெற்று நான் கட்டில்-இருந்த காலத்தில் நூல்களை வாசிப்பதே என் பொழுது போக்காயிருந்தது. அப்போது வாசித்த நூல் தான் "விஷ்ணுபுரம்". அதன் முன்னால் பல காலங்களுக்கு முன் அவரது ரப்பர் நாவலினால் கவரப்பட்டிருந்தேன்.

எனக்கு சமய தத்துவங்களில் ஈடுபாடுண்டு. தமிழ் நாட்டின் தத்துவப் போக்குகளையும் வரலாற்றுப் போக்குகளையும் காவிய பாணியில் அவர் விஷ்ணுபுரத்தில் சித்திரித்திருந்த விதமும் அவரது மொழி நடையும் அவர் அதில் படைத்த எல்லாற்றையும் விமர்சித்தபடி வாழ்ந்த சித்தன் பாத்திரமும் எனக்கு வெகுவாகப் பிடித்துவிட்டன. விஷ்ணுபுரத்தை விளங்கிக் கொள்ளவும் ரசிக்கவும், ஒரு பரந்த அறிவும் பின்னணியும் வேண்டும். அக் கலைஞனைக் காணும் ஆசையும் உண்டாயிற்று.

2004 ஆம் ஆண்டில் தமிழகம் சென்றபோது மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்தில் உரையாற்றும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அங்குதான் அ.ராமசாமி, கு. பரமசிவம் முதலானோரைச் சந்தித்தேன். ஜெயமோகனைப் பார்க்க விரும்பினேன். திருநெல் வேலியிலிருந்து ஒரு வாகனத்தில் கன்னியாகுமரி பிரயாணமானேன். ஜெயமோகன் வீடு கன்னியா குமரிக்கும் அப்பால் தக்கலையில் உண்டு. கேரளாவினதும் தமிழ்நாட்டினதும் எல்லை. ஜெயமோகனுக்கு முன்னரேயே போன் செய்திருந்தேன். எனக்காக வீட்டில் அவர்

காத்திருந்தார். கூடவே தேவசகாய குமாரும் இருந்தார்.

2 மணி நேரம் அங்கு இருந்து விட்டு திரும்பினேன். சிறிய உரையாடலாயினும் நட்பு உருவாக அத்திவாரத்தை அது இட்டது.

2006 இல் தமிழ்நாடு சென்றபோது ஆந்திரா செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஹைதராபாத்திலிருந்து புறப்பட்டு கும்பகோணம் வந்து அதற்கூடாக கேரளா சென்று திருச்சூரில் கேரள கலா மண்டலக் கலைஞர்களைக் கண்டு (அது ஒரு தனிக்கதை) திருவனந்தபுரமுடாக பஸ் லில் தக்கலை வந்தேன். ஒரு பஸ்ராண்டில் ஜெயமோகன் எனக்காகக் காத்திருந்தார்.

அவர் வீட்டில் 3 நாட்கள் தங்கினேன். அவர் குடும்பம் எனக்கு மிக நெருக்கமாகிவிட்டார்கள். மகன் அஜிதன் மிக மிக நெருக்கமாகிவிட்டான். ஜெயமோகன் என்னை கேரள மியூசியம் ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ரப்பர் நாவல் எழுந்த ரப்பர் மரக் காடு, கொற்றவை நாவல் எழுந்த கன்னியாகுமரி கோயில், விஷ்ணுபுரம் நாவலில் வரும் விஷ்ணு படுத்துக் கிடக்கும் ஆதிசேசவராய கோயில் எல்லாம் காட்டினார். நாஞ்சில்நாடன் வீடு சென்று வந்தோம். ஜெயமோகன் நல்ல சம்பாஷணையாளர் சம்பாஷணையில் அவர் தான் அதிகம் பேசுவார். ஆனால் கேட்க சுவாரசியமாக இருக்கும். முரண்படும் கருத்துக்களை விட்டு உடன்படும் கருத்துக்களை அதிகம் பேசினோம். அக்கறையோடு கவனித்துக் கொண்டார். அவர் குடும்பமும் எனக்கு நெருக்கமானது.

ராமகிருஷ்ணனை இரண்டு, மூன்று தடவைகள் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. ஒருமுறை காலச்சுவடு நடத்திய விழாவில் வெளி ரங்கராஜன் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். ஒரு ரீ கடையினுள் நீண்ட நேரம் உரையாடினோம் உரையாடல் பீட்டர் புறாக்கின் மஹாபாரதம் பற்றி அதிகம் நடந்தது. அவரது உரையாடலில் அவரது பரந்த வாசிப்பும், ஆழமான அறிவும் புலனாகியது. அவரது புலமையில் எனக்கு மதிப்பு உண்டானது. ஏலவே நான் அவரது உபபாண்டவம் வாசித்து அவர்மது பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தேன்.

ஜெயமோகனும், ராமகிருஷ்ணனும் பாரதம் பற்றி எழுதுபவையும் அவர்கள் மறு வாசிப்பும் எனக்குப் பிடிக்கும் ராமகிருஷ்ணனின் உபபாண்டவம், ஜெயமோகன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வெண்முரசு இரண்டும் வித்தியாசமான காவியங்கள். இருவருமே ஒருவகையில் நவீன வியாசர்கள்.

சாருநிவேதிதா எனது மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் எனும் நூல் கேட்டு எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். காலச்சுவடு விழாவில் அறிமுகமானார். அவர் போக்கு தனித்துவமானது. சண்டைக்காரர் போலத்தான் கிண்டலாகக் கதைப்பார். புதிய திசைகளில் பயணிப்பவர். நிறைய வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ளவர். அவரது சீரோ டிகிரி முக்கியமான படைப்பு. அவரது எழுத்துக்களை விட அவரது பரந்த வாசிப்பிலும் அதனை அவர் அறிமுகம் செய்யும் பாணியிலும் எனக்குப் பிடிப்புண்டு.

கோணங்கி அருமையான மனிதர். அவரது சிந்தனைகளும், கதைகளும் சிலருக்குக் கோணங்கித் தனமாகத்தான் தெரியும். சித்தர்களை நாம் கோணங்கிகளாகத்தானே பார்க்கிறோம். சித்தர்கள் தம்மளவில்

அறிந்தவர்கள் ஆனால் சித்தர்களின் பரிபாசை சாதாரண மக்களுக்குப் புரிவதில்லை. கோணங்கியின் எழுத்துக்களும் அவ்வாறுதான். அவரது மதினிமார் கதை மீது இரு கண்கள் எனும் நூல் ஏலவே வாசித்துள்ளேன்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக விடுதியில் 2006 களில் என்னைச் சந்தித்த அவர் என்னோடு முழு நாளும் சுற்றித்திரிந்தார். புத்தக சாலைகளுக்கு என்னோடு வந்தார். நல்ல சம்பாஷணையாளர். மௌனகுரு என்ற பெயர் அவருக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. எனது மகன் பெயர் சித்தார்த்தன். இரண்டையும் தொடர்பு படுத்தி தன்னையும் தொடர்புபடுத்தி இந்த உறவுகள் ஜன்மாந்திர உறவுகள் என வியாக்கியானித்தார். பின்னர் அவரை அரசு வீட்டிலும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தன. பழகுவதற்று அருமையான மனிதர்.

இந்த நான்கு படைப்பாளிகளிலும் காணப்படும் பொதுவான அம்சங்கள் இவர்கள் நால்வரும் இலக்கியத்தையே வாழ்வாகவும், வருமானமாகவும் கொண்டவர்கள்.

எனக்கு இவர்களின் கருத்துக்களில் உடன்பாடு முண்டு, முரண்பாடுமுண்டு. இவர்களின் பெரும்பாலான எழுத்துக்கள் யதார்த்தத்திலிருந்து மாறுபட்டவை. அவற்றை அழகான புனைவுகள் என்று தான் நான் கூறுவேன். யதார்த்த வாழ்வை, அதன் முரண்பாடுகளை, நம்மைச் சூழ இருக்கின்ற துன்பமும், துயரமும் அவலமும் போராட்டமும் மிக்க வாழ்வை சித்திரிக்காமல் இன்னொரு புனைவுலகைச் சித்திரிப்பவை இத்தகைய எழுத்துக்கள் பற்றி "புனைவு தரும் போதை" என்றொரு கட்டுரை எழுதும் எண்ணமுண்டு.

எழுத்தானன் இதைத்தான் எழுத வேண்டும் இப்படித்தான் எழுத வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்கும் வன்முறையை எந்த விமர்சகரும் செய்யக்கூடாது. எனினும் அவர்களின் அதிகவனம் யதார்த்த வாழ்வு மீது படியுமாயின் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அவை வலுவை சேர்க்கும். இது எனது அபிப்பிராயம். ஆனால் சமகால இலக்கிய உலகில் முக்கியமான ஆளுமைகள் என்பதில் எனக்கு இரண்டாம் கருத்தில்லை.

ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிற்குச் சென்று வருகின்றீர்கள். அங்குள்ள புகலிடத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளில் உங்களைக் கவர்ந்தவர்கள் எவரெனுமுண்டா?

புகலிட எழுத்துக்களுக்கு எதிர்காலம் உண்டா?

கனடா சென்றிருந்த போது அ.முத்து லிங்கம், என். கே. மகாலிங்கம், திருமாவளவன், நவம், சேரன் ஆகியோரைக் காணும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பாரிஸ் சென்றிருந்தபோது வாசுதேவனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. லண்டன் சென்றபோது நித்தியானந்தன், ஐயர், முதலானோரைக் கண்டேன். ஜேர்மனியில் கருணாகரமுர்த்தியுடனான -தொடர்புகளும் பிரயாணங்களும் நோர்வேயில் ஜெயபாலன் என அடுக்கிக் கொண்டு செல்லலாம்.

திருமாவளவனையும், வாசுதேவனையும் விட ஏனையோர் எனக்கு முன்னரேயே அறிமுகமானவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் என்னைக் கவர்ந்தவர்களே. அ.முத்துலிங்கத்திடம் ஒரு பரந்த அனுபவஞானத்தையும்,

25/01
பேராசிரியர் செ. யோகராசாவுடன்

சாதாரண விடயங்களையும் ஒரு கிண்டலாகப் பார்க்கும் தன்மையினையும் காணலாம். அவரது நடை தனித்துவமானது. கூறும் பாணியும் அலாதியானது.

என். கே. மகாலிங்கத்தின் ஆபிரிக்க நாவலாசிரியரான சீனுபா அச்சுபேயின் மொழிபெயர்ப்பு முக்கியமான ஒரு நூல். திருமாவளவனின் கவிதைகள் பிடிக்கும். நவம் நான்காவது பரிமாணம் நடத்தியவர். சேரன் எனக்கு இங்கு 10 வயது பையனாக இருக்கும் போது அறிமுகமானவர். கனடாவில் என்னை ஒரு அரங்கம் புத்தக சாலைக்கு (Theatre Book Shop) அழைத்துச் சென்றார். ஒரு முழு நாள் அங்கு நான் தங்கினேன். பின்னேரம் வந்து கூட்டிச் சென்றார். சேரனின் கவிதைகள் என்னைக் கவர்ந்தவை. சிறப்பானவை. வாசுதேவன் கவிதைகளில் ஆங்காங்கே பளிச்சிடும் படிமங்கள் அழகு தருபவை. கி.பி. அரவிந்தன் தமிழில் நல்லதொரு கவிஞர் சோபா சக்தியின் எழுத்துக்கள் பிடிக்கும்.

புகலிட எழுத்துக்கள் என்று எதனை வைத்துக் கொண்டு கூறுகிறோம். புகலிடத்தில் எழுதப்படுவதாலா? அல்லது புகலிட வாழ்க்கையைக் கூறுவதாலா?

இலக்கியத்திற்கு அத்திவாரமாக அமைப்பவை வாழ்பனுவலங்களே. புகலிடக்காரர்கள் வேறு குழுவில் வாழ்பவர்கள், வேறு சவாத்தியத்தில் வேறுபண்பாட்டில் வாழ்பவர்கள், நம்மை விட வித்தியாசமான அனுபவங்களைப் பெற்றவர்கள். இச் சித்திரிப்புகள் மூலம் கிடைக்கும் தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழிக்கு புதிய வரவுகள் மாத்திரமன்றி பலமும் தருவனவாகும்.

புகலிடத்தில் நான் மூன்று தலைமுறையினை அவதானித்தேன். முதலாவது தலைமுறை இலங்கையிலிருந்து சென்ற தலைமுறை. அவர்கள் தமிழ் பிழையற எழுத, வாசிக்க, பேச தெரிந்தவர்கள். இரண்டாம் தலைமுறை சிலவேளை இங்கு பிறந்தவர்கள் அங்கு வளர்ந்தவர்கள். அல்லது அங்கு பிறந்து அங்கு

வளர்ந்தவர்கள்.

இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வும் அனுபவங்களும் இவர்களுக்கு பெற்றோரின் இலங்கை அனுபவங்களிலிருந்து ஊட்டப்படுகின்றன. நேரடி இலங்கை அனுபவம் குறைவு. இவர்கள் தமிழில் பேச, எழுத, வாசிக்க சற்றுச் சிரமப்படுபவர்கள். அவர்களது வாழ்பனுபவங்கள் இரண்டும் கெட்டான் நிலை. அங்கும் இங்கும்.

மூன்றாம் தலைமுறை இலங்கை வாழ் அனுபவங்கள் இல்லாதவர்கள். பெற்றோர் மூலம் தானும் இலங்கை அனுபவம் பெறாதவர்கள். இலங்கைத் தமிழ், கலை, பண்பாடு என்பன இத் தலைமுறைக்கு அந்நியமே. தாம் வாழும் நாட்டு பிள்ளைகளோடு பயின்று, அவ்வாழ்ப்பனுபவங்கள் பெற்று அந்நாட்டு மக்களாகவே மாறியவர்கள். இத்தலைமுறையில் பலருக்கு தமிழ் பேசத் தெரியாது! கவரஸ்யமான விடயம் ஒன்று கூறுகின்றேன்.

கனடாவில் ரொறன்றோவில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் பேத்தி மார் இருவரைச் சந்தித்தேன். அவர்களுக்கு என்னோடு தமிழில் உரையாடுவது சிரமமாக இருந்தது. பேராசிரியர் கைலாசபதியின் பேரணை நான் அமெரிக்காவில் சிக்காக்கோவில் சந்தித்தேன். அவரது மகள் சுமித்திராவின் வீட்டில் தான் தங்கினேன். அவனுக்கு தமிழில் உரையாட முடியவில்லை. நான் அவர்களிடம் உங்கள் பாட்டன்மார் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுப் பிரதிமைகள் ஆனால் உங்களால் தமிழில் உரையாட முடிய வில்லையே என்று கூறினேன்.

இன்றைய தலைமுறை நிலை இதுதான். இத் தலைமுறை தமது வாழ்பனுபவங்களை வெளிப்படுத்தப்போகும் மொழி தமிழ் அல்ல. அவ்வந் நாட்டு மொழிகள் தான். இவை எப்படித் தமிழிலக்கியமாகும். புகலிடத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் முதலாம் தலைமுறையும், சில வேளைகளில் இரண்டாம் தலைமுறையில் சிலரும் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நிகழ்த்துகின்றார்கள். மூன்றாம் தலைமுறை அதனை நடத்துமா? என்பது ஐயமே.

ஆனால் பரதம், கர்னாடக சங்கீதம், இந்து சமயம் என்பன மூன்றாம் தலைமுறைக்குள் சில இடங்களில் புகுந்து விட்டன. சுவீற்சர்லாந்திலும், நோர்வேயிலும் நடைபெற்ற பரத நாட்டிய அரங்குகளில் நான் இவ்வாறு கூறினேன்.

“மொழி அழிந்துவிடும், தமிழ் மொழியை இங்கு நீங்கள் எதிர்காலத்தில் பேசுவீர்களா? என்பது எனக்கு ஐயமே. ஆனால் பண்பாட்டைப் பேணுவீர்கள் பண்பாட்டின் வலிமை அது. ஆயினும் அதனை அப்படியே பேணுவீர்களா? என்பதும் ஐயமே. நீங்கள் வாழும் நாட்டின் சூழலுடன் அது இணைந்து, பிணைந்து ஒரு புதிய பண்பாடாகவே அது வளரும். அது இலங்கைத் தமிழ்ப் பண்பாடாயிராது” அந்த வார்த்தைகளையே இங்கும் நான் கூற விரும்புகின்றேன்.

மாக்ஸில சிந்தனை வழியில் நாட்டமுடையவரெனக் கருதப்படுகின்றீர்கள். அதே வேளையில் “மட்டக்களப்பு தமிழகமும் இந்துப் பண்பாடும்” என்றொரு நூலையும் பதிப்பித்துள்ளீர்கள். இந்துப் பண்பாட்டில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பக்கம் என்றொரு கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளீர்கள் இது பற்றி எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது.

யோகராஜா, மாக்ஸில நாட்டமுடையோர் சமயம் பற்றிப் பேசக் கூடாது என்று ஏதேனும் விதிகள் இருக்கின்றனவா? சமயமும், சமயப் பண்பாடும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஊனோடும் உதிர்ந்தோடும் கலந்து நிற்பவை. மக்களைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் இவற்றைப் பேசாமல் விடலாகுமா? பிரபல மாக்ஸில அறிஞர்களான தேவிப்பிரசாத் சட்டோபாத்யாய, ராகுல்ஜி சாங்கிருத்தியாயன் போன்றவர்கள் இந்துமதம் பற்றி ஆழமாக எழுதியுள்ளனர். பேராசிரியர்களான கா. சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி போன்றோர் இந்து, சைவ மதங்கள் பற்றியும் அதன் சமூக அடித்தளம் பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளனர். பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா சைவசித்தாந்தம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார்.

இந்து, சைவ மதத்தின் சமூகப் பின்னணிகளைப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சிகள் அவை. கடவுள் நம்பிக்கையற்ற கார்ல் மாக்ஸ் கூட சமயம் பற்றிக் கூறுகையில் “இதயம் இல்லாத இந்த உலகத்திலே இதயமாகச் செயல்படுகிறது மதம்” என்று கூறியுள்ளார்.

மதத்தின் வலிமையை மாக்ஸியர்கள் நன்கு புரிந்து வைத்துள்ளனர். பிற்காலத்தில் மாக்ஸில அறிஞ் ரான அன்ரோனியோ குறம்சி பண்பாட்டின் மேலாதிக்கம் பற்றி தெளிவாக்கியுள்ளார். பண்பாட்டுப் பொருள் முதல் வாதம் (Cultural Materialism) இதனை தெளிவாக விளக்கும் இது பின்னாளில் உருவான சிந்தனைப் போக்கு.

மட்டக்களப்பின் பிராமணியம் சாரா இந்து மதங்கள் நிறைய உண்டு. வேடர் வணக்கமான மாறா வழிபாடு, இடையர் வணக்கமான வதனமார் வழிபாடு, வேளாண்மைத் தெய்வமான மாரி வழிபாடு மற்றும் காளி, வைரவர், நாகதம்பிரான், பேச்சி, திரௌபதி வழிபாடு என இது நீளும். இதற்கும் உயர் இந்து மதங்களுக்கும் வழிபாட்டில் நிறைய வேறுபாடுண்டு. இவை மக்கள் மதம். ஆகம முறை சார் பிராமணிய இந்து மதம் இதனின்று வித்தியாசமானது. கல்விக் கூடங்களில் கற்பிக்கப்படுவதும், பிரதானப்படுத்தப்படுவதும் ஆகம முறை சார் உயர் இந்து மதம் தான்.

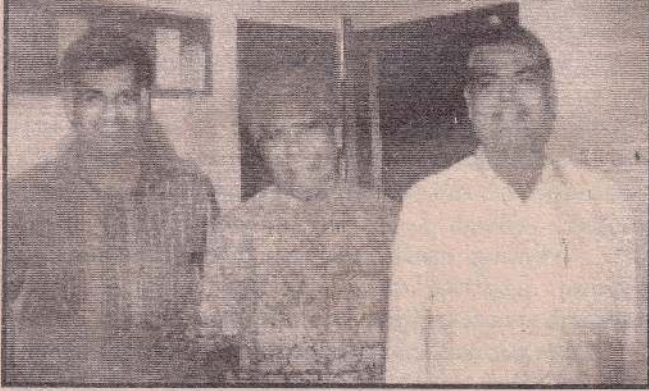
ஆகம முறை சாரா மக்கள் இந்து மதத்திற்கு அங்கு இடமில்லை. இந்துபாடவிதானம் வகுப்போர் இம் மதங்களையும் வழிபாடுகளையும் கணக்கில் எடுப்பதில்லை. உயர் இந்து மதங்கள் மண்சார்ந்து வளர்ந்த வழிபாடுகளை உள்வாங்கிய கதைதான் ஒரு வகையில் இந்து மதத்தின் வரலாறு. ஒரு வகையான கலாசார

**இலக்கியத்தைப் பல்
கூறுகளாகப் பிரிக்கலாமா?
என்பது எனக்குள் என்றும்
எழும் வினா. இலக்கியம்
இலக்கியம் தான். ஆண்கள்
அனுபவம், வயண்கள்
அனுபவம் தான் அதற்குள்
வருகின்றன.**

எழுத்தாளர்கள் ஜெயமோகன், நாஞ்சில்
நாடன் ஆகியோருடன் பேராசிரியர்

மேலாதிக்கம் உண்டு. இக் கலாசாரத்திற்கு எதிராகத்தான் இந்து மதத்தில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பக்கம் என்றொரு கட்டுரை எழுதினேன். அதில் உயர் இந்து மதங்கள் கவனிக்காத இந்து மதங்களுக்குள் உள்ளடக்கிய மதங்களையும் அதன் வழிபாடுகளையும், கவனிக் கப்படாமையுடைய காரணங்களையும் சுட்டிக் காட்டினேன்.

மதம் மக்களோடு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும் ஒன்று. தமிழ் மக்களுள் சமூக அமைப்பில் உயர்வு , தாழ்வு இருப்பது போல் இந்த மதத் தெய்வங்களையும் உயர் தெய்வம், குறைந்த தெய்வம் எனப்பிரித்து பார்க்கும் இயல்பு சிலரிடமுண்டு. சாதிப்பெயர் சொல்லியே அவ்வவ் சாதிகள் வழங்கும் சாமிகளை அழைக்கும் வழக்கமும் உண்டு.

2003 இல் இங்கு நடத்திய இந்துமதப் பெருவிழாவின் ஆரம்பத்தில் தேவாரம், காயத்ரி மந்திரம், மாரியம்மன் காவியம் என கடவுள் வணக்கத்தை ஆரம்பித்தனர். தேவாரத்திற்கும் காயத்ரி மந்திரத்திற்கும் எழுந்து நின்ற சில பிராமணர்கள் மாரியம்மன் காவியம் பாட ஆரம்பித்ததும் அலட்சியமாக உட்கார்ந்து விட்டார்கள். இது எதைக் காட்டுகிறது.? இந்நிலையில் சாதாரண மக்களின் மதமான உயர் இந்து மதவாதிகளால் கவனிக்கப்படாத ஒரு வழிபாட்டுப் பக்கத்தை காட்ட எடுத்த முயற்சியே அப் பதிப்பும் கட்டுரையும்.

மதத்தை ஆராயாமல் மக்களை ஆராய முடியாது. மதம் நிராகரிக்கப்படுவதற்குரியதல்ல. அது விளங்கிக் கொள்ளப்படுவதற்குரியது. விளங்க முயற்சிப்பது தவறல்லவே.

ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாக நீங்கள் வேறு இரு பேராசிரியர்களுடன் சேர்ந்து எழுதிய "இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இலக்கியம்" மிக முக்கியமானதொரு நூல். இது வெளிவந்த வேளையில் மாக்ஸிஸ விமர்சகர்கள் பலர் மத்தியில் எதிர்ப்பு பெற்றதாக அடிபடும் செவிவழிச் செய்திகளில் உண்மையுண்டா? அது பற்றி என் போன்றோர் அறிவது பயனுண்டல்லவா?

அந்நூல் 1980 களின் முற்பகுதியில் வந்தது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிப் பேசுகையில் அதில் இன்னார் மட்டுமே இடம்பெற வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருப்பது பிழை அல்லவா? இதனாலேயே அன்றைய

மாக்ஸிஸ விமர்சகர்கள் குவிமையப்படுத்தாத சிலர் பற்றி நாங்கள் எழுத வேண்டியதாயிற்று. நீங்கள் சொன்ன அளவில் அத்தனை பெரிய எதிர்ப்பு எங்களுக்கு மாக்ஸிஸ விமர்சகர்கள் மத்தியிலிருந்து எழவில்லை. சில இடங்களில் சினேகபூர்வமானதொரு உரையாடலாகவே அவை அமைந்தன. செவிவழிச் செய்திகளில் உண்மையை விட ஊகங்கள் தானே பெரும் இடத்தைப் பிடிக்கும். எல்லா ரையும்-உள்ளடக்கியமையும், இலக்கிய அளவுகோல் கொண்டு அனைவரையும் நாங்கள் அளந்தமையுமே அது முக்கிய நூலாக அமையக் காரணமாயிற்று. அந்நூல் வந்து 30 வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. சித்திரலேகாவும் நு.மானும் நானும் சேர்ந்து முயற்சித்த அந்த அருமையான காலங்களும் எமக்குத் துணையாக நின்ற கைலாசபதி, ஏ.ஜே. கனகரத்னா, மு. நித்தியானந்தன் ஆகியோரின் நட்பும் மீண்டும் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

பெண்கள் இலக்கியத்தில் உங்களுக்கு ஈடுபாடுள்ள தல்லவா? ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையிலே கவிதைத் துறையிலே கவிதாயினிகள் வளர்ச்சி கண்டுள்ள அளவிற்கு சிறுகதை, நாவல் துறையிலே அவர்கள் வளர்ச்சியடையவில்லை. என்பது எனது அவதானிப்பு. உங்கள் அவதானிப்பு எத்தகையது.

இலக்கியத்தைப் பல்குறுகளாகப் பிரிக்கலாமா? என்பது எனக்குள் என்றும் எழும் வினா. இலக்கியம் இலக்கியம் தான். ஆண்கள் அனுபவம், பெண்கள் அனுபவம் தான் அதற்குள் வருகின்றன. நீங்கள் சொன்ன பெண்கள் இலக்கியம் எனக்கு அறிமுகமானது 1980 களுக்குப் பின்னர் தான். இதற்குக் காரணமானவர் என் மனைவி சித்திரலேகா அவர் மூலமாகத்தான் எனக்குத் தேசிய ரீதியிலும், சர்வதேச ரீதியிலும் பல பெண் அறிஞர்களும் இலக்கிய வாதிகளும் அறிமுகமாகினர். எனது சக்தி பிறக்குது, சரிபாதி போன்ற நாடகங்கள் பெண் விடுதலை, பெண் சமத்துவம் பேசும் நாடகங்களே. அண்மையில் நான் மேடையேற்றிய இராவணேசனில் வரும் மண்டோதரியின் குரல் யுத்தத்திற்கு எதிராக பெண்எழுப்பும் குரல் தான்.

அடக்கப்படுபவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கள் பக்கம் நிற்பது என் இயல்பு. ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கப்பட்டு வந்த அந்த சரிபாதி இன்று விழிப்புணர்வு பெறுவதும், தம் உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதும் வரவேற்கப்பட வேண்டியது. எனது சக்தி பிறக்குது நாடகத்தின் இறுதிப் பாடல் இது.

பெண்கள் ஓர் அணியிலே வந்தனர் எல்லோரும் ஒன்று திரண்டனர் தம்முடைய தலைவிதியைத் தாமே நிறுத்திட வன்மமோடின்றவர் எழுந்தனர் தக்தகிட தக்தகிட தக்தகிட தாம்.

நீங்கள் கூறியபடி ஈழத்தில் கவிதைத்துறையிலே அவர்களின் வளர்ச்சி தெரிகிறது. ஆனால் புனைகதைத் துறையில் இல்லாமல் இல்லை. கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி, ராஜேஸ்வரி பாலகபரமணியம் ஆகியோர் சட்டென ஞாபகத்துக்கு வருகின்றார்கள்.

உலகத் தரத்தோடு ஒப்பிட்டு இவர்கள் எங்கே என்று புருவம் உயர்த்தலாம். ஆனால் கோகிலா மகேந்திரனில் நாவலும், சிறுகதைகளும் நம் நாட்டுப் பெண்கள் அனுபவங்களைத் தொட்டுச் செல்கின்றன. தாமரைச் செல்வியும் அவ்வாறே. ராஜேஸ்வரி பால சுப்ரமணியம் தம் எழுத்துக்கள் மூலம் எம்மைப் புதிய புதிய தளங்களுக்குக் கொண்டு செல்கிறார். தமிழ் புனைகதை உலகில் அம்பை, பாமா போன்றோரை கூறாமல் விட முடியுமா? உங்கள் அவதானிப்பு பிலிருந்து நான் சற்று வேறுபடுகின்றேன்.

மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களை வாசிப்பதிலும் அவை பற்றிக் கலந்துரையாடுவதிலும் உங்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம் அண்மையில் நீங்கள் வாசித்த முக்கியமான மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள் பற்றி அறிய விரும்புகின்றேன். ஈழத்தில் மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள் போதியளவு வளராததேன். அவற்றின் வரவிற்கும் வாசிப்பிற்கும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கிற்கும் தொடர்பு உள்ளதா?

1960 களில் மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களை வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பிற நாட்டு மக்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம் சிந்தனை போக்குகள் என்பனவற்றை அறிய இவை உதவும். சரித்திரம், சமூக இயல்புக்கும் அனுபவம் வேறு. நாவல் படிக்கும் அனுபவம் வேறு.

அக்காலத்தில் நான் வாசித்து மயங்கிய டால்ஸ் டாயின் போரும் வாழ்வும், அன்னாகர்னா பீட்டர், கார்க்கியின் தாய், டான் நதி அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது: ஒரு உண்மை மனிதனின் கதை. என்பன ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. இக்காலகட்டங்களிலே தான் கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன், பார்த்த சாரதியின் குறிஞ்சி மலர், மு. வரதராஜனின் கரித்துண்டு முதலான நாவல்களையும் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் எனக்குக் காட்டிய யதார்த்த உலகங்கள் வேறு. ஆரம்பத்தில் கஷ்டமாயிருப்பினும் பின்னர் அந்த உலக மாந்தர்கள் எனக்கு பரிச்சயமாகிவிட்டன.

அ.கி. கோபாலன், அ.கி. ஜெயராமன், அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயர் தமிழில் சிறந்த மொழி பெயர்ப்புகளைப் பதிப்பித்த முன்னோடிகள்.

அண்மைக்காலமாக மகிழ்ச்சி தரும் வகையில் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. பிரான்ஸ், சுவீடன், ஆபிரிக்கா, லத்தீன் அமெரிக்கா நாட்டு மக்களின் வாழ்பனுவலங்களைக் கூறும் நாவல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை எம் சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் மேலும் அதிக ரித்துள்ளன.

அண்மையில் நான் மீண்டும் வாசித்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நாவல் பேர்லாகர் குவிஸ்ட் எழுதிய நோபல் பரிசு பெற்ற பாரபஸ் எனும் நாவலாகும்.

இதனை மொழிபெயர்த்தவர் க. நா. சுப்ரமணியம். 1956 இல் அது முதல் பதிப்பாகவும், 1995 இல் இரண்டாம் பதிப்பாகவும் வெளிவந்தது. அண்மையில் அதனை வாசித்த போது முன்னர் எழுத பல சிந்தனைகளும் முன்பு நான் அடையாத பல அனுபவங்களும் என்னுள் எழுந்தன. படைப்பை அனுபவிப்பது வாசகனின் பக்குவத்தைப் பொறுத்தது. திருக்குறளை 10 வயதில் விளங்கிக் கொள்வதற்கும் 60 வயது மனிதன் விளங்கிக் கொள்வதற்கும் வித்தியாசமுண்டல்லவா? வாழ்பனுவல்களாலும், அறிவும் தரும் பாடத்தாலும் வருவது இது.

கிறிஸ்து என்கிற மனிதரை இன்றைய தேவைக்குத் தக்கபடி சித்திரிக்கின்றார் ஆசிரியர். குருட்டு நம்பிக்கைக்கும் நாத்திகத்திற்குமிடையேயுள்ள போராட்டத்தை அற்புதமாகக் கலை உணர்வோடு சித்திரிக்கின்றார் ஆசிரியர். பக்கங்கள் அதிகம் இல்லா விட்டாலும் வைத்தப் போற்றி நிதானமாக அனுவிக்க வேண்டிய நாவல் இது. சிலுவையில் அறையப்பட்ட யேசுவை நம்பிக்கையின்றிப் பார்க்கின்ற பராபஸ் இறுதியில் சிலுவையில் அறையப்படுகின்றான். இடையில் பராபஸின் செயல்பாடுகளும், சிந்தனைகளும்... அருமையான நாவல்.

இன்னொரு நாவலையும் நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஹெமிங்வேஸ்ஸே எழுதிய சித்தார்த்த என்கிற நாவல். திரிலோக சீதாராமின் அருமையான மொழி பெயர்ப்பு. உண்மையைத் தேடிச் செல்லும் சித்தார்த்த எனும் இளைஞன் புத்தரையும் சந்திக்கின்றான். அவர் போதனைகளிலும் அதிருப்தியடைந்து தானாகவே உண்மை ஞானத்தை அடைகின்றான். இப் பேட்டியை வாசிப்போருக்கு நான் இந்த இரு நாவல்களையும் சிபார்சு செய்கின்றேன்.

ஈழத்தில் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் வராமல் இல்லை. சிங்களத்திலிருந்து சில நாவல்கள் தமிழிற்கு வந்துள்ளன. உதாரணம் கம்பரெலியா. என். கே. மகா லிங்கம், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆபிரிக்க நாவல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். ஒப்பீட்டளவில் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை குறைவுதான். என்ன காரணம்?

இங்குள்ள பலருக்குப் பிறமொழி பரிச்சயமின்மையும், அவற்றை வெளியிட வெளியீட்டாளர் முன்வராமையும் காரணங்களாகக் கூறலாம். என எண்ணுகிறேன். உண்மை தான். எம்மத்தியில் வாசிப்புப் பழக்கம் குறைவு தான். உள்ளூர் எழுத்தாளர்களின் நாவல்களை வாசிக்காதோர் பிறமொழி எழுத்துக்களை வாசிப்போர் என எங்ஙனம் கூறமுடியும்?

ஈழத் தமிழ்ச் சூழலில் இளம் தலைமுறையினரிடம் வாசிப்புப் பழக்கம் வரவரக் குன்றி வருவதாகப் பலரும் குற்றம் சாட்டி வருகின்றனர். அது உண்மையிலும் உண்மை. வாசிப்பு நாட்டம் அதிகமுள்ள நீங்கள் ஆரோக்கியமற்ற அச் சூழலை மாற்றும் செய்வதற்குக் கூறும் சாத்தியமான வழிமுறைகள் என்ன?

வாசிப்புப் பழக்கம் வழமையாகவே குறைவு

புரந்த வாசிப்புத் திறனும் அறிவும் உள்ளவர்கள் இலக்கியம் பற்றி எழுதும் புக்தி எழுத்துக்கள் இலக்கியகாரர்களை மேலும் சிந்திக்க வைக்கும். இலக்கியங்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் வைக்கும்.

அதிலும் இப்போது எலக்ரோனிக் யுகத்தில் கட்டில் சாதனங்கள் அதிகம் வந்து விட்டன. கருத்தாற்றிப் பார்ப்பதை விட சலபமாகக் காட்சிகளில் இன்புறுவதையே பலரும் விரும்புவர்.

வாசிப்புப் பழக்கம் என்பது நெருப்புப் போல, பற்றிப் பிடித்து விட்டால் பின் அதனை அணைக்க முடியாது. பரந்து பரந்து செல்லும். வாசிப்பு ஒரு வெறியாகவே மாறிவிடும்.

பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்கள் இதில் அதிக கவனம் எடுக்க வேண்டும். வாசிப்பை மாணவர் மட்டத்தில் ஊக்குவிக்க வேண்டும். வாசிப்பு வாரங்கள், மாதங்கள் என்று அமர்க்களப்படுத்துகின்றார்கள். பிரமுகர்களின் மாலை, மரியாதை, பத்திரிகை விளம்பரங்களோடு இவை நின்றுவிடுகின்றனவேயொழிய ஆக்க பூர்வமான செயல் திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதில்லை.

பெற்றோர்களுக்கு இதில் பெரும் பங்குண்டு. பாடப் புத்தகம் படிக்காமல் வேறு புத்தகம் படித்தால் பையன் கெட்டுவிடுவான் என்ற எண்ணமே பல படித்த பெற்றோர்களிடமும் உண்டு. இவர்கள் பாமரப் பெற்றோர்கள்.

கோயில்களில், கூட்டங்களில் பிரசங்கம் வைக்கும் பிரபல பிரசங்கிகள் வாசிப்பை ஊக்குவிக்க வேண்டும். இவர்கள் தம் பேச்சுக்கு மக்கள் கை தட்டுகின்றார்களா, என்பதிலே குறியாக இருப்பதனால் இது சாத்தியப்படுமா? என்பதும் தெரியவில்லை. எனினும், பாடசாலை, பெற்றோர், பிரசங்கிகள் எனும் மட்டத்திலும், நூல் நிலையங்களின் பிரசாரங்களும் இதற்கு உதவக்கூடும். மாட்டைக் குளக்கரைக்கு இழுத்துச் சென்று விடலாம், மாடுதானே தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் யோகராசா.

நீங்களும் ஒரு தடவை "மண்ணுலகத்து ஓசைகள்" என்ற பெயரில் பத்தி எழுத்து எழுதிய ஞாபகமுண்டு. சமகாலத் தமிழகச் சஞ்சிகைகளில் பத்தி எழுத்துக்கள் பெருகி வருகின்றனவே. அவை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எந்தளவு உதவும். ஈழத்தில் பத்தி எழுத்துத் துறையும் வளர வில்லையே?

பத்தி எழுத்து எழுதுவதற்குப் பரந்த வாசிப்பும், நிறைந்த அறிவும், ஆழமான எழுத்து வன்மையும் வேண்டும். விடயம் சீருக்கமாகச் சுவையாகக் கூறப்பட வேண்டும். 1990 களில் நான் வீரகேசரியில் வாரம் தோறும் நீங்கள் கூறியது போல் எழுதியது உண்மைதான். எனினும் அவற்றை பத்தி எழுத்துக்கள் என்று கூற மாட்டேன். அவை சிறிய கட்டுரைகளே. அவ்வளவு தான்.

பரந்த வாசிப்புத் திறனும் அறிவும் உள்ளவர்கள் இலக்கியம் பற்றி எழுதும் பத்தி எழுத்துக்கள் இலக்கியகாரர்களை மேலும் சிந்திக்க வைக்கும். இலக்கியங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும். ஈழத்தில் பத்தி இலக்கியம் வளரவில்லையா? ஏன் இங்கு கோகரணன், சிவகுமாரன் போன்றோர் இருக்கின்றார்கள் தானே.

பாலுமகேந்திரா ஈழம் தந்த திரைப்படக் கலைஞன்.

என்றாலும் நல்ல சினிமா ரசனைக்கும் ஈழத்திற்குமிடையில் தொலை தூரம் நிலவுகின்றது. என்று கருதுகிறேன். இந்த நீண்ட இடைவெளியினைக் குறைக்க வழிகள் உண்டா?

பாலுமகேந்திரா திரைப்படக் கலைஞர் எனப் பேசப்பட்டாலும் தமிழ் சினிமா இன்டஸ்ட்ரிக்குள் அகப்பட்டு சீர் குன்றியமை ஒரு அவலமே (Tragedy), சத்தியஜித்ரேயின் சீடரான அவரால் தன் குரு நாதர் போல யதார்த்தமான ஒரு படத்தை எடுக்க முடியவில்லையே. மிடிஸ் சினிமா வைத் தான் அவரால் தர முடிந்தது. எனினும் சினிமாக்கலை இன்று, வேறுவடிவங்கள் எடுக்கின்றன. அடிப்படையில் அது ஒரு தொழினுட்பக்கலை தொழினுட்பம் வளர வளர அதன் தன்மைகளும் மாறிவருகின்றன.

நல்ல சினிமா பற்றிய பிரக்ஞை ஈழத்தில் தமிழ் இளைஞரிடையே மெல்ல உருவாகி வருகிறது. நண்பர் யேசுராசாவின் எழுத்துக்களும் முயற்சிகளும் விதந்து குறிப்பிடற்குரியவை. அண்மையில் எனது நண்பி அனோமா ராஜகருண யாழ்ப்பாணத்தில் ஒழுங்கு செய்த பயிற்சிப் பட்டறைக்கு அரங்க ஆய்வு கூடத்திலிருந்து 5 பேர்களைக் கேட்டிருந்தார். அனுப்பி வைத்தேன். நண்பர் பிரசன்ன விதானகே பயிற்சியை அளித்துள்ளார். நான் அனுப்பியோர் தமிழ் சினிமா பெரும் ரசிகர்கள். பயிற்சி முடிந்து வந்த பின்னர் அவர்கள் சினிமா பற்றி வேறுவிதமாகப் பேசுகிறார்கள். பயிற்சி அவர்களின் ரசனையை மாற்றியுள்ளது.

தொடர் பயிற்சிகளினால் இந் நீண்ட இடைவெளிகளைக் குறைக்க வாய்ப்புண்டு. என்று கருதுகின்றேன்.

"பொன்மணி" எனும் திரைப்படத்தில் நீங்கள் நடித்துள்ளீர்கள். அந்த அனுபவம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

1970 களின் பிற்பகுதியில் பொன்மணி எனும் திரைப்படத்தில் நடிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. நண்பர் தர்மசேன பத்திராஜ யாழ்ப்பல்கலைக் கழக விரிவுரை யாளராயிருந்த காலம் அது. காவலூர் ராசதுரை கதை, வசனம் எழுத பத்திராஜ அதனை நெறியாள்கை செய்தார். பிரசித்தமான டொனால்ட் கருணாரத்தினா தான் கமராமேன். அதில் நான், குழந்தை சண்முகலிங்கம், டாக்டர் நந்தி, சித்திரலேகா, கைலாசபதியின் மனைவி சர்வமங்களம், சோக்கல்லோ சண்முகநாதன் என்றொரு கலை இலக்கியக் கூட்டமே நடித்தது.

யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகப் பிரச்சனையான "சாதி" தான் அடிக்கரு. அந்தப் படம் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எடுபடவில்லை. யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழைக் கேட்ட துமே திரை அரங்கில் "ஊ" என்று சத்தம் எழு ஆரம்பித் துவிட்டது. மனோரமா கொச்சையாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பேசுவதை ரசித்த யாழ்ப்பாண ரசிகர் குழாம். நாங்கள் அன்றாடம் பேசும் தமிழை யதார்த்தமாகக் கேட்ட போது ஊனையிட்டனர். இந்த உளவியலை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது?

படம் தோல்வியாயினும் சினிமா எனும் ஊடகத்தை நான் புரிந்து கொள்ள எனக்கு இது உதவியது. அங்கு நடிக்கர் எல்லாம் Nothing. டைரக்டர் கூறுவதைச் செய்யும்

பொம்மைகளே. அவர் கூறும் வரையறைக்குள் நமது கெட்டித்தனத் தைக் காட்ட வேண்டியதுதான். இதே போல் தான் 1970 களில் இலங்கை வானொலியில் சில நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்த போது வானொலி எனும் ஊடகத்தை அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இவ்விரண்டையும் எனக்குக் கிடைத்த பயிற்சிகளாகவே நான் கருதுகின்றேன்.

இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு வாழ்பனுவலம் மிக்க நீங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்?

போதனைகளில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை யோகராசா. ஆனால் என் வாழ்பனுவலங்களையும், வாசிப்பையும் வைத்து, என் கருத்தை இளம் தலைமுறை யினருடன் பகிரலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

எழுத்தாளர்களை இரண்டாகப் பாகுபடுத்தலாம். புகழ், பொருள், வசதி வேண்டி எழுதும் எழுத்தாளர்கள் ஒருவகை. இவை தவிர்த்து வாழ்பனுவலங்களை மக்கள் நலன் நாடி எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இன்னொருவகை. மனிதகுலம் வரலாற்றோட்டத்தில் பிரபஞ்ச மதிப்புகளை கூட்டாக உருவாக்கியுள்ளது. இம் மதிப்புகள் தான் மானுடச் செழுமைக்கான விதை நெல்களாகும். இவ்விதை நெல்லுகளை இளம் கண்டு, காலம் காலமாக மானுட குல வாழ்வுக்கு வழங்கி வருகின்றீர்கள். சமூகப் பொறுப்பு டைய எழுத்தாளர்கள். விதைத் தானியம் கூட அற்றுப் போன இக் காலக் கட்டும் வரட்சியில் எழுத்தாளர் பங்கு மிகமிக அதிகமானது.

காலம் தோறும் போராட்டங்கள், புரட்சிகள், போர்கள் மற்றும் சனாமி, துறாவளி போன்ற இயற்கை அணர்த்தங்கள் நடைபெற்று மனித வாழ்வைப் புரட்டிப் போடும் செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையிலும் எல்லாவற்றிற்கும் அடியில் ஆர்வாரமின்றி சப்தமற்று ஓடும் வாழ்க்கையின் அடி ஒட்டத்தை, காணவும் மனித மனங்களின் நுண்மையான உட்புறத்தை தரிசிக்கவும், உணர்வும் அதை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறவும் வல்ல மனிதர்கள் கலைஞர்கள்தான். காரணம், உண்மைக் கலைஞர்கள் நுண்ணுணர்வு மிக்கவர்கள், தூர நோக்குடையவர்கள்.

எழுத்தாளர்கள் தமது எழுத்துக்களுக்கு உண்மையாக இருப்பதன் மூலம் தனக்குத் தானே உண்மையாக இருக்கின்றார்கள்.

எளிமை, நெகிழ்வு, உண்மை என்பன உண்மையான எழுத்தாளர்களுக்கு மிக அவசியம். வெளியே அறிவின் துணையோடு மாபெரும் சாதனைகளைப் புரிந்து கொண்டிருக்கும் மனிதகுலம் தனக்குள் வறிதாகிக் கொண்டு வருகின்றது. இவ் வறுமையின் வெற்றிடத்தை நிரப்ப எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் உதவ வேண்டும் இக் கருத்துக்களையே நான் இளம் எழுத்தாளர்களுடன் பகிர விரும்புகின்றேன்.

நீங்கள் ஓய்வு பெற்றும் ஓய்வு பெறாத பேராசிரியர், சிறந்த புலமையாளர் இன்றும் கூட தேர்ந்த நூல்களைத்

தேடி இடைவிடாது வாசித்து வருபவர்கள் லெனின் தொடக்கம் ஜெய மோகன் வரை சித்தர் பாடல் தொடக்கம் சிவத்தம்பி நூல்கள் வரை உங்களுக்கு எதுவுமே விதிவிலக்கில்லை. இன் னொரு புறத்தில் ஆறுவயதளவில் உங்களது பெற்றோரிடமிருந்து மகா பாரதக் கதைகளை கேட்கத் தொடங்கிய நீங்கள் இப்போது மஹாபாரதம் மறு வாசிப்புக்கு வந்து நிற்கின்றீர்கள். உள்ளூரிலும் பிற நாடுகளிலும் பல மட்டத்தினருடன் பழகிய அனுபவம் நிரம்ப உண்டு. நான் அறிந்த வரையில் கடையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர் தொடக்கம் பெரும் போடிமார்கள் வரையில் நெருக்கமான நட்புப் பாராட்டி வந்துள்ளீர்கள், பல சவால்களை எதிர் கொண்டு போராடி வளர்ந்து வந்திருக்கிறீர்கள்.

இந் நிலையில் இப்போது நான் உங்களிடம் கேட்கும் கேள்வி ஒன்றே ஒன்றுதான். காலமும், மற்றவர்களுடனான கலந்துரையாடல்களும், உங்கள் கல்வி அறிவும், உங்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களும், இன்றைய உங்களது முதுமையும், மானுட வாழ்வு பற்றி பிரபஞ்சம் பற்றி உங்களுக்கு புகட்டியது என்ன? இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால் நீங்கள் சித்தர் மரபில் நிற்கின்றீர்களா? மாசேதுங் மரபில் நிற்கின்றீர்களா?

வாழ்க்கையின் அடி ஒட்டத்தை மனித மனங்களின் நுண்மையான உட்புறத்தை தரிசிக்கவும், உணர்வும் அதை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறவும் வல்ல மனிதர்கள் கலைஞர்கள் தான்

நல்லதொரு வினாவை முத்தாய்ப்பான வினாவாக முன் வைத்திருக்கின்றீர்கள் யோகராசா? என்னை நானே மீள் விமர்சனம் செய்ய என்னை நானே விளங்கிக் கொள்ள இவ் வினா உதவும். காலமும், கல்வியும் அனுபவமும் முதுமையும் எனக்கு வாழ்வு பற்றி பிரபஞ்சம் பற்றி புகட்டியது என்ன?

இப் பரந்த பிரபஞ்ச வெளியில் அலையும் பல்கோடிக்கணக்கான அணுத்துக்களுள் நானும் ஒன்றே. இவ் வகையில் பிரபஞ்சமும் நானும் வேறானதல்ல என்பதை நான் எனது கல்வி மூலமும், அனுபவங்கள் மூலமும் அறிந்துள்ளேன். மாணிக்க வாசகரின் பாடல்களில் நான் தோய்வதற்கு இது ஒரு காரணம். "சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாய்" என்ற அவரது வாழ்பனுவல கவிதை வரிகள் எனக்குள் என்றும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

மானுட வாழ்வு பற்றிய என் கருத்தும் உணர்வும் காலம் தோறும் மாறி வந்துள்ளது. மாக்ஸிஸ ஞானம் பெற்ற பின் அது ஒரு நிலைக்கு வந்து சிறிது காலம் இறுக்கமாகி நின்று நிலவி, இப்போது வேறு திசைகளில் பயணிக்கின்றது. எனினும் என் கருத்தின் ஆதார சுருதியாக அதுவே நிற்கின்றது. அதை மிஞ்சிவேறு எதுவும் என்னை இன்னும் வசீகரிக்கவில்லை.

எனினும், எதிலும் நிச்சயமற்ற இயற்கை வெளியில் தமது இருப்பிற்கு அர்த்தம் கற்பிக்கின்ற எத்தனையோ வழிமுறைகளில் ஒன்று தான் எனது வாழ்வுச் செயற்பாடுகள் அனைத்தும்.

அர்த்தம் இல்லாத வாழ்வில் அர்த்தம் தேடுகிறோமா? வாழ்க்கைப் பயணத்தில் திருப்தி என்பதில்லை.

பொ. கருணாகரமூர்த்தியுடன் பேராசிரியர்

மேலும் மேலும் என்ற வகையில் தான் பயணம் தொடரும் தொடர்கின்றது. "எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய்" என்று இயற்கையை வியந்து கொண்டே ரசித்துக் கொண்டே வாழ்வது திருப்தி தருகின்றது. மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

நடந்தே கழிய வேணும் பயணம்
வாழ்ந்தே கழிய வேணும் வாழ்வு

இதனைக் கூறுகையில் என்னைப் பலர் இருப்பியல் வாதியாக இனம் காணக்கூடும். அப்படியன்று, வாழ்வின் யதார்த்தம் இதுதான். வாழ்வதான் பிரதானம். அதற்குப்பால் ஒன்றுமில்லை. நமக்கும் பிறர்க்கும் பிரயோசனப்படும் படியிலான வாழ்வு. அதனால் கிடைக்கும் இன்பம் இதுவே, நான் கண்டு கொண்ட வாழ்வின் சாரம்.

குழப்பிய மன நிலை போல இவை உங்களுக்கு தோற்றம் காட்டக்கூடும். ஆம், அமைதியில்லாத மனநிலை.

டால்ஸ்டாய் கூறினார் "அமைதியில்லாத மனமே ஆரோக்கியமான மனம்" என்று. அதன் அர்த்தப்பாடு இந்த வயதில் எனக்கு விளங்குகின்றது.

என்ன கேட்கிறீர்கள்? நீங்கள் சித்தர் மரபில் நிற்கின்றீர்களா? மாசே தூங் மரபில் நிற்கின்றீர்களா? இரண்டும் இரு மாறுபட்ட மரபு. ஒன்று ஆத்திக மரபு, மற்றது நாத்திக மரபு. இவர்கள் இருவரும் எதிர்மறை மரபினர். சித்தர்கள், ஆத்திகர்கள், சமூகத்தை விமர்சித்தவர்கள், போலிகளைச் சாடியவர்கள், சமூகக் கொடுமைகளைக் கடிந்தவர்கள், மக்களுக்காகக் குரல் தந்த தன்னலமற்ற போராளிகள்.

மாசேதூங் மரபு நாத்திக மரபு, சமூகத்தையும் சமூகக் கொடுமைகளையும் போலிகளையும் கடிந்து மக்களுக்காகக் குரல் தந்த மரபு, போராட்ட மரபு ஆத்திகமும், நாத்திகமும் எதிர் எதிரானவை. ஆனால் இவற்றுள்ளும் மேற்குறித்த ஒற்றுமைகள் உண்டு. இது தான் எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமை. எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமையை பெரிதாக எடுத்துக் காட்டியவர் மாசேதூங் என்ற தத்துவஞானி.

என்னை நான் எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமையாகக் காணுகின்றேன். சித்தர் மரபு ஞானம் என் தந்தை வழி முதுசம். மாக்ஸிஸ மாசேதூங் ஞானம் எனக்கு கல்வி வழி முதுசம். இரண்டின் இணைப்பிலும் நான் நிற்பதை ஒரு விமர்சகர் என்ற முறையில் தாங்கள் சரியாகக் கண்டு பிடித்துள்ளீர்கள். என்னைச் கரும் சமய வாதிகளும் ஏற்

கார். கரும் மாக்ஸிஸ வாதிகளும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார் என்ன செய்வது? நான் நான் தான்.

உங்கள் புலமை உருவாக்கத்திலும், ஆளுமை உருவாக்கத்திலும் பல பேராசிரியருக்கும் பங்குண்டு. அது பற்றி உங்களிடம் ஏற்கனவே வினாவிருக்கின்றேன் அதில் முக்கியமான இருவர் விடுபட்டுள்ளனர் என்பது இப்போது தான் நினைவுக்கு வருகின்றது. அது பற்றி அறிவது வாசகர்கட்கு மிகச் சுவையாக இருக்கும், அவர்கள் வேறு யாருமல்ல, உங்கள் வீட்டிலிருக்கின்ற நிழல்களும் நிஜங்களுமான உங்கள் துணைவியார் பேராசிரியை சித்திரலேகாவும் உங்கள் புதல்வனான துணைப் பேராசிரியர் சித்தார்த்தனுமே. இவர்களிருவரும் உங்களிடத்தில் எத்தனை பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்?

சங்கடமான கேள்வி. ஆனால் மிக நல்ல கேள்வியும் கூட. உண்மையில் பல பேராசிரியர்களுடன் மிக மிக நெருக்கமாகப் பழகக் கிடைத்தமை நான் செய்த பாக்கியம். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் என்னைக் கண்டெடுத்தார். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி நாடகத்தில் என்னைச் செதுக்கி எடுத்தார். பேராசிரியர் கைலாசபதி உலகப் பார்வையை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி பரந்து பட்டுச் சிந்திக்க வைத்தார். மற்றும் பேராசிரியர்களான எதிரிவீர சரத் சந்திரா, இந்திரபாலா, செல்வநாயகம், கணபதிப்பிள்ளை, பத்மநாதன், தில்லைநாதன், சந்திரசேகரம் (காலம் சென்றவர்) போன்றோர்க்கெல்லாம் நான் மிக மிகக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர்களிடம் நான் நிறையப் பெற்றுக் கொண்டேன். இவர்கள் அனைவரிடம் கல்வி பயின்றேன். அவர்களின் மிக நெருக்கமான, நம்பிக்கைக்குரிய மாணவனாக இருந்தேன். என்னிடம் நிறைவுகள் ஏதேனும் இருப்பின் அவர்களே அதற்கான காரணம். குறைவுகள் ஏதேனும் இருப்பின் அதற்கான காரணம் நானே. என் மனதில் என்றும் மதிப்போடு இருப்பவர்கள் இவர்கள்.

தாங்கள் குறிப்பிட்ட இரு பேராசிரியர்களான எனது மனைவியும், மகனும் இவர்களிலிருந்து உறவாலே வேறுபடுகின்றார்கள்.

சித்திரலேகாவை 1965களில் சந்திக்கிறேன். 1973 இல் திருமணம் செய்கிறேன். 8 வருட கால காத்திருப்பு. 41 வருட இணைந்த வாழ்வு. மகன் சித்தார்த்தன் 1974 இல் பிறக்கின்றான் அவனுக்கு மன்னிக்கவும் அவருக்கு இப்போது 40 வயதாகிவிட்டது.

இருவரும் என் இருபெரும் தோழர்கள், துணைகள், ஆதரவாளர்கள், விமர்சகர்கள், வழிகாட்டிகள். சித்திரலேகா எனக்கு ஒரு கவசம் போல் கர்ணனுக்குக் கிடைத்த கவசம் போல. சமூகச் சவால்களையும், எதிர்ப்புகளையும் தாங்க பிற்காலத்தில் எனக்கு உதவிய இரும்புக் கவசம் அது. நாங்கள் இருவரும் இணைந்து செயல்பட்டோம், போராடினோம், தடைகளை வென்றோம்.

எங்கள் திருமணம் புரட்சிகரமானது. தாலி, சடங்குகளில் நம்பிக்கையற்றிருந்தோம். தாலி கட்டுவதில்லை என நானும் தாலிகட்ட வேண்டிய தேவை இல்லை என சித்திராவும் கொள்கை கொண்டிருந்தோம். தாலி இல்லாமல் சித்திரா நின்றதை சித்திராவின் குடும்பமும் என் குடும்பமும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினர். பின்

ஏற்றுக் கொண்டனர். தாலி கட்டாமலேயே அற்புதமான இல்வாழ்வை நாங்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம். கூடிவரை கொள்கைக்கு அமைய வாழ முயன்றிருக்கிறோம் சித்திரலேகா மிகுந்த புத்திசாலி. என்னைவிடக் கூரிய மதி கொண்டவர். நான் கிராமத்தவன், வெகுளி, எளிதில் ஏமாந்து விடுவேன், வெளுத்ததெல்லாம் பாலென எண்ணிவிடுவேன். இன்றும் ஏமாந்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

சித்திரா அப்படியல்ல, எவரையும் எளிதில் அளந்து விடுவார். இலேசில் ஏமாறமாட்டார். இவ்வகையில் ஆட்களை அடையாளம் காண்பதில் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எனக்கு துணையாக இருக்கின்றார்.

சித்திரலேகா கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது ஆரம்ப பட்டப் படிப்பையும், யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது பின் பட்டப்படிப்பையும் முடித்தவர். நெதர்லாந்தில் பெண்கள் கல்வியில் M.A முடித்தவர். அமெரிக்காவின் ஹன்டர் கொலிஜீஜில் கற்பித்தவர். உலக நாடுகள் பலவற்றை வலம் வந்தவர் பல சர்வதேசிய மாநாடுகளில் பங்கு கொண்டவர். அதனால் மிகப் பரந்த மனப்பாங்கும், ஞானமும் உடையவர். நிறைந்த வாசகி. 1980 களில் இக் கல்வி மூலம் நவீன சிந்தனைகளுக்குப் பரிட்சயமானவர். பெண்ணியச் சிந்தனைகள் அவர் மூலம் தான் எனக்கு அறிமுகமாகின. இவ்வகையிலும், இந்தியாவிலும், உலகிலும் உள்ள சில சிறந்த பெண்ணியவாதிகளினதும் அறிஞர்களினதும் பரிட்சயமுண்டாயிற்று. அவரால் பல பெண்ணிய எழுத்துக்களுடன் அறிமுகம் உண்டானது. எனது சரிபாதி, சக்திபிறக்குது, இராவணேசன், (மண்டோதரி) போன்ற நாடகங்களுக்கான எண்ணக் கருவைத் தந்தது சித்திரா தான். அங்கு ஒலிக்கும் பெண்களின் குரல் யாவும் சித்திராவின் குரல்கள் தான்.

என் நாடகங்களின் முதல் விமர்சகி. காரசாரமாக விமர்சிப்பார். அவ் விமர்சனம் சினேகபூர்வமானதால் நான் அதனை முழு மனதோடு ஏற்பேன். முரண்படுவேன், சமரசம் செய்வேன். எனது சகத்தின் மீதும், உணவின் மீதும் அக்கறை கொண்டவர். அம்மாவின் பாச்சமும், கண்டிப்பும் அதிகாரமும் அதில் இருக்கும் சிலவேளைகளில் என் சுதந்திரம் பறிக்கப்படுவது போலக் கூட உணர்வேன். பாதுகாப்புக் கவசம் என்னை இறுக்குகின்ற இடங்கள் இவை தாம். சித்திரா என்ற பாதுகாப்புக் கவசம் என்னை

இறுக்கும் கவசமாகவும் உள்ளது. இந்த இறுக்கம் இதுமானது நான் இதுவரை 23 நூல்களுக்கு மேல் எழுதி விட்டேன். பல நாடகங்களை மேடையிட்டு விட்டேன். விருதுகள் பல பெற்றுள்ளேன் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் சித்திரா தான். குடும்ப பொறுப்புக்களை அவ்வல்களை அவர் பார்த்துக் கொண்டமையினாலும் பெண்கள் முன்னேற்ற வேலைகளில் செயல் புரிந்தமையினாலும் இருந்து எழுத அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. அவர் நினைத்திருப்பின் காத்திரமான பல நூல்களை எழுதியிருக்க முடியும். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் அவருக்கு வழங்கவில்லை என்ற குற்ற உணர்வு என்னை இப்போது வெகுவாக வாட்டுகின்றது. அபரீதமான அன்பைக் கொடுவதன் மூலம் அதனை நிவர்த்தி செய்ய முயலுகின்றேன். எனக்குப் பிறப்புகளில் நம்பிக்கையின்மை. ஒரு வார்த்தைக்குக் கூறுகின்றேன் பிறப்புகள் உண்டேல் பல தடவை பிறந்து இந்தக் கடனை அடைக்க விரும்புகின்றேன். ஆனால் இதற்குச் சித்திரா சம்மதிப்பாரா தெரியாது கேட்டால், சிரித்துக்கொண்டே மௌனகுருஷுடன் ஒரு பிறவி போதும் என்று விடுவார்.

என் எழுத்துக்களின் ஆழம், அகலங்களில் சித்திராவின் பங்களிப்புக்கள் அதிகம். அவர் கூறிய கருத்துக்கள் சில என்னால் பெரும் கட்டுரைகளாக்கப்பட்டுள்ளன. என் செயல்பாடுகளின் ஊற்றுக் கண் சித்திரலேகா.

என் மகன் சித்தார்த்தன் இப்போது சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக் கழகத்தில் துணைப் பேராசிரியராகக் கடமை புரிகின்றான். அமெரிக்காவின் ஜோன் ஹொப்பின்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது Phd ஆய்வை முடித்தவர். எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றியவர். எனது வாழ்க்கையை Mould பண்ணியதில் பெரும் பங்கு அவருக்குண்டு. சமூகவியல் துறையை விருப்புத் துறையாக எடுத்து பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியல் விரிவு ரையாளராகப் பணிபுரிந்த அவர் இன்று மானிடவியலில் துணைப் பேராசிரியராகவுள்ளார்.

கற்ற கல்வியும் வாசிப்பும் அவரை நவீன சிந்தனைகளுக்கு அறிமுகமாக்கியுள்ளது. பின் நவீனத்துவம், பின் காலனித்துவம் விழிப்பு நிலை ஆய்வுகள் அவர் மூலம் எனக்கு அறிமுகமாகின. பூக்கோ, தெரிதா, டிலிபூஸ் கட்டாரி சிந்தனைகளின் பக்கம் என் கவனத்தைத் திருப்பியவர் அவர். இன்றும் என் எழுத்துக்களை, நாடகங்களை விமர்சித்து எனக்கு பாதை காட்டும் இளம் தலைமுறை ஆய்வாளனாக என் மகன் எனக்கு வாய்த் தமை நான் செய்த பாக்கியம். பிரபல சிங்கள நாட்டியக் கலைஞர்களான சித்திரசேனா, வஜிராவின் கீழ் நடனம் பழகியவர். குழந்தை சண்முகலிங்கம், சமதி போன்றோரது நாடகங்களிலும் என் நாடகங்களிலும் நடித்தமையினால் நாடகம் மீது அனுபவ அறிவும் கற்கையினால் கோட்பாட்டு அறிவும் மிகுந்தவர். என் நூல் நிலையத்திலுள்ள மிகச் சிறந்த நாடக நூல்கள் அவர் எனக்கு வெளியிலிருந்து வாங்கியனுப்பிய நூல்கள் தான்.

விழாக்களுக்கும் விருதுகளும் வழங்கும் அழைப்புக்களுக்கும் நான் செல்லும் போது எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு நான் போவேன். உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் என் பண்பு. இவற்றையெல்லாம் ரசித்தபடி என்னை பகிடி பண்ணியபடி என்னை நிதானப்படுத்துவார்கள்.

தாயும் மகனும். பெண்ணியத்தை நான் சித்திராவிடமும், நவீன சிந்தனைகளின் அறிமுகத்தைச் சித்தார்த்தனிடம் இருந்தும் கற்றுக் கொண்டேன். என்பதை சப்தமிட்டுக் கூறுகின்றேன்.

நாங்கள் மூவரும் மூன்று விதமான கருத்தியல் உடையவர்கள். மூவரும் ஓர் இடத்தில் இருந்து விவாதிப்பது எனக்கு மிகப் பிடித்தமான ஒன்று. உடன்படுவோம், முரண்படுவோம், சமரசமாவோம். உடன்பாடு, முரண்பாடு, சமரசம் தானே வாழ்வு.

இருவருக்கும் நான் முறையே கணவராகவும், தந்தையாகவும் இருப்பது நான் வாழ்வில் பெற்ற பெரும் பாக்கியம் இருவரையும் எனக்களித்தமைக்கு காலத்துக்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

உங்களுக்கு நெருக்கமான நண்பர்கள் என யாரைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?

மிகச் சிரமமான வினா. எனக்கு நண்பர்கள் அதிகம். எல்லோருடனும் இலகுவாகப் பழகும் இயல்பு

என்னது. கோட்பாடுகளுக்கப்பால் உணர்வுபூர்வமான உறுவுடைய நண்பர்களுமுண்டு. சில நண்பர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள் சிலர் காலமாகி விட்டார்கள்.

காலமாகியவர்களுள் செ. யோகநாதனையும் சண்முகம் சிவலிங்கத்தையும் என்னால் மறக்க முடியாது. யோகநாதன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் என் சமகால நண்பன். 1960 களில் நவீன இலக்கியங்களையும், முக்கியமாக முற்போக்கு அணியையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்தவன், வழிகாட்டியவன், ஊக்கமளித்தவன். சண்முகம் சிவலிங்கம் 1970 களில் இன்னொரு திசையில் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தவர். கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரி, உவெஸ்ஸிக் கல்லூரிகளில் படிப்பித்த காலங்களில் அவரது வீட்டில் இருந்திருக்கின்றேன். இருவரும் இரு துருவம். என் மனதில் அழியாத ஓவியங்களாக இருக்கிறார்கள்.

இன்றுள்ள நண்பர்கள் அனேகம் நல்ல நண்பர்களை பெற்றமை எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறு.

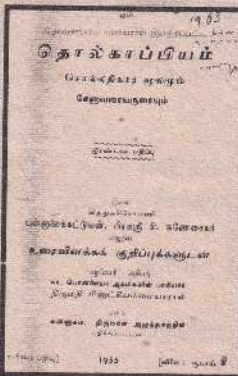
வாழ்த்துக்கள்! பாராட்டுக்கள்! குறிப்புக்கள்!

நண்பர் ஒருவர் தனது முகநூலில் பொங்கல் வாழ்த்துத் தெரிவித்திருந்தார். அதன்போது... "இரண்டில் எது சரியானது? வாழ்த்துக்கள் சொல்ல வேண்டுமா, வாழ்த்துகள் சொல்ல வேண்டுமா?" என்று கேட்டு "உதாரணமாக தோப்புகள் என்பது தோப்பு என்ற சொல்லின் பன்மை. தோப்புக்கள் என்றால் தோப்பில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட "கள்" என அர்த்தம். அதே போல வாழ்த்துக்கள் என்று சொன்னால், புதிய வகை "கள்" என்ற அர்த்தம்தான் தொனிக். என்று விளக்கம் அளித்து மேலும் பல உதாரணங்களைக் காட்டி பொங்கல் வாழ்த்து கள் தான் சரி என்று முடிபாகக் கூறி தனது பொங்கல் வாழ்த்தை நிறைவு செய்திருந்தார்.

படித்தவர்கள் கூட இந்த இடத் திலே மயக்க நிலையிலே உள்ளனர். வாழ்த்துகள்! பாராட்டுகள்! சிறப்புகள்! குறிப்புகள் என்று தவறாகவே எழுதுகின்றனர். முதலில் "கள்" விசுதி சேர்வது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியா அல்லது அல்வழியா என்று என்று பார்க்க வேண்டும். "கள்" விசுதி சேர்வது அல்வழிப் புணர்ச்சி.

"வன்றொடர் அல்லன முன்மிகா அல்வழி" என்ற நன்னூற் சூத்திரம் இதற்குத் தெளிவான விளக்கம் அளிக்கிறது. வன்றொடர் என்பது வன்றொடர் குற்றியலுகரத்தைக் குறிக்கிறது. குற்றியலுகரம் ஆறுவகை அதிலே ஒன்றாகிய வன்றொடரில் 6 வகை உண்டு.

வன்றொடர் அல்லாதவை அல்வழிப் புணர்ச்சி யாயின் வல்லினம் மிகாது என நன்னூற் சூத்திரம்

கூறியிருப்பதால் இங்கு வேறு விளக்கம் தேவையற்றதாகிறது. வன்றொடர் மிகும் என்பது தெளிவு.

தோப்பு, குறிப்பு, வாழ்த்து, கணக்கு, சிறப்பு, வாக்கு இவை யாவும் வன்றொடர் குற்றியலுகரங்கள் இவற்றோடு "கள்" விசுதி சேரும்போது தோப்புக்கள், குறிப்புக்கள், வாழ்த்துக்கள், கணக்குக்கள், சிறப்புக்கள், வாக்குக்கள் என்றே வரும்.

"தோப்புகள் என்பது தோப்பு என்ற சொல்லின் பன்மை. தோப்புக்கள் என்றால் தோப்பில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட "கள்" என்று தவறாக அர்த்தம் கொள்ளலாகாது.

வரவு - வரவுகள், செலவு - செலவுகள், வரம்பு - வரம்புகள் என்று எழுதுகிறோமே என்று கேட்டால் அதற்கு விளக்கம் உண்டு. இவை வன்றொடர் அல்லாத குற்றியலுகரம். வன்றொடர் அல்லன முன்மிகா என்று நன்னூற் சூத்திரம் கூறுவதால் வல்லினம் மிகாவே.

வித்துவசிரோமணி புன்னாலைக்கட்டுவன் பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் தனது தொல்காப்பியப் பதிப்பில் தொல்காப்பியப் பதிப்பு உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன் என்றே பதிப்பித்துள்ளார்.

இவ்விடயம் தொடர்பில் விளக்கம் தந்து ஊக்கமளித்தவர்கள் தமிழறிஞரும் ஆசிரியருமா கிய க. உமாமகேசுவரம்பிள்ளை மற்றும் கலாநிதி க.வைத்தீசுவரக் குருக்கள் ஆகிய இருவரும் ஆவர்.

பா. துவாரகன்

மேகம் மூடாத மலைகள்

அ

வள நினைக்க எனக்கு பயமா இருக்கு..."

"ஏன் அவளென்னாப் பேயா...?"

"இல்ல அவளோட நிலைமை"

"நிலைமையா...? என்ன சாப்பாடு ஏதும் இல்லாமல் சாவக் கிடக்கிறாளோ...? குட்டி நல்லாத்தானே இருக்கிறாள். அவள் உடம்புக்கு ஏதும் இல்லையே?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமே இல்லத்தான் வந்து.... வந்தென்றால்...? சொல்லு..."

"இப்ப அவளோட வயசு.. இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ அவள் வயசுக்கு வந்து விடுவாளோ... என்ற பயம்தான்..."

"அதுக்கென்ன அது இயற்கை தானே..."

"அவள் இங்கேயே வயசுக்கு வந்து விட்டால்... நமக்குத்தானே தொல்லை.. அதுக்கு முன்ன அவளை எஸ்டேட்டுக்கே அனுப்பி விட்டால்...?"

"வேண்டாம் சுகி... அவள் இங்கேயே இருக்கட்டுமே... நீங்க என்ன கதைக்கிறீங்க?"

அவளுக்காக நான் கஷ்டப்பட்டுமா... எல்லா அக்கப்போரும் எனக்குத்தானே!

நீங்களென்னமோ அவளுக்காக ரொம்பவும் புரிந்து பேசுகிறீர் போலும்!..

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை...., அந்தக் குட்டிப் போய்விட்டால் வீட்டு வேலை எல்லாம் யார் செய்வது...?"

"வேறயாராவது பிடிப்போம். நீங்கள் முதலில் அவளோட அப்பனுக்கு கோல் எடுங்க..."

"அவனுக்கு கோல் எடுக்க முடியல்ல... நேத்து அந்தக்குட்டி சொன்னாலேன்னு அவனுக்கு கோல் எடுத்தும் எந்த ஆன்ஸருமில்லை. இன்னிக்கி மோனிங்கிலேயும் எடுத்துப் பார்த்தேன் பதிலே இல்ல..."

"எப்படியாவது நாமலாவது அவளை அந்த எஸ்டேட்டில் விட்டுவிட்டு வேற எவனையாவது வீட்டு வேலைக்கு அழைத்து வரவேண்டியதுதான்."

இவளைப் போல வேற யாராவது அங்கே கிடைப்பார்க்கலாக்கும்?"

"காசு என்றால் எஸ்டேட்டிலிருந்து யாரும் வருவார்கள். கிட்டத்தில் பென்ஷன் எடுத்த ஆளாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை..."

"இந்த குட்டி சமையல் வேலையைத் தவிர விட்டு வேலை எல்லாம் செய்கிறாள் நம்மீது குட்டிக்கு ஒரு பயமும் இருக்கிறது. இவளைப் போல வேறு யாராவது கிடைப்பார்களா என்பது சந்தேகம் தான்..."

"நீங்கள் அந்த குட்டியை விடமாட்டீர்கள் போலும். வயசுக்கு வரவிருக்கும் அவளை இங்கே வைத்துக் கொள்ள எங்களுக்கு ஆசையோ?"

அவள் இங்கேயே வயசுக்கு வந்து விட்டால் யார் கவனிப்பது?

அவளுக்கு குறிப் பார்க்கத்தான் நான் இந்த வீட்டில் இருக்கேனோ...?"

"இல்ல சுகி! அவள் நல்ல வேலைக்காரி..."

ஒவியம் : கோ. கைலாசநாதன்

“போதும்! இதையே எத்தனை முறை சொல்லுவீங்க. வேண்டுமென்றால் நான் இந்த வீட்டை விட்டுப் போறேன் நீங்கள் அவளை வைத்துக் கொஞ்சிக்கிட்டு இருங்கோ...”

“ஐயோ.. சகி! இனி நான் அந்த குட்டியைப் பற்றி எதுவும் பேசமாட்டேன். நீ சொல்லுகிறது சரி அவளைக் கொண்டு போய் விட்டு விடுவோம்...”

“நாளைக்கே அவளை அழைத்துக் கொண்டு எஸ்டேட்டுக்கு கிளம்ப வேண்டும். இவளை அங்கே கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வேறையாரையாவது விட்டு வேலைக்கு அழைத்துவர வேண்டும். நாளைக்கு உங்களுக்கு எந்த புரொகிராம் இருந்தாலும் தள்ளிப் போட்டுட்டு இந்த வேலையை முதலில் பாருங்கோ...”

“சரி. இப்ப நீ டென்ஷனாகாம இரு. நாளைக்கு காலையிலேயே குட்டியை கூட்டிக் கொண்டு நாம அப்கன்றிக்கு போறோம்.... ஆமா இப்பக் குட்டி எங்கே?”

“அவளா...? அம்மாவ குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்...”

“ஏன் சகி நாம வேற யாரையாவது எஸ்டேட்டிலிருந்து கூட்டி வந்தால் வருபவள் இதை எல்லாம் செய்வாளா?”

“ஏன் சம்பளம் கொடுப்போம் தானே.., இங்கு வந்தால் எந்த வேலையும் செய்யணும். செய்ய வைக்கணும்!”

“குட்டியும் நீ சொல்லுற எல்லா வேலையும் செய்கிறாத் தானே... அவள பிரிய கவலையா இருக்கு”

“திரும்பவும் சொல்லுறென் அவக் கதையை எடுக்காதீங்க! அவ வயசுக்கு வரப் போறவ. நினைவு வச்சுக்கிங்க! நாளைக்கு நாம அவளோடு எஸ்டேட்டுக்கு போவணும்!”

“சரி சகி நான் ஒண்ணும் மறுக்கலையே? நாளைக்குப் போவோம். நான் இப்ப ஒரு பிஸ்னஸ் விசயமா கல் கிசை வரைக்கும் போவணும் தெவரிவளையிலும் ஒரு பெரும் புள்ளியை சந்திக்கணும். நான் வரட்டுமா?”

“சரி... வரும் போது குட்டிக்கு ஏதாவது குறைந்த விலையில் ஒரு உடுப்பு வாங்கி வாங்கோ...”

“அவளோர் சைஸ்...”

“ஏன் தெரியாதோ...”

“சரி! சரி! மெதுவாக பேசு, நான் வரும் போது வாங்கி வர்றேன்.”

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் சகியின் கணவனான வேதாவின் வாகனம் அங்கிருந்து கிளம்பியது.

இந்த வீட்டில் எல்லாராலும் “குட்டி” என்று அழைக்கப்படும் பொன்மலர் என்ற பதினேழு வயதை கடந்த நிலையிலிருக்கும் வேலைக்காரி! குசினியில் தான் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை செய்து முடித்துவிட்டு நடு ஹோலில் சோபாவில் கணவனோடு நெருங்கி அமர்ந்தபடி ரி.வி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சகியின் அருகில் வந்து...

“வந்திட்டேணுங்க அம்மா” என்று சொல்லியபடி மரியாதையோடு நின்றுள். அவளை திரும்பிப் பார்த்த சகி... “ஏய் குட்டி...! வரச்சொன்ன நேரத்துக்கு வரமுடியாதாக்கும்..?” எனக் கேட்டாள்.

“குசினி வேலையை முடிச்சிட்டு வர்றேணுங்கம்மா...”

“ஏன் பெரியக்கா?”

“அவங்க இப்பத்தான் படுத்தாங்கம்மா...”

“சரி டீ...! அந்த செயார் மேல இருக்கிற பாரச்சலை எடுத்துக்க. அதுல உனக்கு புது உடுப்பு இருக்கு காலை மில் குளிச்சிட்டு அதப் போட்டுக்க”

“அம்மா எதுங்கிங்கம்மா எனக்கு புது உடுப்பு. அதை

என் காலையிலேயே குளிச்சிட்டு போட்டுக்கணும்? புது உடுப்பு போட்டுக்கிட்டு வேலை எல்லாம் செய்ய முடியுமா?”

“ஏய் அதிகம் பேசாத! நாளைக்கி காலையில உன்னக் கூட்டிக்கிட்டு எஸ்டேட்டுக்குப் போகப் போறோம். நீ காலையில் ரெடியா இரு.”

“அம்மா! எங்கத் தோட்டத்துக்கா போகப் போறோம்?” ஏங்க அப்பா, எங்க தம்பி, தங்கச்சி பாட்டியை எல்லாம் பார்த்திட்டு வரப்போறோமா.”

ஒரு ஆனந்தம் கலந்த ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள் பொன்மலர்.

“இல்ல உன்ன அங்கேயே விட்டுட்டு நாங்க வரப்போறோம்...”

“உன்மைக்காகவா! என்னைக் கொண்டு போய் எங்க வீட்டிலேயே விட்டுட்டு வருவீங்களா?” அவளுக்குள் ஒரு குதூகலம். இருண்ட இடத்தில் திடீரென்று ஒளி பிறந்தது போன்ற உணர்வு.

“ஆமாண்டி..., இப்ப நான் உன்னப் பார்க்கிறப்போதெல்லாம் உன்மேல ஒரே சந்தேகம் நீ இப்ப வயசுக்கு வந்திருவியோ, இல்ல நாளைக்கு வயசுக்கு வந்திருவியோன்னு ஒரு பயம். நீ எப்ப வயசுக்கு வந்தாலும் எனக்கென்ன...?”

ஆனா! இந்த வீட்டில் வந்திருவியேன்னு தான் எனக்குப் பயம். நீ இங்கேயே வந்திட்டா...? யாருடி உன்ன இங்கப் பார்த்துக்குவா? சனியனே...! உன் தீட்டுக் குறியெல்லாம் நான் இங்கப் பார்க்கணுமா? அப்புயம் உன் தீட்டுப் பட்ட இந்த வீட்டையே தீட்டுப் போக கழுவி இதுக்கு பெயிண்டும் அடிக்கணும். உன் தீட்டுப் போக்க ஐயரை இங்கு அழைத்து வந்து மறுகிரகப் பிவவேசமும் பண்ண வேண்டி இருக்கும் அதுனாலத் தான் உன்னக் கொண்டுப் போய் உங்க வீட்டிலேயே விடப் போறோம். நீ அங்கப் போய் அப்புறம் என்னக் கதியானாலும் எனக்கென்னா? உன்ன முதல்ல இங்கிருந்து கிளப்பணும்” என்ற சகி...

“ஏண்டி உங்க அப்பன் இருக்கானே என்ன பெரிய ஜனாதிபதியோ! கோல் எடுத்தா அவன் எடுக்கவே மாட்டேங்கிறான். ஆனா காச தேவைன்னா அங்கிருந்து இங்க ஓடி வருவான். அவனுக்கென்னா! நீ இங்கேயே வயசுக்கு வந்திட்டா.. உன்ன நாங்களே இங்க வைத்து பார்த்துக்குவோம் என்ற எண்ணம் போல அவனுக்கு திமிர் பிடிச்சவன் கோல் எடுக்க மாட்டேங்கிறான். இரு நாளைக்கி எஸ்டேட்டுக்குப் போய் அவனுக்கு நல்லா ஏசுறன். ஏன்ற சகியின் வார்த்தைகள் பொன்மலரின் பிஞ்சு மனதைக் குத்தி ரணப் படுத்தியது.

ரி.வியைப் பார்க்காமல் இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேதா...

“இந்தாப் பாரு குட்டி.. நீ ஆளாகிற வரைக்கும் உங்க வீட்டிலேயே இரு. அதன்பிறகு நாங்களே வந்து என்ன இங்க கூட்டிக்கிட்டு வந்திடுவோம். அப்புறம் நீ கொழும்பிலேயே இருக்கலாம். உன்ன நாங்கப் பார்த்துக்குவோம்..”

என்றவன் நாக்கில் ஊறிய எச்சிலை விழுங்கினான்.

“நான் திரும்பவும் இந்த வீட்டை வந்து மிதிக்க வேண்டிமா...? நினைத்துப் பார்க்கவே பொன் மலருக்கு நஞ்சாக இருந்தது. சகி ரிமோட்டால் வேறொரு சனலை ரீ.வியில் வரவழைத்துவிட்டு”

“ஏய் குட்டி எங்க எஸ்டேட்டுக்குப் போனால்... விட்டு வேலை செய்ய நம்பிக்கையான எவளாவது கிடைப்பள்

என் காலையிலேயே குளிச்சிட்டு போட்டுக்கணும்? புது உடுப்பு போட்டுக்கிட்டு வேலை எல்லாம் செய்ய முடியுமா?”

“ஏய் அதிகம் பேசாத! நாளைக்கி காலையில உன்னக் கூட்டிக்கிட்டு எஸ்டேட்டுக்குப் போகப் போறோம். நீ காலையில் ரெடியா இரு.”

“அம்மா! எங்கத் தோட்டத்துக்கா போகப் போறோம்?” ஏங்க அப்பா, எங்க தம்பி, தங்கச்சி பாட்டியை எல்லாம் பார்த்திட்டு வரப்போறோமா.”

ஒரு ஆனந்தம் கலந்த ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள் பொன்மலர்.

“இல்ல உன்ன அங்கேயே விட்டுட்டு நாங்க வரப்போறோம்...”

“உன்மைக்காகவா! என்னைக் கொண்டு போய் எங்க வீட்டிலேயே விட்டுட்டு வருவீங்களா?” அவளுக்குள் ஒரு குதூகலம். இருண்ட இடத்தில் திடீரென்று ஒளி பிறந்தது போன்ற உணர்வு.

“ஆமாண்டி..., இப்ப நான் உன்னப் பார்க்கிறப்போதெல்லாம் உன்மேல ஒரே சந்தேகம் நீ இப்ப வயசுக்கு வந்திருவியோ, இல்ல நாளைக்கு வயசுக்கு வந்திருவியோன்னு ஒரு பயம். நீ எப்ப வயசுக்கு வந்தாலும் எனக்கென்ன...?”

ஆனா! இந்த வீட்டில் வந்திருவியேன்னு தான் எனக்குப் பயம். நீ இங்கேயே வந்திட்டா...? யாருடி உன்ன இங்கப் பார்த்துக்குவா? சனியனே...! உன் தீட்டுக் குறியெல்லாம் நான் இங்கப் பார்க்கணுமா? அப்புயம் உன் தீட்டுப் பட்ட இந்த வீட்டையே தீட்டுப் போக கழுவி இதுக்கு பெயிண்டும் அடிக்கணும். உன் தீட்டுப் போக்க ஐயரை இங்கு அழைத்து வந்து மறுகிரகப் பிவவேசமும் பண்ண வேண்டி இருக்கும் அதுனாலத் தான் உன்னக் கொண்டுப் போய் உங்க வீட்டிலேயே விடப் போறோம். நீ அங்கப் போய் அப்புறம் என்னக் கதியானாலும் எனக்கென்னா? உன்ன முதல்ல இங்கிருந்து கிளப்பணும்” என்ற சகி...

“ஏண்டி உங்க அப்பன் இருக்கானே என்ன பெரிய ஜனாதிபதியோ! கோல் எடுத்தா அவன் எடுக்கவே மாட்டேங்கிறான். ஆனா காச தேவைன்னா அங்கிருந்து இங்க ஓடி வருவான். அவனுக்கென்னா! நீ இங்கேயே வயசுக்கு வந்திட்டா.. உன்ன நாங்களே இங்க வைத்து பார்த்துக்குவோம் என்ற எண்ணம் போல அவனுக்கு திமிர் பிடிச்சவன் கோல் எடுக்க மாட்டேங்கிறான். இரு நாளைக்கி எஸ்டேட்டுக்குப் போய் அவனுக்கு நல்லா ஏசுறன். ஏன்ற சகியின் வார்த்தைகள் பொன்மலரின் பிஞ்சு மனதைக் குத்தி ரணப் படுத்தியது.

ரி.வியைப் பார்க்காமல் இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேதா...

“இந்தாப் பாரு குட்டி.. நீ ஆளாகிற வரைக்கும் உங்க வீட்டிலேயே இரு. அதன்பிறகு நாங்களே வந்து என்ன இங்க கூட்டிக்கிட்டு வந்திடுவோம். அப்புறம் நீ கொழும்பிலேயே இருக்கலாம். உன்ன நாங்கப் பார்த்துக்குவோம்..”

என்றவன் நாக்கில் ஊறிய எச்சிலை விழுங்கினான்.

“நான் திரும்பவும் இந்த வீட்டை வந்து மிதிக்க வேண்டிமா...? நினைத்துப் பார்க்கவே பொன் மலருக்கு நஞ்சாக இருந்தது. சகி ரிமோட்டால் வேறொரு சனலை ரீ.வியில் வரவழைத்துவிட்டு”

“ஏய் குட்டி எங்க எஸ்டேட்டுக்குப் போனால்... விட்டு வேலை செய்ய நம்பிக்கையான எவளாவது கிடைப்பள்

தானே..?" எனக் கேட்டாள்.

"அதைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதுங்கம்மா.."

"ஏன் உன் சொந்தத்தில் எவளாவது பென்ஷன் எடுத்தவள் இல்லையா...?"

"அப்படி யாரும் அந்த தோட்டத்தில் சொந்தம் இல்லை ங்கம்மா?"

"ஏன் உன் பாட்டி..?"

"ஐயோ எங்க பாட்டிக்கு... இங்க எல்லாம் வந்து வேலை செய்ய முடியாது"

"ஆமா என் தங்கச்சிக்கு இப்ப வயசு என்னா இருக்கும்..?"

"அவளுக்கு பத்து இல்லாட்டி பதினொன்று இருக்கும் இப்ப ஆறாவது படிக்கிறாளாம்"

"ஏண்டி அப்ப அவள இங்க வேலைக்கு கூட்டிக்கிட்டு வரலாந்தானே. உனக்குப் பதிலா அவ இங்கே வேலை செய்யட்டும்"

"வேணாங்கம்மா... அவப் படிக்கணும்"

"சனியனே... என்னாப் படிப்பு! எஸ்டேட் பக்கமிருந்து வற்ற சின்ன சின்ன கழுதையெல்லாம் இங்குள்ள பங்க ளாக்களில் தானே வேலை செய்யிதுங்க. அவள் இங்க

வலைக்கு வராட்டியும் அவள உங்க அப்பன் வேற எங் கையாவது அவள வேலைக்கு கொண்டு போய் விடத் தானே போறான்... அதுக்கு அவ இங்கேயே வரட்டும்"

என்ற சுகி "ஏய்... உன் தங்கச்சி விசயமா உன்கிட்ட பேசி வேலையில்லை. உங்க அப்பன் கிட்டேயே இதைப் பற்றி பேசினால் எல்லாம் சரியா வந்திடும். ஆவனிடம்

காசைக் காண்பித்து விட்டால் போதும். மறுப்பு எதுவும் பேசவே மாட்டான். எதுக்கும் நாளைக்கி அவனுக்கும் ஒரு போத்தல் "அரக்." கொண்டுப் போகணும்" என்றாள்.

"அடி என்னாடி எங்க அப்பாவப் பத்தி இப்படி பேசற. ஏதோ ஒரு புரோக்கர் பேச்சைக் கேட்டு என்னக் கொண்டா

ந்து இங்க வேலைக்கு விட்டுட்டாரு. அது அவரு செஞ் சத் தவறு தான். அது போல திரும்பவும் தவறு செய் வாரா? ஏய்...! ஏன் தங்கச்சியையும் அவரு வேலைக்காக

ஒங்கிட்ட விடுவாருண்ணு நினைக்காத... காசுக்கும் சாரா யத்துக்கும் எங்க அப்பா இனி மேலும் அடிமையாக மாட்டாரு!" என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்ட பொன் மலர்...

"வேணாமமா... அவ சின்னப் பொண்ணு இங்க வந்து அவளால எம் மாதிரி கஷ்டப்படமுடியாது." என்றாள்.

"என்னாடி சொன்ன இந்த வீட்டில கஷ்டமா...? அடி சனியனே...! உன்னையெல்லாம்... வேணாண்டி என் வாயால சொல்ல மாட்டேன் அப்புறம் நீ தாங்க மாட்ட.

இங்க பாரு... டீ... உன்னை எல்லாம் பத்து வயசிலேயே இங்க கொண்டாந்து விட்டான். இப்ப நான் நினைச்சா

உன்ன உங்க வீட்டுலக் கொண்டு போய் விடமாட்டேன்! இந்த கொழும்புல உன்ன எங்க கொண்டு விடணுமோ

அங்க கொண்டு போய் விட்டிருவேன். அப்ப உனக்குத் தெரியும் கஷ்டம் என்னாணு, ஏய் நீ பாவமின்னு தான்

இப்ப விடுறன்!" மூச்சு விடாமல் கத்திய சுகி...

"அப்புறம் ஏண்டி இங்க நிக்கிற...! போடி போயித் தாங்கிட்டு வெல்லனா எழும்பு. அதுக்கின்னு வீட்டுக்குப்

போற நினைப்பில் படுக்கையில் கிடந்து கனவு ஏதும் கானாத அந்த பெரியக்கா எழும்புறதுக்கு முன்ன

எழுந்திருச்சி வேலையை பாரு!" இதற்கு பொன்மலர் ஏதுவும் பேசாமல் அங்கிருந்து திரும்ப முயன்றாள்.

"ஏய்...! என்னா இந்தப் பாரசலை எடுக்காமல் போற எடும! இதையும் எடுத்துக் கிட்டுப் போ!" அந்த பாரசலை எடுக்கவே பொன்மலருக்கு கூச்சமாக இருந்தது. "இவ எடுத்துக் கொடுக்கிற எடுப்ப இனியும் நான் உடுத்திக் கிணுமா? என்னா செய்ய எப்படியும் நான் இங்கிருந்து விடுபடணுமே.." என்று யோசித்தவள் பாரசலை எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து தான் படுத்துக் கொள்ளும் அறையை நோக்கிப் போனாள்.

குசினிக்கு எதிரிலுள்ள அறையில் தான் பொன் மலரும் சமையல்கார பெரியக்காவும் படுத்துக் கொள்வார்கள்.

படுக்கையில் படுத்திருந்தாலும் விழித்தபடி இருந்த பெரியக்கா.. உள்ளே நுழைந்த பொன்மலரைப் பார்த்து

"ஏண்டி குட்டி எதுக்கு கூப்பிட்டாங்க..? என படுத்திருந்தப் படியே கேட்டாள். அவளிடம் சுகி பேசியதை எல்லாம்

சொல்லி ஒரு தரம் அழ வேண்டும் போலத்தான் பொன் மலர் நினைத்தாள். ஆனால் தன்னை திடப்படுத்திக்

கொண்டு "பெரியம்மா... அவங்க எதுக்கு என்னக் கூப்பிட டாங்கத் தெரியுமா...?"

"நான் என்னாத்தக் கண்டேன். சொல்லுடி..."

"நாளைக்கி காலையில் என்ன எங்க வீட்டுக்கு கூட்டிக் கிட்டுப் போகப் போறாங்களாம்..."

"வீட்டுக்கா...? உன்னக் கூட்டிக் கிட்டுப் போக உங்க அப்பாத்தானே வருவாரு. இப்ப ஏன் இவங்க கூட்டிக்

கிட்டுப் போகப் போறாங்க... உங்க அப்பா வரமாட்டரோ?"

"இன்னிக்கி காலையில் ஐயாக்கூட அப்பாவுக்கு கோல் எடுத்தாரு ஆனா... அப்பாக்க கிட்ட இருந்து பதிலே

இல்ல..."

"ஆமா இப்ப என்ன அவசரம். உங்க வீட்டில் ஏதும் விசேஷமா...?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல பெரியம்மா..."

என்று சொல்லிக் கொண்டே பெரியக்கா அருகில் வந்த பொன்மலர்..."

"என்ன நெனச்சி சுகியம்மா ரொம்ப பயப்படுத்து..."

என்றாள்.

"என்னா உன்ன நெனச்சி அது ஏன் பயப்படணும்...?"

"நான் எங்க... இங்கேயே வயசுக்கு வந்திருவேனோணு அதுக்கு ரொம்ப பயம்! நான் இங்க வயசுக்கு வரக்

கூடாதாம். என் தீட்டும் இங்க படக்குடாதாம் அதுனாலத் தான் என்ன நாளைக்கே கொண்டுப் போய் விடப்

போறாங்க..."

இதைக் கேட்டு எழுந்து உட்கார்ந்த பெரியக்கா.

"ஏண்டி! அப்ப அவங்களுக்கு ஒரு பெண்பிள்ள இருக்கே அதுவெல்லாம் வயசுக்கே வராதா? அட சீ... என்ன மனுஷங்களோ?" என்றவள் பொன்மலரின் கையி

லிருக்கும் சொப்பிங் பேக்கைப் பார்த்துவிட்டு அது என்னாடி பாரசல்...? எனக் கேட்டாள்.

"இதுவா... எனக்கு சுகியம்மா வாங்கிக் கொடுத்த புது உடுப்பு இதைக் தான் நான் காலையில்ப் போறப்ப போட்டுக்கணுமாம்..."

"அப்ப நீ காலையில்ப் போகத்தான் போறியா...?" சற்று கவலையோடுக் கேட்டப் பெரியக்கா..."

"அடி நீ ஒருத்திதான் என்னப் பெரியம்மாணு கூப்பிட டுக்கிட்டு பாசமா இருந்த நீயும் நாளைக்குப் போகப் போறியா..?"

“நான் போயித்தானே ஆகணும் பெரியம்மா, உங்களை எல்லாம் பிரிஞ்சு போக எனக்கு கவலை தான். ஆனா நான் போக வேண்டிய நிலையில் தானே இருக்கிறேன்” என்ற பொன்மலர்...

“என்னை அங்க தோட்டிலக் கொண்டு போய் விட்டுட்டு வேற யாரையாவது வீட்டு வேலைக்காக கூட்டிக் கொண்டு வரப் போறாங்க ஆனா எனக்குப் பதிலா எந்த தங்கச்சியை வேலை செய்ய இங்க அணுப்பணும்...”

“வேணாண்டி நீ இங்கப் படுற கஷ்டம் போதாதா...? ஒந் தங்கச்சி வேற இங்க வரணுமாக்கும்...? வேணா.. தோட்டப் பகுதியில் இருந்து யாரும் எந்த சின்னப் புள்ளையையும் இங்க வீட்டு வேலைக்கின்னு வரவேக் கூடாது” என்றாள் பெரியக்கா.

“ஆமா அணுப்ப மாட்டோம், அங்கப் போனா அப்புறம் நானும் வரவே மாட்டேன் பெரியம்மா.. என்ற பொன்மலரின் கண்கள் கலங்கின.

“சரி டீ... லைட்ட ஓப் பண்ணிட்டு ஏம் பக்கத்திலேயே வந்து படுத்துக்க நாளைக்கு நீயும் போயிட்டா... நான் ஒண்டியாத்தாண்டி இந்த குசினியில் கிடப்பேன். அப்புறம் யாரு வந்து என்ன ஒரு பாசத்தோட பெரியம்மா...பெரியம்மான்னு கூப்பிடப் போறா...?” கவலையோடு சொன்ன பெரியக்கா.

“வாடி வந்து படுத்துக்க... என்றாள். இந்த பெரியக்கா இங்கு வேறு யாருமல்ல சுகியின் கணவனான வேதாவின் சகோதரி தான். கல்யாணமே ஆகாதவள். தம்பிக்காக வாழ்ந்தவள் இன்றும் தம்பிக்காக வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பவள். ஆனால் இப்போதெல்லாம் இவள் இந்த குடும்பத்தாரின் பார்வைக்கு ஒரு சொந்தக்காரியாகவே தெரிவதில்லை. இவளும் இந்த வீட்டு வேலைக்காரியாகத் தான் அவர்களுக்குத் தெரிகிறாள். இவள் பாசத்தோடு அவர்களிடம் ஒட்டிப் போனாலும் எல்லாமே தூரத்து உறவு தான். குட்டியின் பிரிவை எண்ண பெரியக்காவுக்கு வேதனைதான். குட்டி இந்த வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்ததிலிருந்து “பெரியம்மா” என்று அன்போடு அழைக்கும் போதெல்லாம் பெரியக்காவுக்கு தாய்மையின் உணர்ச்சி பீறிட்டு எழும்பாமலில்லை. ஆனால் அதையெல்லாம் அவள் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் தான் இருந்தாள். இருந்தும் இப்பொழுது குட்டியின் பிரிவை எண்ண அவளுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. வெகுநேரம் வரைக்கும் அவளுக்கு தூக்கம் வரவே இல்லை. “மக... மகனே...” மெல்ல அழைத்துப் பார்த்தவள்.. அயர்ந்து தூங்கும் குட்டியை அணைத்தப்படி அவள் மௌனமாக அழுதுக் கொண்டிருந்தாள்.

காலை ஏழு மணிக்கொல்லாம் அந்த வாகனம்... வத்தனையிலிருந்து மலையக பகுதியை நோக்கி பயணமாக தயாராகிவிட்டது. பொன்மலர் பெரியக்காவிடம்..

“போறேன் பெரியம்மா... என்று விடை பெற்றப் போது” “குட்டி போறியாடி... என் செல்லக்குட்டி நீ போறியா...?” என்று வெளிப்படுத்தாது வைத்திருந்த பாசத்தை கண்ணீரால் வெளிப்படுத்திய பெரியக்கா பொன்மலரை கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுத அழுகையைக் கண்ட சுகியே ஒரு தரம் தடுமாறிப் போய்விட்டாள்.

“அட இந்த வேலைக்காரக் குட்டி மீது இந்த பெருசுக்கு இவ்வளவு பாசமா...?” என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

“பகல் லஞ் டைம்க்கெல்லாம் நாம் அட்டனை அடைந்து

ஓவியம் : கோ. கைராசநாதன்

விடலாம். ஆங்கு ஒரு ரெஸ்ரூண்டில் லஞ்சை எடுத்திட்டு கிளம்பினால் பகல் ரெண்டு மணிக்கு முன் நாகசேனை டவுனை கடந்து இவளோட எஸ்டேட்டுக்குப் போய் விடலாம்... என்றான் வேதா.

“இரண்டு மணியோ மூன்று மணியோ எப்படியோ இவளைக் கொண்டு போய் இவள் வீட்டில் விட்டு விட்டு அங்கிருந்து ஒரு வேலைக்காரியை கூட்டிக் கொண்டு திரும்பிவிட வேண்டியதுதான். யாரும் கிடைக்காட்டி இவயோட சிஸ்டரை இழுத்துக்கிட்டுத்தான் வரணும்!... என்னமோ வளர்த்து வச்சிருக்கிறப்புல்லை போனதும், அறுத்துக் கட்டுற மாட்டுக்காரனைப் போல சொன்னாள் சுகி.

“வாடி... ஏந் தங்கச்சி மேலேயோ கண்ணு வைக்கிற...? வா.. அங்கப் போனதும் எங்க அப்பாக்கிட்டச் சொல்லி உன் முகத்தில் கரியைப் பூச சொல்லுறேன்...” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் பொன்மலர்.

தேன்னந் தோப்புகள், வயல்வெளிகள், நகரங்கள், றப்பர் தோட்டங்கள் என பலவற்றையும் கடந்து கிணிகத்தேன வழியாக அட்டனை அடைந்தது அந்த வாகனம். பசுமை மிகு தேயிலை குன்றுகள் பார்த்ததுமே தன் சொந்த வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட ஒரு பிரமை பொன்மலருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. பகல் சாப்பாட்டுக்காக அட்டன் நகரில் சிறிது தாமதம். அதன் பின் மீண்டும் பயணம் தொடர்ந்தது. இயற்கையின் வணப்பு, தேயிலைக் குன்றுகள், அருவிகள், நீர்வீழ்ச்சிகள் என்பனவற்றை எல்லாம் காண சுகிக்குக் கூட ஒரு இதமான மகிழ்ச்சி. வேதா சொன்னது போல இரண்டு மணிக்கெல்லாம் நாகசேனை என்ற சிறு நகருக்குள் நுழைந்தது அவளின் வாகனம்.

டயகமவிற்குப் போகும் சேரிவழியிலிருந்து சாகசேனை தேவாலயத்தின் சுந்தியில் பிரிந்துப் போகும் ரஹன்வத்தை சாலையில் வாகனத்தை செலுத்திய வேதா... திரும்பிப் பார்க்காமலேயே பின் சீட்டில் இருக்கும் பொன்மலரிடம்...

"ஏய் குட்டி.. நான் போற வழி சரிதானே?"

"ஆமாங்கைய்யா இதே ரோட்டுத்தான்"

என்றவள் "உங்களுக்குத்தான் இந்த ஆராட்டு நல்லாத் தெரியுமே" போனமுறை நாம கொழும்பிலிருந்து நுவ ரெலியா சீஸனுக்கு வந்தபய இங்க, பம்பரக்கலத் தோட்டத்தில் உள்ள எங்க பாட்டி வீட்டுக்கும் போய் எங்கப் பாட்டி, தங்கச்சி, தம்பி, எங்க அப்பா.. எல்லாத்தையும் பார்த்திட்டுத் தானே போனோம்.

"ரெண்டு நாள் வீட்டில் தம்பி, தங்கச்சியோட தங்கி இருந்திட்டு அப்பாவோடு கொழும்புக்கு வர்றேன்னு... நான் கெஞ்சியப் போதும், "வாடி இப்பவே போவோம் ன்னு நீங்க இழுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டிங்கத்தானே... ஒரு வருஷத்துக்கு முன் நடந்ததை நினைவு படுத்தினாள் பொன்மலர்.

"ஏய் இப்ப அதையெல்லாம் யாரும்க் கேட்டா, சுகி மீண்டும் தன் பார்வையை பசுமை நிறைந்த தேயிலைக் குன்றுகள் பக்கம் தன் பார்வையை திருப்பினாள். இல்லன் ஹோல் பஸாரைத் தாண்டி பம்பரைக் கலையை நோக்கி வாகனம் சென்றது. இல்லன் ஹோல் தோட்டத் தேயிலைத் தொழிற்சாலை அதையும் தாண்டிப் போய் விட்டால் பம்பரைக்கலை பெளண்டரிதான். துன் தோட்டத்தை நெருங்க... நெருங்க..., பொன்மலரின் மனதில் ஒரே ஆனந்தம்.

தேயிலைக்குன்றுகள், தொழிலாளர்கள் குடியிருக்கும் நீண்ட லயன்கள் உயர்ந்து நிற்கும் மலைகள் என எல்லாவற்றையும் பார்க்க தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது போன்ற குதுகலம் அவளுக்கு.

"அந்தா... அந்தாத் தெரியுது எங்கத் தோட்ட தேயிலை ஸ்டோர்...!" ஆர்வத்தில் கத்தியவள்... சாலை ? ஓரத்து தண்டு தண்டாக நிற்கும் கொழுந்துகளைப் பார்த்துவிட்டு

"அடேயப்பா எவ்வளவுக் கொழுந்து வளர்ந்துக் கிடக்கு. ஆளுங்க இதையெல்லாம் இன்னும் எடுக்கலையா..? என்று எண்ணிக் கொண்டாள் அவளுக்குத் தெரியுமா... தோட்டத்துக்குள் நடக்கும் பிரச்சனை. பம்பரக்கலை தோட்டத்தின் தேயிலை தொழிற்சாலையை வாகனம் அணமிக்கும் போது, தொழிற்சாலையிலிருந்து தேயிலையின் மணமோ, அல்லது தொழிற்சாலைக்குள் இயந்திரங்கள் இயங்கும் எந்த ஓசையும் கேட்கவில்லை. ஆனால் தொழிற்சாலைக்கு போகும் சாலையை மறித்துக்கொண்டு தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தோட்ட மக்களும் இளையவர், முதியவர் என்று பாராமல் எல்லோரும் ஒன்றுத்திரண்டு கறுப்புக் கொடிகளோடும்... செம்பதாகைகள்... மற்றும்...

"சிறைப் பிடித்த தொழிலாளர்களை இன்றே விடுதலை செய்!"

"கொடிய நிர்வாகியை அகற்று"

"தொழிலாளர்களை கொடுமைபடுத்தாதே!"

"நிர்வாக்தின் கொடுமையை ஒழிப்போம்"

"ஆந்தியை எதிர்ப்போம்!" என்று தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு எதிரான சுலோகங்களையும் ஏந்தியவாறு கொடுமைகளுக்கு எதிராக கோசங்களையும் எழுப்பிக் கொண்டும் தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கி நின்றனர்.

பசுமையான தேயிலைக் குன்றுகள். அதில் விடிவுக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கும் உழைக்கும் வர்க்கம். போராட்ட உணர்வுக் கொண்ட அவர்களைத் தாண்டி வாகனம் மேலே பயணிக்க முடியாமல் நின்றது. சில பெண் தொழிலாளர்களும் ஆண் தொழிலாளர்களும் வந்து வாகனத்தை முற்றுகையிட்டனர்.

வேதா வாகனத்தை விட்டு இறங்க... பின் சீட்டிலிருந்து பொன்மலரும் கதவைத் திறந்துக் கொண்டு கீழே குதித்தாள். ஆட நம்ம தர்மனோட மக..." என்றாள் முன்னால் வந்து நின்ற பெண் ஒருத்தி.

"அடி என் கண்ணு..!" கூவியபடியே கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு பொன்மலரை நோக்கி வேகமாக வந்த அந்த கிழவி தன் பேத்தியை கட்டித் தழுவிக்கொண்டு "வந்திட்டியா..." என்று அழுத்தொடங்கி விட்டாள். ஏதிர்பாராத விதத்தில் தன் பேத்தி வந்து குதித்ததில் அவளுக்கு அழுகையே வந்துவிட்டதுதான். நீண்ட நாட்களாக வராத உறுவினர்கள் திடீரென வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால்...

வீட்டின் வயசான பெண்கள் வந்தவர்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைக்கும் வழமையும் இங்கு இருந்தது தான். பாட்டியின் பாச அரவணைப்பில் பொன்மலரின் கண்களிலிருந்தும் நீர் முட்டியது. பாட்டியின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட பொன்மலர்...

"பாட்டி.. அப்பா எங்கே...?" எனக் கேட்டாள். கிழவி பொன்மலரை விடுவித்துவிட்டு

"அதை ஏண்டிக் கேட்கிற... என்று சொல்லும் போதே அவளுக்கு மேலும் அழுகை வந்தது.

"பொண்ணு... ஓங்க அப்பாவ பொல்க்காரங்க பிடிச்சக் கிட்டு போயிட்டங்கடி. அவன மட்டுமில்ல... இன்னும் ஆறு தொழிலாளர்களையும் சேர்த்தே கொண்டுப் போயிட்டாங்க..." என்றவள்...

"பிடிச்சக்கிட்டுப் போயிட்டு ஒரு வாரமாகிச்சி இன்னும் விடுலையே..?" என்று அழுகையோடு சொன்னாள்

"ஏன்... எதுக்கு பாட்டி பொல்க்காக்கு கொண்டு போனாங்க..?" பொன்மலர் பதட்டத்தோடு கேட்டாள். "எல்லாம் அந்த நாசமத்த துரைப் பய செஞ்ச வேலைத்தாண்டி. அவன் இந்த தோட்டத்துக்கு துரையா வந்தத்திலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நிம்மதியே போயிருச்சி சிரயான கஷ்டம் தோழிலாளர்களுக்கு எந்த சலுகைகளும் செஞ்சித்தர முரண்டு பிடிக்கின்றான்" என்று கிழவி சொல்லும் போதே... மற்றொரு பெண்

"அந்த துரையும் அவன் நிர்வாகமும் செய்யற கொடுமைக்கு எதிராகத் தான் நாங்க போராட்டத்தில் குதிச்சிருக்கோம். இந்த துரையின் கொடுமைகளை தீர்த்து வைக்க அவனுடன் தோட்டத் தலைவர்கள் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தியும் எதுவும் சரிவர இல்ல. அவன் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவே எதுவும் செய்ய முடியாமலாக இருந்தான். இதனால் ஆத்திரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் அவனின் பங்களாவுக்கே போய் நீதி கேட்க, அவனும் அவன் ஏவலாளிகளும் தொழிலாளர்களைத் தாக்க ஆரம்பிச்சாங்க. தொழிலாளர்களும் எதிர் தாக்குதல் செய்த போது...

பங்களாவின் சன்னல் கண்ணாடிகள், அவனின் ஜீப் வண்டி எல்லாம் சேதமாகிச்சி, அதே நேரம் பொல்க்கம் வந்து துரைக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்ததோடு சுந்தேகத்தின் பேரில் சில தொழிலாளர்களையும் கைது பண்ணிக் கொண்டு போயிட்டாங்க. அதில் உங்க அப்பாவும் ஒருந்

தர்... என்றவள்

“நாங்க எதையும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டோம், நிச்சயம் வெற்றி பெறுவோம். கொடுமையை ஒழிப்போம்!” என்று உரக்க கூறினாள். “கட்சித் தலைவர்களும் இதைப்பற்றி பேச்சுவார்த்தை நடத்தப் போறாங்க. அதுல எங்கத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல முடிவு கிடைக்காட்டி... எங்கப் போராட்டம் இன்னும் தொடரும்!” என்றாள் மற்றொருத்தி.

“அந்த துரைக்கும் அவன் செய்யிற கொடுமைகளுக்கும் நாங்க ஒரு முடிவு கட்டத்தான் போறோம்!” என்றாள் மற்றொரு இளம் பெண்.

“பொண்ணு அப்பன பொலீசு பிடிச்சுக்கிட்டுப் போயிருச்சின்னு கேள்விப் பட்டுத்தான் நீ இங்க வந்தியா...?” கிழவி பொன்மலரைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“இல்லப் பாட்டி இது எதுவும் எனக்குத் தெரியாது..

“பின்ன... எடம் சுத்திப் பார்க்க வந்தீங்களா..?”

“இல்லப் பாட்டி.. என்று பொன்மலர் சொல்லும் போதே இடைமறித்த வேதா..

“அம்மா எங்க குட்டியை இனிமேலும் நாங்க வச்சிருக்க முடியாது... என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வாகனத்தை விட்டு இறங்கிய சுகி பொன்மலரை சுற்றிக் காட்டி..”

“இவ வயசுக்கு வர இருக்கிறாள்! இவள நீங்களே வச்சுக்கங்க. அங்க வச்சி இவளக் கவனிக்க எங்களால் முடியாது.” என்றவள் சுற்றி நிற்கும் பெண்களைப் பார்த்து “வேணுமின்னா உங்களல்ல யாராவது எங்க வீட்டுக்கு வேலை செய்ய வாங்க எந்தக் கொடுமையும் இருக்காது. நல்ல சம்பளமும் தர்றோம் எல்லா வசதியும் இருக்கு” என்று நிலைமை புரியாமல் இங்கே எரியும் நெருப்பில் குளிர் காய முயற்சித்தாள் சுகி. அவளை எரிப்பதை போலப் பார்த்த ஒரு தொழிலாளிப் பெண் “அடச்சீ நீ என்னாம்மா இங்க வந்து என்னாக் கதை கதைக்கிற! ஏன் மட்டத்து கத்தி இப்ப என் கையில இருந்தா... உன் நாக்க அப்படியே அறுத்து எடுத்திடுவேன்!” என்று ஆக்ரோசத்தோடு கத்த... சுகி தட்டுத் தடுமாறி மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டாள். அவளுக்கு நடுக்கம்.

கிழவி வேதாவைப் பார்த்து சற்று தாழ்ந்த குரலில்...

“ஏங்கையா... இப்ப இவள இங்க கூட்டிக்கிட்டு வந்தீங்க...?

இவளோட அப்பனையும் பொலீசுக்காரங்க பிடிச்சுக் கிட்டுப் போயிட்டாங்க. இவளுக்கு கீழு இன்னும் ரெண்டு வூட்டுலக் கெடக்குது. அதுகளை நான் பார்ப்பேனா... இவள நான் பார்ப்பேனா... கிழவி இப்படி சொல்லவும் கிழவியின் பக்கத்தில் நின்ற ஒருத்தி ஆத்திரப்பட்டு.. “என்னாப் பாட்டி நீ என்னக் கதைக்கிற பேசாம வாயை மூடு!” என்றாள்.

“பாட்டி, வேணாம்... பாட்டி... நான் அங்கப் போகவே மாட்டேன். என்ன அனுப்பாத... பொன்மலர் கெஞ்சுவது போல சொன்னாள். அவள் அருகில் போன வேதா... “ஏய் குட்டி..! அந்த அம்மாதான் சொல்லிச்சே, அப்புறம் எதுக்கு மறுக்கிற. வா... வாகனத்தில் ஏறு!” என்றாள்.

“நான் வரல்ல.. வரவே மாட்டேன்... என்ற பொன்மலரின் கண்கள் கலங்கின.

“அதெல்லாம் முடியாது நீ வாக்குட்டி!” பொன்மலரின் கையைப் பழித்து அவன் இழுக்க.. பொன்மலர் அவன்

பிடியிலிருந்து திமிரினாள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அப்படியே கொதித்துப் போய்விட்டனர். “ஏய் அவ கைய விடுடா..” என்று வேதாவின் கையைத் தட்டிய ஒரு இளந்தொழிலாளி...

“நாயே..! வரமாட்டேன்னு சொல்லுற இவக் கையை நீ பிடிச்ச இழுக்கிறியா? படவா இங்க வந்து இந்த வேலை எல்லாம் செய்யாதே! பேசாம போ!” என்று சொல்லும் போதே...

ஏய்... ரத்னம் அவன் மூஞ்சியில அப்படியே ஒரு குத்து குத்து!... என்று சற்றுத் தூரத்திலிருந்து கத்திய ஒரு பெண்.

“எங்களுக்காக ரிமாண்டுக்குப் போன தொழிலாளியோடப் பிள்ளைகளைக் காப்பாத்த எங்களுக்குத் தெரியும். இவ எங்கத் தோட்டம், எங்க லயம், எங்க சொந்தம்”! இவளைப் பாதுகாக்க எங்களுக்குத் தெரியும் இவன்யாரு அவளப் பிடிச்ச இழுத்துக்கிட்டுப் போக..! ஏய் ரத்னம் அவன அப்படியே ஒதைச்சி வெரட்டுடா!” அவள் மீண்டும் சத்தமிட்டாள்.

“இந்தாப்பாரூய்யா... இவள மட்டுமில்ல... இனி எந்தப் பிள்ளைகளையும் அடிமைத்தனமா வீட்டு வேலை செய்ய எங்கேயும் விட மாட்டோம். ஒம் மாதிரி ஆளையும் இங்க வரவிடமாட்டோம்.

எங்கள் மத்தியில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் அதுக் கால்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட எழுந்த நாங்க, இதுக்கும் ஒரு முடிவு கட்டுவோம். பேசாம வந்த வழியைப் பார்த்து போ...! இல்லாட்டிப் போனா... அந்த துரையோட வாகனத்துக்கு ஏற்பட்ட கதிதான் இந்த வாகனத்துக்கும் ஏற்படும்!” என்று ஒரு பெண் அழுத்தமா சொல்லிவிட்டுக் கீழே கிடந்த கல்லை எடுக்க...

“ஐயோ... சீக்கிரம் வாங்க வந்து சீக்கிரம் ஏறி ஸ்டார்ட் பண்ணுங்க. இந்த இடத்தை விட்டே போயிருவோம்.” கீழே இருக்கும் கணவனை சுகி துரிதப்படுத்த வாகனத்தில் ஏறிய வேதா அவசரமாக வண்டியை திருப்பிக் கொண்டு வந்த வழியே செலுத்தினாள். பசுமை நிறைந்த தேயிலைக் குன்றுகள், அதற்கப்பால் உயர்ந்து கம்பீரமாக போராட்டக் குணங்களைக் கொண்ட தொழிலாளர்களைப் போல நிற்கும் மேகம் மூடாத மலைகளையும் கடந்து அந்த வாகனம் புறமுதுகிட்டு ஓடும் ஒரு குழந்தையைப் போல வேகமாக ஓடியது.

மகுட அஞ்சலிகள்

தமிழ்மொழியை சர்வதேச மயம்
படுத்தியவர்களில் ஒருவரும், கனடா நூல்
தோட்ட ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரும்
ஔரோசிரியரும், தமிழ் அறிஞருமான
22.11.2014 அன்று காலஞ்சென்றவருமான

பேரா செல்வா கனகநாயகம்

அவர்களுக்கு மகுடத்தின்

அஞ்சலிகள்.....

ஔசிரியர்

காலலர்கள்

ஓவியம் : கோ. கைலாசநாதன்

வ

முமை போல் வேலை விட்டு வீடு நோக்கி பாலன் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரது வீட்டுக்கு செல்லும் ஒழுங்கை ஊடாக சென்று கொண்டிருந்தார். வழமை போலவே அந்த வீட்டு நாய் குரைத்தது. வழமை போலவே அவரும் அதனை சட்டை செய்யாது "நாய்க்கு வேலையுமில்லை இருக்க நேரமும் இல்லை"..... என்று எண்ணியவாறு நடந்து கொண்டிருந்தார்.

குரைத்த நாய் சத்தம் அடங்கி உறுமியது..... வாலை முறுக்கேற்றி பல்லைக் காட்டியவாறு "இனித்தது" அதனையும் அவர் சட்டை செய்யவில்லை.

அவர் "செவனே" என நடந்த வண்ணமிருந்தார். அவரை பின் தொடர்வது போல சற்று அவரின் பின்னால் முன்னேறிய நாய் மீண்டும் குரைத்து பயம்" காட்டியது.

அவரும் இந்த வீட்டுக்கு வந்த மூன்று மாதங்களாகி விட்டன. அது மட்டுமில்லாது அந்த வீட்டை 2 1/2 வருடங்களுக்கு மேலாக கட்டிக் கொண்டிருந்த காலங்களிலும் இதே பாதையிலே வந்தும் போய்க் கொண்டும் தான் இருந்தார்.

அவ்வேளையில் அந்நாய் சிறிய குட்டியாக இருந்தது. பாலன் அந்த நாயின் வீட்டின் முன்னால் நடக்க, உள்ளே இருக்கும் நாய் ஓடோடி அவரின் முன்னால் ஓடிக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் வீட்டை அடையும்.

அவருக்கு முன்னதாக, கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீட்டிற்குள் நுழையும். அது வீடு முழுவதும் அவரின் பின்னால் வரும். பின் கட்டிட வேலைக்காக குவிக்கப்பட்டிருக்கும் மணலில் ஊறி பாய்ந்து விளையாடும்.

வாலை ஆட்டி குழையும் "அது" அவர் புறப்படுகையில் அவருக்கு முன்னால் ஓடி அதனது வீட்டையும் தாண்டி ஓடும்.

அப்படியானால்..... அந்த நாய்க்கு என்ன நடந்தது.....?

நாய் தற்போது முன்னரை விட வளர்ந்துள்ளது. ஆம், எப்படியும் ஒன்றரை வயதாவது கூடி இருக்கும். வீட்டைக்கட்டத் தொடங்கிய வேளை இரண்டு வயது என்றால் தற்போது நான்கு வயது இருக்கும். நாயும் வளர்ந்துள்ளது. முன்னர் இருந்த சிறு பிள்ளைத்தனம் இப்போது அதுக்கு இல்லை. கொஞ்சி குலாவுதல், குரைத்தல் இல்லை. நாய் சற்று முதிர்ச்சி அடைந்தது போல்படுகின்றது.

பாலன் மேலும் யோசிக்கிறார். அது சரி வளர்ந்துவிட்டது. ஆனால் ஏன் முன்னர் போல் அது இல்லை.

தனது வீடு, தனது வீட்டு எல்லை, மாயம் அனைத்தும் உணர்ந்திருந்த நாய் அதனை அண்மித்த பகுதிகளில் கூட எவரையும் வர விடுவதில்லை.

பாலன் யோசித்தார்.

தனது எல்லையில் அப்பிரதேசத்தின் வேறு

எந்த ஒரு நாயையும் உட்புகவிட அது தயாரில்லை. மேலும் அதன் வீட்டு சுற்றுப்புற எல்லைப் பகுதிகளிலும் நடமாடும் நாய்களை, மனிதர்களை நோட்டமிட்டவாறு இருக்கும்.

அதன் பிரதேசத்திற்குட்பட்டதாக இல்லாவிட்டாலும் கூட குரைத்து தனது எதிர்ப்பை காட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

அந்த நாயின் அட்டகாசம் மேலும் அதிகரித்ததே தவிர குறையவில்லை.

பாலன் இரவு வேளைகளில் வெளியில் சென்று வரும் வேளைகளில் அது கடித்து விடுமோ, எனப் பயந்தார். டோர்ச்சலைட் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்ல அவர் மறக்கவில்லை.

காலம் ஓடியது. நாய்க்கு எலும்பு போட்டால் சரியாகி விடும் என்பார்களே என யோசித்தார். சிற்சில உணவு பண்டங்களை அவ்வப்போது வீசிப் பார்ப்பார். "பாணை" தூக்கிய அது ஓடிச்சென்று தனது வீட்டு முற்றத்தில் வைத்து தின்றது. எலும்பைக் கவ்விய அது அவர்கள் வீட்டுக்கே சென்று உண்டது. ஆனால் கொடுப்பனவற்றை பெற்றுக் கொண்டது.

இப்பொழுது..... பாலன் அவ்வழியில் வரும் வேளை சில வேளைகளில் புறுபுறுத்தது. "சில வேளைகளில் பார்த்தவாறு பேசாமல் இருந்தது".

அது நோர்மலாக" இருந்ததாக கூற இயலவில்லை. பாலனை பக்கத்து வீட்டுக்காரர் என நன்கு அறிந்திருந்த அந்த நாய் ஏன் மீண்டும் மீண்டும் குரைத்து அடம்பிடிக்கின்றது. மோப்பசக்தி மூலம் ஒரு முறை அறிந்து கொள்ளும் நாய் வாழ்நாளில் எங்கே யாவது எப்போதாவது கண்டால் அது யார் என்பதை இனம் கண்டு கொள்ளும் என்பார்களே. அப்படியானால் இந்த நாய்க்கு இந்தச்சக்தி இல்லையா? அல்லது ஒரு பிடிவாதத்துடன் ஏன் நடந்து கொள்கிறது?

அவர் வீட்டுக்கு வரும் பலரையும் அது பார்த்து குரைக்கின்றது.

ஆனால் ஒன்று அதுக்கு தான் இந்த ஏரியாவிலேயே பெரிய காவல்காரன் என்ற நினைப்பு.

ஏனைய நாய்கள் அப்படி இல்லையே அவைகள் ஓடி ஆடித் திரிகின்றனவே ஒழிய இந்த நாய்போல் சட்டாம்பிள்ளை வேலை செய்யவில்லை.

புதிய வீட்டைக் கட்டிய பாலனால் "அந்த நாயைக் கட்ட முடியவில்லையே" என்றொரு ஆதங்கம் எழவே செய்தது.

நேரத்திற்கு ஒரு மாதிரியாக நடந்து கொள்ளும் அந்த நாய் "தான் ஒரு நாய் தான்" என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நாய் அது வேலையை புத்தியை காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் பாலனை அந்த நாய் குரைப்பதும், முறைப்பதும் தொடர்ந்தது. என்றாலும் பாலன் தனது முயற்சியை விடவில்லை. தொடர்ந்து இறைச்சியையும், எலும்புத் துண்டுகளையும், சோற்றையும் கொடுத்து கொண்டே வந்தார்.

தொடர்ச்சியான இம் முயற்சி பயனளிக்கத் தொடங்கியது.

தனது எல்லையை பாலன் வீட்டு பாலன் வீட்டுச் சூழலிலேயே அது நடமாடத் தொடங்கியது. பாலன் வீட்டு உறவினர்களுடன் கொஞ்சி குலாவினது.

வீட்டு வளவில் பிற நாய்களை கண்டால் விரட்டுவதன் மூலம் விகவாசத்தினைக் காட்டிக் கொண்டது. காகங்களும் கூட அதன் பார்வையிலிருந்து தப்பவில்லை.

அந்த நாயின் பாதுகாப்பு எல்லையை விஸ்தரித்தது.

ஆம் அது இரண்டு வீடுகளுக்கும் காவல்காரனாக மாறியது.

பாலன் இந்த நாயின் குணாதிசியங்களை எண்ணியவாறு வீட்டுச் சுவரைப் பார்த்தார். உலகப்படம் பெரிதாக தொங்கியது

அவரது பார்வை படத்தை வட்டமிட்டு ஓரிடத்தில்தலைக்குத்தி நின்றது.

"இவர்கள் எல்லாம் காவல்காரர்கள்" என முனங்கிக் கொண்டார்.

கீனவில் தோன்றும் காரியம்
யாவும் கை வசமாகாதோ
காண்பவை யாவும் மாறுகின்ற
காலமும் வாராதோ
மக்களை மனிதர் நாளும்
ஆளும் நேரமும் வாராதோ
இந்தப் புல்லியர் நாளை
இல்லையெனும் நாளும்
தோன்றாதோ
சொல்லிடும் சொல்லில் சத்தியம் -
நேர்மை

தோன்றிட வாராதோ
இவர் பட்டினிச் சாவில்
இட்டிடும் சாபம் பலித்திட மாட்டாதோ
எட்டடி வீட்டில் கட்டிய வாழ்வு
கீனித்திட மாறாதோ
கொடும் மழையினில் வெயிலினில்
மாய்ந்திடும் மனிதர் மாற்றத்தை
தேடாரோ
தேயிலை காட்டினில் தேய்ந்திடும்
தேகம்
தோற்றத்தை தேடாதோ
சேற்று வயல்களில் சிந்திடும்
வேர்வை
நெல்மணி தாரோதோ
தெங்கும் றப்பரும் தந்திடும்
செல்வத்தை
தேய்பவர் பெறுவாரோ
சொங்கொடியின் கீழுள்
விடியலைத் தேடிட
தேசம் நிமிராதோ!

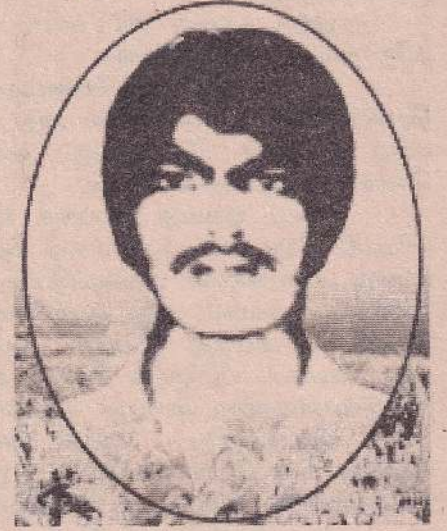
வே. தினகரன்
பத்தனை

க
இ
வீ
வீ
வ
வீ
வீ
வ
க
இ
வீ
வீ

மலையக மன்ற கார்ப்பிற்றுகாக ஷித்தாகிய வீரன்

சிவனு லட்சுமணன்

- குறித்த சில பதிவுகள் -

ஹைக்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியாவிலிருந்து கோப்பி, தேயிலை ஆகிய வற்றை உற்பத்தி செய்வதற்காக அடிமைகளாக - கூலித் தொழிலாளர்களாக அழைத்து வரப்பட்ட மக்கள், அழைத்து வந்த துன்பங்கள் இன்று வரை ஓயவில்லை. முதலாளித்துவ நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் அடக்கு முறைகளுக்குள்ளும் சிக்கித் தவிக்கும் மக்களாகவே மலையக மக்கள் உள்ளனர். வீட்டு வசதியற்றநிலை, கல்வி, சுகாதார, போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள், மக்களுக்கு நன்கு பரிசீலனையான அட்டையைப் போல உழைப்பை உறிஞ்சி எடுக்கின்ற முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சுரண்டல், பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, ஏமாத்து அரசியலும் காணி அபகரிப்பும் என பல்வேறு பிரச்சினைகளும் சேர்ந்து வாழ்தலுக்கான சாத்தியப்பாட்டை கேள்விக்குள்ளாக்கியதான கடந்த காலப் பயணத்தில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வாழ்தலுக்கான போராட்டங்களும் உயிர்த் தியாகங்களும் இடம் பெற்று வந்துள்ளன. 1942 இல் முல்லையாத்தோட்டத்தில் உயிர் நீத்த கோவிந்தன் முதல் 1980 இல் கண்டி பள்ளைகல தோட்டப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த பழனி

வேல் வரை பலர் உயிரிழந்து தான் இன்றைய மலையகத்தினைக் கட்டி யெழுப்பியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய போரை மலையக மக்களின் வாழ்வியலுக்காக “உரிமைகளுக்காக போராடிய தியாகிகள்” என்றே மலையக மக்கள் கருதி வருகின்றனர். இவ்வடிப்படையில் மிக முக்கியமான தொரு தியாகியே சிவனு லட்சுமணன். இவர் பற்றிய சில பதிவுகளை இக் கட்டுரை தர முயல்கிறது.

சிவனு லட்சுமணன் 1977 ஆம் ஆண்டு பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டில் வீரத்தியாகி யாகினான். ஏன்? நுவரெலியா டெவன் பகுதியிலுள்ள மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கான 7000 ஏக்கர் தோட்டக் காணியினை அபகரிக்கும் அரசாங்கத்தின் திட்டத்தினை எதிர்த்துப் போராடியமைக்காகவே அவன் கொல்லப்பட்டான். அக்காலத்தில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் அதன் தலைமையில் ஐக்கிய முன்னணியும் தேசிய முதலாளித்துவ சக்தியாகக் காணப்பட்டன. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க அவரது தம்பியாகிய அணுரா பண்டாரநாயக்கவை பாராளுமன்றத் துக்கு உள்வாங்கும் பொருட்டு மஸ்கெலியா என்ற தேர்தல் தொகுதியினை உருவாக்கியதுடன் அவரை வெல்லவைப்பதற்கு இன உணர்வுப்

பிரச்சாரத்தினையும் முன்னெடுத்தார். அந்த அரசியற் சூழல் பற்றி விளக்கிக் கொள்வதற்குப் பின்வரும் கூற்று பொருத்தமானதாகும்.

“அணுரா, தன்னை ஒரு கண்டிய சிங்கள வீரன் எனக் காட்டிக் கொள்வதற்காக மலையகத் தமிழர் மீது இன வெறியைக் கக்கினார். இவருக்கு ஆதரவாக அவரது மாமனார் மற்றொரு கண்டிய சிங்கள வீரன் கொப்பேகடுவ கண்டிய சிங்களவர்களுக்கு சொந்தமான நிலத்தை மீட்டுச் சிங்கள மக்களுக்கு பகிர்த்தளிப்பதற்குத் தடையாக தொண்டமான் குறுக்கே நின்றால் அவரையும் வெட்டிக் கூறுபோட்டு பகிர்த்தளிப்பேன் என முழங்கினார். இங்கு தாக்கப்பட்டது தொண்டமான் அல்ல. மலையகத் தொழிலாளர்கள் (மோகன்ராஜ், 1984, ஈழ ஆய்வு மையம், ஐக்கிய இராட்சியம், பக்.154,155)

மலையக மக்கள் கூலிகளாக வாழ்பவர்கள். அவர்கள் சிங்கள மக்களின் காணிகளை அபகரித்து வைத்துள்ளார்கள். ஆகவே அந்நிலங்களைப் பெற்று சிங்கள மக்களுக்குப் பகிர்த்தளிக்கப்பட வேண்டுமென அரசியல் மேலாதிக்கத்தின் வழியான இனவாத சிந்தனைகள் கிளம்பிய போது அதற்கு எதிரான உணர்வு

லைகளும் எழுந்தன. அச்சந்தர்ப்பங்களில் அபகரிக்கப்படவிருந்த பல ஏக்கர் காணிகள், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பினால் கைவிடப்பட்டன. அதேவேளை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் விரட்டப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இடம் பெற்றன. (உதாரணமாக 1976 இல் டெல்டா சங்குவாரி தோட்டத்தில் இடம் பெற்ற சம்பவம்.) இச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் காணி அபகரிப்பின் ஓர் உச்சகட்ட கொடுமான செயலாக சிவனு லட்சுமணனது மரணம் நிகழ்ந்தது. அதாவது சிங்கள மக்களுக்கு 7000 ஏக்கர் காணிகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து ஆர்ப்பாட்டம் "போராட்டம் நடத்தியமைக்காகவே அவன் கொல்லப்பட்டான்."

"..... எம்மாலே

உருவான

ஏழாயிரம் ஏக்கர்

தோட்டத்து நிலங்களையே

துணிவோடு பறிப்பதோ - நீ

எனக்கறி முன் பாய்ந்த

இளஞ் சிங்கம் எம் தோழன்

இலட்சிய பாதை காட்டும்

இனிய நல் லட்சுமணன்...

(சிவ. இராஜேந்திரனின் கவிதையிலிருந்து)

"சிவனு

எதனைக் கேட்டான்.

அவன் உழைத்த பூமியிலே

அதற்கு முன்னர்

அவன் பூட்டன் சமாதியிலே

தனக்கும் ஒரு துண்டு

தா என்று கேட்டான்.

கெஞ்சித்தான் கேட்டான்.

இல்லையென்று சொல்வதற்கு

என்ன உரிமையுண்டு?

இல்லையென்று சொன்னீர்

அதர்மம் எனச் சொன்னான்.

வல்லமையைக் காட்ட

வாலிபன் புறப்பட்டான்.."

(சுபத்திரனின் கவிதையிலிருந்து)

சமூக இயங்கு சூழலில்

மரணம் நிகழ்ந்த விதத்திற்கு ஏற்பவும்

அம் மரணத்தினைப் பயன்படுத்தும்

தன்மைக்கு ஏற்பவும் அதன் தாக்கம்

அமைவது இயல்பாகும். சிவனு

லட்சுமணனின் மரணம், மலையக

மக்களின் காணி அபகரிப்பினை

அப்போது தற்காலிகமாக நிறுத்தியது.

"அவன் -அவன்! அவன்

டெவன் தந்த வீரமகன்

சிவனு லட்சுமணன்

தன்னுயிரைக் கொடுத்து

ஏழாயிரம் ஏக்கர் நிலத்தை

காப்பாற்றிக் கொடுத்து விட்டான்.."

(எஸ்.இராமையா)

மேலும், அவனது மரணம், மலையக

மக்களில் ஒரு சாராரிடம் போராட்ட

உணர்வினையும் எதிர்ப்புணர்வினை

யும் கிளர்ந்தெழச் செய்தது.

"உழைக்கின்ற வர்க்கம்

உன் மரணச் செய்தியினால்

அமுது புலம்பவில்லை

மாரடித்து, ஒப்பாரி

வைத்துக் கதறி

மண்மேற் புரளவில்லை.

வர்க்க வெறி கொண்டு

மானத் திமிர் கொண்டு

கோபத் தேர் ஊர்கிறது.

வையகத்தை ஒரு கையால்

நொறுக்கிவிடும்

வைராக்கிய வெறியில்

கொந்தளித்து நிற்கிறது"

(சுபத்திரனின் கவிதையிலிருந்து)

சிவனு லட்சுமணனது

மரணம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி

லெனின் மதிவாணம்" மலையகத்தை

மீட்டெடுத்த சிவனு லட்சுமணனை

நினைவு கூறல்" என்ற கட்டுரையில்

குறிப்பிட்டுள்ள பின்வரும் கருத்து

இவ்விடத்தில் கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

"சிவனு லட்சுமணனின் உயிர்த்

தியாகம் என்பது மக்களை உணர்வு

கொள்ளச் செய்து தமது உரிமை

களுக்காக அவர்களை போராடத்

தூண்டியது. ஏறத்தாழ எண்பதுகளின்

தொடக்கம் வரை மலையகத்தில் ஒரு

உழைக்கும் மக்கள் சார்ந்த அரசியல்

உணர்வே முனைப்புப் பெற்றிருந்தது.

இதில் மிக முக்கியமான ஒன்று

மலையக மக்களின் குடியரிமை

அங்கீகரிக்கப் பட்டமை ஆகும்.

சிவனு லட்சுமணன் போன்றோரின்

உயிர்த் தியாகத்தினால் ஏற்பட்ட ஒரு

அரசியல் உணர்வே இம் மக்களின்

குடியரிமையை அங்கீகரிப்பதற்கான

அக காரணியாகும்."

சிவனு லட்சுமணன் போன்ற

தியாகிகளின் அர்ப்பணிப்பு, சரியாகப்

புரிந்து கொள்ளப்பட்டுமக்களுக்கான

உரிமைகளுக்காக... கௌரவமான

வாழ்வுக்காக, ஒன்றிணைந்த புரிதல்

களுடன் பயன்படுத்தவில்லை. தேர்

தல் காலங்களில் வாக்குகளை பெறு

வதற்காக சிவனு லட்சுமணன்

போன்ற வீரர்களின் பெயர்கள் பயன்

படுத்தப்படுகின்றனவே தவிர வேறு எந்த ஆரோக்கியமான செயற்பாடுகளும் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. அப்படி ஆரோக்கியமான செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்குமாயின் இன்று வரையும் தோட்டக் காணிகள் அபகரிக்கப்படுதல், சட்ட விரோதமாக்கல், மண் அகழ்ப்படுதல், சட்ட விரோத குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுதல், உல்லாச விடுதிகள் அமைத்தல் முதலான செயற்பாடுகளும் சுய அடையாளத்தை இழக்கச் செய்யும் முயற்சிகளும் நடைபெறாது. இத்தகைய செயற்பாடுகள், தொடர் செயற்பாடாக முன்னெடுக்கப்படுமாயின் மலையகத் தமிழர்கள் இத்தனை காலமும் பட்ட துன்பங்களின் வலிகளும் அதற்கான தியாகங்களும் இன்று ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றங்களும் எதிர்காலத்தில் கேள்விக் குறியாகவே போய்விடக் கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் அதிகம் உள்ளன.

மலையக மக்களின் வரலாறு நீண்டு கொண்டு செல்லுகின்ற சூழலில் அம் மக்கள் பட்ட துன்பங்களும் அத் துன்ப விடுதலைக்காக அம்மக்கள் கொடுத்த மதிப்பும் போற்றப்படுவதும் பரந்த வெளியுடான அறிதலுக்கு கொண்டு வரப் படுவதும் முக்கியமானதாகும். இன்றைய இளைய சமூகத்தினருக்கு இன்றைய மலையகத்தின் சமூகக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்குச் சிந்திய வியர்வையும் கொடுத்த உயிர்த் தியாகங்களும் கடத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு சிவனு லட்சுமணன் போன்ற வித்தாகி மண்ணில் விழுந்த தியாகிகள் காலம் கடந்தும் நினைவு கூரப்படுதல் வேண்டும்.

மகுட அஞ்சலிகள்

ஈழத்தின் இலக்கிய
ஆளுமைகளில்
ஒருவராக திகழ்ந்து
சர்வதேச புகழ்வற்று
26.11.2014 அன்று
காலமான

எ.பொ

என அழைக்கப்படும்

எஸ். பொன்னுத்துரை

அவர்களுக்கு எமது
மகுட அஞ்சலிகள்.....

ஆசிரியர்

லையகத் தமிழர்களது வாழ்வியல் சார்ந்த அடையாளங்கள் குறித்து பேசும் போது அவர்களது கலைசார்ந்த ஈடுபாடுகளும் ஆற்றுகைகளும் பெரும் ஆய்வுக்குரியவைகளாகவே பரவி கிடக்கின்றன. இவை இலங்கையில் அவர்களது வரலாறு தொடங்கும் போதிருந்தே வளர்ச்சி கண்டு வந்திருக்கின்றன. ஆரம்பகாலங்களில் இலங்கைக்கு வந்த பெரியவர்களால் மலையகப் பிரதேசங்களில் அர்ச்சனன் தவக, பொன்னர் சங்கர், மகாபாரதம், இராமாயணம், காமன்சுத்து, மதுரைவீரன், காத்தவராயன் சுத்து, சத்தியவான் - சாவித்திரி, பவளக்கொடி, அல்லி அர்ச்சனன், வள்ளி திருமணம் போன்ற புராணக்கதைகள் சொல்கதை முறைகளிலும், தெருக்கூத்து வழியாகவும், நாடக ஆற்றுகை மூலமாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வந்தன. காலப்போக்கில் சொல்கதை பாரம்பரியம் (TRADITION OF TELL STORY) உடைவுபட்டு கூத்து வடிவமும், நாடக வடிவமும் வளர்ச்சிப் பெற்றிருந்தன. இவையிரண்டின் வெளிப்பாடு காரணமாக சொல்கதை முறை முற்றிலும் கைவிடப்பட்ட பாரம்பரியமே நெடுநாட்களாக நிலவி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதுவொரு புறமிருக்க மேற்குறிப்பிட்ட நிகழ்த்து கலைகள் அனைத்துமே புராண இதிகாச கதைமரபுகளை அடிப்படையாக கொண்டமைந்தவை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் இவ்வாறான கலைகளில் நிகழ்த்தும் போக்கானது,

மலையகக் கீழ்

சுவாமி சமூகமும்

வருகிறது. மலையகத்தின் கலைசார்ந்த சமூக அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவதில் இந்நாடகமும் பிரதானமான அடிப்படையைக் கொண்டிருப்பதை இது குறித்த கள ஆய்வுகளினூடாக அறியமுடிகிறது. பவளக்கொடி சார்ந்து அமைகிற இக்கட்டுரை வேறு அடையாளங்களைத் தேடுவதற்கான அடிப்படையையும் வழங்கலாம் என்ற நோக்கிலேயே வெளிவருகிறது.

பவளக்கொடி - கதைச்சுருக்கம்

மகாபாரதத்தில் வருகின்ற அர்ச்சனன் குறித்த கிளைக்கதைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். "அர்ச்சனன் - அல்லியின் மகன் புலேந்திரன் ஐந்து வயதாகும் வேளை அவன் விளையாடுவதற்கு பவளத்தேர் கேட்கின்றான். மகனது வேண்டுகலை கேட்ட அல்லி உடனே இராஜ மந்திரியிடம் பேசி அஸ்தினாபுரத்திலுள்ள பாண்டவர்களை அழைத்து வர அனுமதிக்கிறாள். அல்லியின் கோட்டைக்கு விரைந்த பாண்டவர்கள் துவாரகா புரியிலுள்ள சுமித்ராவின அரண்மையிலுள்ள அர்ச்சனனை

பவளக்கொடி

நாடக ஆர்வத்தை

கூத்து வடிவில் அமைந்த வையே இன்றளவும் செல்வாக்குடன் வாழுகின்றன. நாடகத்தன்மை வாய்ந்த வடிவங்கள் அரிதாகவே மலையகத்தில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவ்வாறான நாடக வடிவில் மலையகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட பிரபல்யம் வாய்ந்த கதைகளில் ஒன்றுதான் "பவளக்கொடி". குறிப்பாக 1980களுக்கு முன்பு மலையகத்தில் பல்வேறு இடங்களில் இக்கதை நாடகமாக நடிக்கப்பெற்று வந்ததாக தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. பின்னைய காலப்பகுதிகளில் இந்நாடகம் பெருமளவு வீழ்ச்சிக் கண்டு இன்று முற்றிலும் கைவிடப்பட்ட நிலையில்தான், சமகாலத்தில் மஸ் கெலியா பிரதேசத்தில் இந்நாடகம் நடிக்கப்படுவதும் பயிற்றப்படுவதும் நடந்தேறி

அழைத்து மகன் புலேந்திரனின் ஆசையைக்கூற மகனது ஆசையை நிறைவேற்ற நினைத்த அர்ச்சனன் மாயவரை (கிருஷ்ணன்) நினைத்து வேண்டுகிறான். மாயவரின் துணையுடன் பவளக்காட்டுக்கும் புறப்படுகிறான். பவளவனக்காட்டில் அர்ச்சனனையும் மாயவரையும் கண்ட வேடுவர்கள் இக்காட்டிலுள்ள குளவிகளின் ஆபத்தைக்கூறி இவ்வனத்தின் சொந்தக்காரியான பவளக்கொடியாளின் அழகையும் அர்ச்சனனிடம் கூறுகிறார்கள். பவளக் கொடிமேல் மோகித்த அர்ச்சனன் அவளை அடைய நினைக்கிறான். பவளக்கொடி பவள வனக் காட்டிற்கு வேட்டையாட வருகிறான். அர்ச்சனன் குளவி கொட்டிச் செத்தவன் போல் கிடக்க மாயவர் பெண்வடிவமெடுத்து புலம்புகிறார். அவளது அழகில்

வசப்பட்டவன் மீண்டும் அவளை மணப்பதற்காக அன்னவடிவம் கேட்கிறான் மாயவரிடம். மாயவர் அவனுக்கு அன்னவடிவம் கொடுத்து தானும் ஒரு வேடுவன் வடிவமெடுத்து பவளக்கொடியின் அரண்மனைக்குச் சென்று அன்னத்தை கொடுக்கிறார். பவளக்கொடி தனது அரண்மனையில் தாதியர்கள் உட்பட இருக்கும்வேளை அன்னத்தை கொஞ்சிக் கட்டித் தழுவ அர்ச்சுணன் சுயரூபமெடுக்கிறான். ஆத்திரமுற்ற பவளக்கொடியாள் அர்ச்சுணனை பலவாறு திட்டித் தீர்க்கிறாள். நிலைமையை மாயவரிடம் அர்ச்சுணன் எடுத்துக்கூற, மாயவர் பவளக்கொடிக்கு கனவுச் சொல்ல, பவளக்கொடியின் கனவை அவளது தாதியர்கள் சேராம் பூராசாக்களுக்குச் சொல்கிறார்கள். சேரம்பூராசாக்கள் பறையடித்து ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களையும் வரவழைத்து சுயம்வரம் நடத்துகிறார்கள். அவ்வேளை மாயவர் அர்ச்சுணனுக்கு கிழப்பிராமண வடிவங்கொடுக்க சுயம்வர மண்பத்துக்குச் செல்கிறான். பவளக்கொடியாள் தான் நினைத்த அர்ச்சுணனுக்கே மாலை விழவேண்டுமென்று எல்லா தெய்வங்களையும் வேண்டி மேல்நோக்கி மாலையை வீச அது கிழப்பிராமணன் கழுத்தில் விழ அர்ச்சுணன் மறுபடியும் சுயரூபம் எடுக்கிறான். நெடுநாட்களாக கணவனைத் தேடி அல்லி படையெடுத்துச் செல்கிறாள். அர்ச்சுணன் மீண்டும் மாயவரிடம் மன்றாட மாயவர் இருவரையும் குளவி கொட்டி இறந்ததுபோல மாற்றிவிட்டு வெட்டியான் வேடம் பூண்டு அல்லியிடமும் தர்மனிடம் ஓலைக் கொண்டுச் செல்கிறார். பின்பு மாயவர் வைத்தியனாக மாறுவேடம் பூண்டு உயிர் எழுப்புகிறார். அதன் பின்பு பவளக்கொடியாள் புலேந்திரனுக்கு பவளத்தேர் செப்பனிட்டுக் கொடுக்கிறாள்.” இதுதான் கதைச்சுருக்கம்.

மலையகத்தில் பவளக்கொடி நாடக ஆற்றுமை

மேலே சொல்லப்பட்ட இக்கதை விரிந்த தளங்களைக் கொண்டதாகும். தொடர்நிலைச் செய்யுள் அமைப்பைக் கொண்ட இக்கதையை நாடக உருவாக்கம் செய்வது மிகச்சிரமமான வேலையாகும். ஆனால் இவ்வாறானதொரு புராணக்கதையை சுமார் ஆறு மணித்தியாலங்கள் உள்ளடக்கியதாக வடிவமைத்து அரங்கேற்றுகிறார்கள் இவர்கள். தோட்டங்களில் மார்கழிமாத பஜனைக்காலம் அல்லது சித்திரை திருவிழாக்காலம் ஆகிய காலப்பகுதிகளில் பயிற்றப்பட்டு தைப்பொங்கலன்று அல்லது சித்திரை திருவிழா முடியும் தருவாயில் அரங்கேற்றப்படுகிறது. இரவு எட்டு மணியளவில் ஆரம்பமாகும் இந்நாடகமானது ஆறுமணித்தியாலங்கள் நடிக்கப்படுவதும் சில சமயங்களில் இடைவேளைகள் கொடுக்கப்படும் அல்லது காலவரையறையை மாற்றியமைத்து விடியற்காலையில் முடிப்பதும் உண்டு. ஆனால் முக்கியமான சில குறிப்பேடுகளையும் பழைய கதை படிவங்களையும் தவிர் எந்தவிதமான நாடகப் பிரதிகளோ, நாடக வில்களோ துணையம்சமோ இன்றி வாய்மொழியாக பயிற்றப்பட்டு வந்த (ORAL TRAINED) முறைமையிலேயே இதுவரைக் காலமும் நடிக்கப்பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களை

பார்த்தோமானால்,

பஞ்சபாண்டவர்கள் ஐந்து பேர்
மாயவர் (கிருஷ்ணன்)

அல்லி

அக்கினி பகவான் - உருவாக்கிய பாத்திரம்
(காண்டாவனத்தை எரிக்கும் காட்சியில்)

சுபத்திரை

துரோபதை

சேரம்பு ராஜன்

வேட்டுவர்கள் மூன்று அல்லது நான்கு பேர்
தாதியர்கள் இருவர்

மாயவர் வேடம் - அன்னமாக மாறும்

காட்சிக்காக

புலேந்திரன்

எல்லாமாக பதினெட்டு பாத்திரங்களை கொண்டமைக்கப்படுகிறது. பாடலும் உரையாடலுமாக கலந்து நடிக்கப்படுகின்ற இந்நாடகத்தில் நடிக்கும் நடிக்கர்கள் முதலில் வசனங்களை மனனம் செய்து கொள்வர்.

பல பக்கங்கள் கொண்ட வசனங்களை மனப்பாடம் செய்த பின்பு, ஒவ்வொரு கட்டத்திற்கும் வரும் பொருத்தமான பாடல்களும் (குறித்த பாத்திரங்களுக்கு மட்டும்) வழங்கப்படும். இரண்டாவது கட்டமாக பாடல்களை பாடுதல் வேண்டும். இதற்கடுத்து நடிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கப்படும். இம்மூன்றும் முடிந்ததன் பின்னர் இறுதியாக ஆட்டம் பயிற்றுவிக்கப்படும். ஆக ஆடுதல், பாடுதல், வசனம் பேசுதல், நடித்தல் ஆகிய நான்கு வெளிப்பாடுகளையும் காட்டும் நடிக்கர்களே இந்நாடகத்தில் பெரும்பாலும் ஈடுபடுவார்கள்.

நாடக உருவாக்கம் பற்றி நோக்கும்போது புராணக் கதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வசனத்தொடர்களையும் பேச்சுவழக்கு மொழியையும் கலந்து தயாரிக்கப்பட்ட உரையாடலே பெரும்பான்மையாக வழங்குவதுடன் பாடல்களும் அவ்வாறே அமைந்துள்ளன. இந்நாடகத்தில் முதலாவது காட்சியில் அல்லியின் அரண்மனையில் அவளது வருகையின்போது பின்னணியிலிருந்து பாடப்படும் பாடல் அமைகிறது.

“அல்லி என்று பேரை சொன்னால்
அமுத பிள்ளை வாய மூடும்

கொம்பனை யாழ் பேரை சொன்னால்
கொக்கரித்து யாழ் பறிக்கும்
நாயகியாள் பேரை சொன்னால்
நாகமெல்லாம் குடை பிடிக்கும்
பத்தினியாள் பேரை சொன்னால்
பறவையெல்லாம் மிரண்டு ஓடும்

என்று அமைகின்ற

இப்பாடல் சாதாரண மொழிநடையில் அமைக்கப்பட்டு கேட்பவருக்கு எளிமையாக விளங்கும் படியும், ஓசைநயத்துடன் பாத்திரத்தின் இயல்புநிலையை சித்தரிக்கும் வகையிலேயும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் மலையக நாட்டார் பாடல் மெட்டில் பாடப்படுவது இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும்.

தொடர்ந்து இந்நாடகத்தில் வருகின்ற தாதியர்களுக்குரிய பாடலும் நாடகத்திற்கேற்ப உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

“வாரி தலைமுழுகி வண்ண மயில் தாதி வாரே
சீவி தலைமுழுகி சிங்கார தாதி வாரே
அன்ன நடை நடந்து அழகான தாதி வாரே
பொன்னு நடை நடந்து பொற்கொடியாள் தாதி வாரே”
(நாட்டார் பாடல் மெட்டு)

மேற்கூறப்பட்டவாறு இந்நாடகத்திலுள்ள பாடல்கள் நியமமொழி நடையிலன்றி எல்லாமே பேச்சுவழக்கும் சாதாரண நடையும் கலந்த வகையிலேயே அமைந்துள்ளதோடு, சிலகாட்சிகளில் பாத்திரங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக பாடலும் உரையாடலும் மாறி மாறி கலந்து வரும் வகையிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை மற்றுமொரு சிறப்பைத் தருகிறது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு காட்சி.

பாண்டிய மகாராஜன் அரண்மனையில் நடக்கும் காட்சி

ராஜா: சேவகனே மந்திரியை அழைத்து வா (வசனம்)

சேவகன்: மந்திரி நமஸ்காரம் (வசனம்)

மந்திரி : மங்களம் உண்டாகட்டும் நீ வந்த காரணமென்ன? (வசனம்)

சேவகன்: அந்த பாண்டி மகாராஜன் தங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார். (வசனம்)

ஐமுன் மந்திரி பின் ராஜாஸ

மந்திரி: ராஜா...! நமஸ்காரம்

ராஜா: மங்களம் உண்டாகட்டும் மந்திரியாரே (வசனம்)

மந்திரி: மன்னர் என்னை அழைத்த காரணமென்ன?
(வசனம்)

ராஜா: மந்திரியாரே நமது நாட்டில் ஆறுகாலமும் மூன்றுவேளையும் பூசை நடக்கிறதா? (வசனம்)

மந்திரி: இதோ தெரிவிக்கிறேன். ஆறுகாலம் மூன்று வேளை பூசை நடக்குதே.

ராஜாவே ராஜா (2) பாடல்

ராஜா: ஆனைப்படை சேனைப்படை அனைத்தும் குவிந்து வாழ்கிறார்களா? (வசனம்)

மந்திரி: ஆனைப்படை சேனைப்படை குவிந்து வாழுதே ராஜாவே ராஜா (2)

(பொன்னர் சங்கர் பாடல் மெட்டு)

இவ்வாறு வசனமும் பாடலும் கலந்த தன்மையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதற்கான காரணம் ராஜாவையும் மந்திரியையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகவே என்று

தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலும் இதுபோன்ற பல்வேறு தன்மைகளை இந்நாடகத்தில் அவதானிக்க முடியும்.

இந்நாடகத்தில் கதையமைப்பில் இருந்து சில மாற்றங்களை செய்திருப்பதுபோல் கதையமைப்பை நாடகமாக்கும்போது ஏற்படும் சிரமத்தை தவிர்ப்பதற்காகவும், நாடக காட்சியை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காகவும், நாடகம் சோர்வு தட்டாமல் பார்க்கப்படுவதற்கும், புதிதாக பாடல்கள் சில உருவாக்கப்பட்டுள்ளதோடு, புதிய பாத்திர உருவாக்கமும் காட்சியமைப்பும் கூட உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக அரசர் அவையில் வரும் சேவகனை வெறுமனே வரவழைக்காது அவனுக்கு ஒரு பாடல் வழங்கப்படுகிறது.

“ஓட்டம் பெரும் நடையா ஓடுகிற சேவகனே

காடு செடி கடந்து கரியமல தான் கடந்து
ஆறு சனை கடந்து நந்தவனம் தான் கடந்து
பாண்டி மகா ராஜனோட அரண்மனைக்கு
வந்துநின்று
ஆண்டவனே தஞ்சமென்று அடிவணங்கி
தென்றலிட்டு ”

(காமன் 'கூத்து பாடல் மெட்டு)

இந்தப்பாடல் புராணக்கதையில் வருகின்ற சேவகனை உள்வாங்கி தயாரிக்கப்பட்ட பாடலாகும். அது போலவே “சேரம்பூராஜன்” வரும் காட்சியில் ஒரு பாடல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

“ராஜா வருகிற வீதி

அலங்காரம் செய்ய

சொன்ன சேதியே

பந்தல கிந்தல போடுங்க

ஒரு பாங்கான வாழைய நாட்டுங்க

தூணுக்கு தூண் மரம் நாட்டுங்க

ஒரு தூண்டா மணி விளக்கேத்தரங்க.”

(மார்கழி பஐனை பாடல் மெட்டு)

இவ்வாறு பாடல்கள் மட்டுமல்லாது பாத்திரங்களும் காட்சியமைப்பும் கூட உருவாக்கப்பட்டுள்ளமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, அர்ச்சுணன் காண்டாவனத்தை கடக்கும் காட்சியில், “அக்கினி பகவான்” எனும் பாத்திரமொன்று உருவாக்கப்படுகிறது. இவ்வாறானதொரு பாத்திரம் கதையமைப்பில் இல்லை. ஆனால் நாடக சுவாரஸ்யத்திற்காக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டாவனத்தை கடக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அக்கினி பகவான் தோன்றி காண்டாவனம் எனும் இந்த வனத்தை தகனம் செய்து விட்டு போ என்று கூற அர்ச்சுணனும் தகனம் செய்துவிட்டு அக்கினி பகவானிடம் வில்லும் அம்பறாத்துணியையும் வாங்கிச் செல்வதாக அக்காட்சி அமைகிறது. அது போலவே இறுதியாக வருகின்ற ஒப்பாரி காட்சியும் நாடகத்திற்கேற்ப இவர்களே உருவாக்கியுள்ளதாக அமைகிறது. இவ்வாறான உருவாக்கங்கள் இந்நாடகத்திற்கு மேலும் சிறப்பைத் தருகின்றன.

நாடக அரங்கேற்றத்தில் மேடையமைப்பு, அலங்காரம், ஒப்பனை போன்ற விடயங்களைப் பற்றி நோக்கும்போது இந்நாடகமேடை தரையிலேயே அமைக்கப்படுகிறது. காரணம் அரங்குக்குள்ளேயே அல்லது மேடை உருவாக்கமோ இந்நாடகத்தை நடிப்பதற்கும் அரங்கேற்றுவதற்கும் பெருமளவு வசதியாக அமைய

வில்லை என்பதால், தரையில் நீளம் 30 அடியும் அகலம் 14 அல்லது 15 அடியுமாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுவதோடு உயரம் 12 அடி அளவில் அமைக்கப்படுகிறது. மேடையின் உள்ளமைப்பு மூன்று பிரிவுகளில் இயங்கும். அவை

1. காட்சி (Card Seen)
2. டொப் சீன் (Top Seen)
3. மெயின் சீன் (Main Seen)

ஆகிய மூன்று நிலைகளில் இயங்கும் இம்மேடையமைப்பில் பிரதான காட்சிகள் அனைத்தும் Main Seen என்ற முதலாவது திரையில் இயங்குவதோடு, காட்சி மாறும்போது இரண்டாவது திரையான வழி Seen பயன்படுத்தப்படுகிறது. இத்திரைப் பயன்பாடானது நாடக ஆற்றுகையின் தொடர்ச்சியைப் பேணுவதோடு மேடை வெறுமையாக்கப்படுவதையும் தவிர்க்கிறது. அதுபோலவே மூன்றாவது திரையான Card Seen நாடகத்தில் வரும் வனக்காட்சிகள், பூஞ்சோலைகள், சாலைகள் போன்ற காட்சிகளுக்காக நிரந்தரமாக வரையப்பட்ட திரைச்சித்திரங்களையும் இயற்கை காட்சிகளையும் கொண்டமைந்தது. இது தேவைபடும் பட்சத்தில் மாத்திரம் பயன்படுத்தப்படும்.

அலங்கார அமைப்புக்களை அவதானிக்கும் பொழுது பாத்திரங்களுக்குத் தேவையான கிரீடங்கள் அவர்கள் பயன்படுத்தும் ஆபரணங்கள் என்பன தயாரிக்கப்படுகிறது. ராஜாவின் கிரீடம் செய்வதற்கு கோழி இறகுகளைப் பயன்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது. அது மாத்திரமின்றி அன்னம், தேர், சிம்மாசனம், வான் என்பன தயாரிக்கப்பட்டு நிரந்தரமாக பாதுகாக்கப்படுவதோடு இதற்குரிய அலங்காரம் “அலர்” எனப்பெயர் குறிப்பிட்டு அழைக்கப்படுகிறது. இந்நாடகம் மேடையேற்று வதற்கு முன்பாக மூன்று ஒத்திகைகள் பார்க்கப்படுகிறது. அதன் பின்பே அரங்கேற்றுகிறார்கள்.

கலையும் சமூகமும்

மலையகத்தில் நாடகம் மற்றும் கூத்துக்கலைகளின் சமூக நிலைப்பாடுகளைப்பற்றி அவதானிக்கின்ற போது மலையகச் சமூக வரலாற்று அசைவுகளுக்கேற்பவே இக்கலைகளும் இயக்கம் பெற்று வந்திருக்கின்றன. இம்மக்களது வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளோடு கூத்துக்கள் ஒன்றித்துச் சென்ற அளவிற்கு நாடகம் செல்லவில்லை யென்றுதான் கூறவேண்டும். இருந்தும் பெரும்பாலான இடங்களில் கைவிடப்பட்ட “பவளக்கொடி” நாடகம் காட்மோர் கல்கந்தை தோட்டப்பகுதியில் நடைபெறுவது அபூர்வமான விடயமாகவேபடுகிறது. எண்பதுகளுக்கு முன்பு இந்நாடகத்தை நடத்திச் சென்றவர்களில் முக்கியமான நபராக கருதப்படுபவர் எஸ். வேலு என்பவராவார். இவர் பொன்னர் சங்கர், பவளக்கொடி போன்ற கதைகளை உடுக்கடித்துச் சென்று தோட்டப்புறங்களில் பாடி பின்பு அப்பணத்தைக் கொண்டு “பட்டாபிஷேகம்” செய்தார். இவருக்கடுத்து பவளக்கொடி நாடகத்தின் கலைத்தன்மையை அடுத்தப்பரம்பரைக்கு கொண்டுச் சென்றவர்களில் முக்கியமானவராக திரு.கோவிந்தசாமி என்பவரைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் காட்மோர் எஸ்டேட்டுகளுக்கு உட்பட்ட நான்கு தோட்டங்கள் சொய்சா என்ற ஒரே அதிகாரிக்குச் சொந்தமாக இருந்ததனால் “பவளக்கொடி” யின் செல்வாக்கு இத்தோட்டங்களிலும் காணப்பட்டது. 1972ம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்கத்தால் கொண்டுவரப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் தேசிய மயமாக்கல் எனும் கொள்கையில் தனியார் ஒருவர் ஐம்பது (50) ஹெக்டேயர் நிலம் மட்டுமே வைத்திருக்க முடியும் என்ற பிரகடனத்தின் போதுதான் கல்கந்தை தோட்டத்தில் பல்வேறு சிக்கல்கள் தலைத்தாக்கின. கல்கந்தையுடன் ஒன்றிணைத்து இயங்கிய “உசாவத்த” (தற்போது) அதுவரைகாலமும் (1948 லிருந்து) வருமான வரித்திட்டத்திற்குட்படாமல் இயங்கி வந்திருந்தது தெரிய வந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றாக இருந்த தோட்டம் பிரிபடும் சூழ்நிலையேற்பட்டதோடு சில குடியிருப்புகளும் (லயம்) 66 தொழிலாளர்களும் நிரக்கதியான நிலைக்குள்ளாயினர். அதுமட்டுமன்றி ஒன்றாக செய்யப்பட்ட கோயில் வழிபாடு, திருவிழா மற்றும் விழாக்கள் எல்லாம் பிரிபட வேண்டிய நிலைபேற்பட்டது மேலும் இத்தோட்டத்தில் பிரதானமாக நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த காமன்கூத்து, பொன்னர் சங்கர் முதலான கூத்துக்களும் பவளக்கொடி நாடகமும் அதன் முழுமையான நிகழ்த்துப்போக்கில் கூட்டுச் செயற்பாடு சிதைந்தது.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் நிரக்கதியாக கைவிடப்பட்ட அந்த பிரிவை உசவசம, ஜனவசம, லங்கா எஸ்டேட் டெவலொப்மெண்ட் ஆகிய மூன்று நிறுவனங்களும் இடைக்காலத்தில் நிர்வாகம் செய்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் (உசவசம நிறுவனம் கையேற்று நடத்தியபோதுதான் உசாவத்தை என்ற பெயர் அத்தோட்டத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. தற்போதும் அப்பெயரே வழக்கில் உள்ளது.) ஆட்சிக்கு வந்த UNP அரசாங்கம் மலையகப்பிரதேசத்தில் பதினான்கு தோட்டங்களில் பைனஸ் மரங்கள் (Fine Trees) நாட்டுவதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டது. அப்போது பதவியில் இருந்த

ரச்சன் விஜயரத்னவே இந்நடவடிக்கையை செயற்படுத்தவதில் முன்னின்று செயற்பட்டார். அவ்வாறு திட்டமிடப்பட்ட பதினான்கு தோட்டங்களில் உசாவத்தையும் ஒன்றாக இருந்தது. அதுவரையும்சுட எஸ்.வேலு, கோவிந்தசாமி ஆகியோரின் முயற்சியால் பவளக்கொடி நாடகம் எல்லோரையும் இணைத்து நடடிக்கவைக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் உசாவத்தையோடும் மரநடுகைக்காக எடுக்கப்படபோவதைக் கேள்விப்பட்ட அத்தோட்ட மக்களும் அக்காலப்பகுதியில்

வாலிபர்களாயிருந்தவர்களில் ஒருவருமான திரு.ராஜசேகர் அவர்களும் சேர்ந்து இத்திட்டத்தை தடுத்து மக்கள் நிலைமைகளை எடுத்துக்கூற முஸ்தபா ஹாஜ்ஜியார் என்னும் முதலாளி இத்தோட்டத்தை கையேற்கிறார்.

இந் நிலைமையில் தான் பவளக் கொடி நாடகம் அடுத்தத் தலை முறையினருக்குச் செல்கின்றது. எஸ்.வேலு, கோவிந்தசாமி ஆகியோரது வழக்காட்டலின் பின் அவர்களால் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட மாணவரான ராஜசேகர் என்பவர் இந்நடகத்தை மேலும் செழுமையுடன் 1988.01.14ம் திகதி கல்கந்தை தோட்ட கோவிலில் அரங்கேற்றுகிறார். இதனை அங்குரார்ப்பணம் செய்து ஆரம்பித்து வைத்தவர் உசாவத்தை தோட்டத்தை கையேற்று நடாத்தும் முஸ்தபா ஹாஜ்ஜியார் ஆவார்.

ராஜசேகர் கலைச் செயற்பாடுகளில் அதிக ஈடுபாடும் ஆர்வமும் கொண்டவர். பவளக்கொடி நாடகம் மட்டுமல்லாது பொன்னர் சங்கப் படுகளம், அர்ச்சுணன் தவச முதலிய கூத்துக்கலைகளில் ஈடுபாடும் தேர்ச்சியும் உடையவர். அதுமட்டுமல்லாது பல்வேறு பாத்திரங்களில் நடத்தும் இருக்கிறார். புராணக்கதைகளில் வரும் கதைச் சம்பவங்களை பிசகாது அப்படியே அரங்கேற்றுவதிலிருந்து அதை திரிப்படுத்தி காட்சிப்படுத்துவதில் அதிகளவு உடன்பாடு இவருக்கில்லை. கல்கந்தையில் இவர் பவளக்கொடியை அரங்கேற்றிச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற வேளையில் தான் கல்கந்தை தோட்டத்திலிருந்து உசாவத்தை தனியாக நிரந்தரமாக பிரிக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலைத் தோன்றுகிறது. தோட்டம் பிளவுபடும் இவ்வாறான சூழ்நிலையிலேயே ராஜசேகரின் தலைமுறையைச் சேர்ந்த மகேந்திரன் எனும் கலைஞனும் செயற்படத் தொடங்குகிறார்.

தோட்டம் பிளவுபட்ட வேளையில் உசாவத்தையில் ராஜசேகர் செயற்பட கல்கந்தையில் கலைசார்ந்த செயற்பாட்டை முன்னெடுக்க தொடங்குகிறார் மகேந்திரன். இவரது முதலாவது நாடக அரங்கேற்றம் "நல்லதங்கள்" கதையாகும். 1989ம் ஆண்டு இக்கதையை நாடகமாக்கி கல்கந்தை தோட்டத்தில் அரங்கேற்றி அதன்பின்பு "பவளக்கொடி" நாடகத்தை இன்றளவும் மேடையேற்றி வருகிறார். ராஜசேகரைப்போல இவரும் அர்ச்சுணன்

தவச, பொன்னர் சங்கர், காமன் கூத்து முதலிய கூத்துக்களில் ஈடுபாடு கொண்டவரும் வேசம் தரித்து ஆடக்கூடியவருமாயிருந்து தற்போது நாடகம், கூத்துக்களை பயிற்றுவிக்கும் மாஸ்டராக செயற்படுகிறார். முன்னையவர்களைப்போலல்லாது இவரது நாடகம் மற்றும் கூத்துப்பணிகள் விசாலமடைகிறது. பல தோட்டங்களுக்குச் சென்று காமன் கூத்து, பொன்னர் சங்கர் முதலான கூத்துக்களை இணைந்து நடாத்துவதோடு பவளக்கொடி

நாடகத்தை பல தோட்டங்களில் பயிற்றுவித்து மேடையேற்றுகிறார். காட்மோர் மற்றும் சாமிமலைப் பிரதேசங்களில் இவரது கலைசார்ந்த செயற்பாடுகள் விரிவடைவதையும் அவதானிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது. இவரிடம் மட்டுமல்லாது இக்கலைஞர்களிடம் காணப்படும் மேலுமொரு விசேடத் தன்மை, ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் வருகின்ற பாத்திரங்களின் வசனங்கள் மற்றும் பாடல்களை அப்படியே நினைவு வைத்து எச்சந்தர்ப்பத்திலும் பாடும் திறனாகும் இது போன்ற கலைஞர்கள் மலையகத்தில் மறைந்து கிடக்கிறார்கள். இவர்களையும் இவர்களிடம் மறைந்து வாழும் கலையையும் அப்படியே விட்டுவிட முடியாது.

மலையகத்தின் எதிர்கால நாடக கூத்து கலைசார் பணிகளை முன்னெடுக்க இவ்வாறான கலைஞர்களை மக்களிடத்தே தேட வேண்டிய பெரிய தொரு தேவைப்பாடு விரிந்துகிடக்கிறது. அது மாத்திரமின்றி இங்கு பயிலப்படுகின்ற அல்லது நடக்கப்படுகின்ற நிகழ்த்துகலைகள் யாவும் மக்கள் மத்தியில் இன்றளவும் உணர்வுபூர்வமாக வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் விரிவாக சொல்லப்போனால் இதில் வரும் பாத்திரங்கள் இவர்கள் மனதில் வாழ்கின்றன. அப்பாத்திரங்களோடு இவர்கள் வாழ்கிறார்கள். இப்பண்பே இக்கலைகள் மக்கள் கலைக்கான சான்றுகளாகின்றன. ஆகவே மக்கள் கலைகளை தேடி அடையாளப்படுத்துவதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொள்வது சிறந்தது.

காட்மோர் கல்கந்தை இடங்கள்

பவளக்கொடி

1988.01.14

செயற்பாடு	மேலவை
1. ராஜசேகர்	கவிதை
2. கோவிந்தசாமி	கவிதை
3. முஸ்தபா	கவிதை
4. இராஜசேகர்	கவிதை
5. கோவிந்தசாமி	கவிதை
6. முஸ்தபா	கவிதை
7. இராஜசேகர்	கவிதை
8. கோவிந்தசாமி	கவிதை
9. முஸ்தபா	கவிதை
10. இராஜசேகர்	கவிதை
11. கோவிந்தசாமி	கவிதை
12. முஸ்தபா	கவிதை
13. இராஜசேகர்	கவிதை
14. கோவிந்தசாமி	கவிதை
15. முஸ்தபா	கவிதை
16. இராஜசேகர்	கவிதை
17. கோவிந்தசாமி	கவிதை
18. முஸ்தபா	கவிதை
19. இராஜசேகர்	கவிதை
20. கோவிந்தசாமி	கவிதை
21. முஸ்தபா	கவிதை
22. இராஜசேகர்	கவிதை
23. கோவிந்தசாமி	கவிதை
24. முஸ்தபா	கவிதை
25. இராஜசேகர்	கவிதை
26. கோவிந்தசாமி	கவிதை
27. முஸ்தபா	கவிதை
28. இராஜசேகர்	கவிதை
29. கோவிந்தசாமி	கவிதை
30. முஸ்தபா	கவிதை
31. இராஜசேகர்	கவிதை
32. கோவிந்தசாமி	கவிதை
33. முஸ்தபா	கவிதை
34. இராஜசேகர்	கவிதை
35. கோவிந்தசாமி	கவிதை
36. முஸ்தபா	கவிதை
37. இராஜசேகர்	கவிதை
38. கோவிந்தசாமி	கவிதை
39. முஸ்தபா	கவிதை
40. இராஜசேகர்	கவிதை
41. கோவிந்தசாமி	கவிதை
42. முஸ்தபா	கவிதை
43. இராஜசேகர்	கவிதை
44. கோவிந்தசாமி	கவிதை
45. முஸ்தபா	கவிதை
46. இராஜசேகர்	கவிதை
47. கோவிந்தசாமி	கவிதை
48. முஸ்தபா	கவிதை
49. இராஜசேகர்	கவிதை
50. கோவிந்தசாமி	கவிதை
51. முஸ்தபா	கவிதை
52. இராஜசேகர்	கவிதை
53. கோவிந்தசாமி	கவிதை
54. முஸ்தபா	கவிதை
55. இராஜசேகர்	கவிதை
56. கோவிந்தசாமி	கவிதை
57. முஸ்தபா	கவிதை
58. இராஜசேகர்	கவிதை
59. கோவிந்தசாமி	கவிதை
60. முஸ்தபா	கவிதை

மக்கள் மத்தியில் இன்றளவும் உணர்வுபூர்வமாக வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் விரிவாக சொல்லப்போனால் இதில் வரும் பாத்திரங்கள் இவர்கள் மனதில் வாழ்கின்றன. அப்பாத்திரங்களோடு இவர்கள் வாழ்கிறார்கள். இப்பண்பே இக்கலைகள் மக்கள் கலைக்கான சான்றுகளாகின்றன. ஆகவே மக்கள் கலைகளை தேடி அடையாளப்படுத்துவதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொள்வது சிறந்தது.

மகுட சஞ்சலிகள்

அண்மையில் (31.07.2014) காலமான மலையகத்தின் மூத்த இலக்கியவாதியும், பிரபல ஆய்வாளருமான

அமரர். சாரல்நாடன்

அவர்களுக்கு மகுடத்தின் அஞ்சலிகள்.....

ஆசிரியர்

வகுதிவ்வின் - வகுதிவ்வின்

01. மகுடம் ஏழாவது சிறுகதைச் சிறப்பிதழில் எனது கதையை பிரசுரித்ததோடல்லாமல் என்னை மிகவும் நம்பிக்கையோடு அறிமுகப்படுத்தியதற்கு நன்றிகள். உங்களைப் போன்ற நல்ல உள்ளங்கள் இருப்பதால் தான் என் போன்ற வளரத் துடிக்கும் இளம் எழுத்தாளர்கள் சரியான பாதையினை தெரிந்து கொள்கின்றார்கள். உங்கள் பணி என்றும் தொடரட்டும். நான் மேலும் வளர உங்கள் ஒத்தாசை எப்போதும் இருக்க வேண்டும். என பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

அத்தோடு, என் சமூகத்தை சார்ந்தவர்களே என்னை இன்னும் அடையாளம் காணாமல் அல்லது அடையாளம் காண்பதை தவிர்ப்பவர்களாக உள்ளனர். சுதர்மமகாராஜன், திசேரா போன்றவர்களே என்னை வழிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதில் உங்களது பங்கும் அளப்பரியது. எதிர்காலத்தில் நிச்சயமாக நான் மிளிரும் போது அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தவர்களில் நீங்களும் ஒருவராய் இருப்பீர்கள் என நம்புகின்றேன். மீண்டும் நன்றிகள் உங்கள் சேவை தொடரட்டும்.

தலவாக்கலை

சண்முகம் சிவகுமார்.

02. இதழ் 7வது மகுடம் கிடைத்தது. தமிழக சஞ்சிகைகளை ஒரு புறம் பின் தள்ளிவிட்டது. இடையறாத வருகைக்கு என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

கோ. கல்லாறு.

செ. சிங்காரவேல்.

03. சிறுகதைச் சிறப்பிதழ் மிகவும் திருப்திகரமாக இருந்தது. முன்பே தெரிவித்தது போல், ஏணிப்படிகளின் மேல் நோக்கித் தடம் பதிப்பது போன்று மகுடத்தின் தாங்கு வேர்களிலும்.... சல்லி வேர்களாக இருந்தாலே உயர்வு என்று பெருமைப்படுகின்றோம். இரண்டுதரையே தேர்ந்த பேராசிரியர்களைக் கொண்டமகுடம் நடத்தும் நேர்காணல் அண்மைய இலக்கிய வெளிக்காட்டல்களில் வித்தியாசமானதாக.... பயன்பாடுகள் நிறைந்ததாக அமைந்துள்ளது. தொடர்ந்து வரும்போது பல்வேறு தேவைப்பாடுகளுக்கு இவர்களது கருத்துக்கள் பள்ளிக்குமென நம்புகின்றேன்.

தம்பிழுவில்

முல்லை வீரக்குட்டி.

04. மகுடம் இதழாசிரியருக்கு எழுதிக் கொள்வது.

உங்களது மகுடம் இதழ் 02,03,04,05 என்பவற்றை நண்பர்கள் சுதர்மன், முருகன் ஆகியோரின் மூலம் ஒன்றாக வாசிக்க முடிந்தது. இதழ் வடிவமைப்பும் பக்க ஒழுங்கும் சிறப்பாக இருந்தது. ராகவன் என்பவரின் நேர்காணலையும் அதற்கான யேசுராசா என்பவரது விமர்சனத்தையும் வாசித்தேன். நேர்காணலில் சில பகுதிகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாமெனத் தோன்றியது. இருந்தபோதும் அதன் வெளிப்படைத் தன்மை என்னைக் கவர்ந்தது. யேசுராசாவின் விமர்சனத்தை வாசித்த போது ராகவனைப் பாராட்டவும் தோன்றியது. ஏனெனில், இந்தளவிற்கு சிறுபிள்ளைத்தனமான எழுத்தாளர் ஒருவரை வெளியுலகிற்கு அடையாளம் காட்டும் ஓர் அரிய சந்தர்ப்பத்தை இந் நேர்காணல் மூலம் ராகவன் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறார். நான் ராகவனையோ, யேசுராசாவையோ இதுவரை நேரில் கண்டதில்லை. அவர்கள் கறுப்போ, சிவப்போ என்பதையும் நானறியேன். மகுடம் ஆரம்ப காலங்களில் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால் நானும் இவ் நேர்காணல் தொடர்பான கருத்துக்களை எழுதியிருக்க முடியும். காலங்கடந்ததாயினும் என் மனதில் கிளர்ந்த சில விடயங்களை இங்கே பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

01. பொ. கருணாகரமூர்த்தியைத் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு யேசுராசா தனது வாத்ததை ஆரம்பிக்கிறார். ஒரே நேரத்தில் இலண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுகதைப் போட்டிக்கும், காலச்சுவடு இதழுக்கும் ஒரே சிறுகதையை அனுப்பி அதனால் முதல் பரிசை இழந்து ஒரு படைப்பாளிக்குரிய தார்மீகப் பொறுப்பு என்னவென்பதை இலக்கிய உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியவர்தான் இந்தக் கருணாகரமூர்த்தி. நேர்காணலில் உள்ள தகவல் பிழைகளை வரிசைப்படுத்தும் யேசுராசாவிற்கு கருணாகரமூர்த்தியின் இந்தச் சீத்துவக்கேடு தெரியாதா? இவர்தான் முட்டையில் மயிர் பிடுங்குவராச்சே!

02. இந் நேர்காணலின் எந்தவொரு பந்தியிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிராத "யேசுகாவியம்" என்ற சிறுகதையை மையங்கொண்டே யேசுராசாவின் விமர்சனம் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது. அச்சிறுகதை வெளிவந்த சஞ்சிகைக்கல்லவா யேசுராசா இந்த விமர்சனத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். அதுதானே முறையும் கூட, ஒரு மாபெரும் இலக்கியவாதி முறை தவறி நடக்கலாமா? நீங்களே சொல்லுங்கள்?

03. ராகவன் தனது வீட்டில் உணவருந்தியதைக் குறிப்பிட்டு அதையே தனது விமர்சனத்திற்கும் தலைப்பாக்கி வெள்துதுக் கட்டுகிறார். அந்தத் தலைப்பில் வக்கிரத்தின் உச்சம் வெளிப்படுகிறது. ஒரு பாமரன் கூட தனது வீட்டில் உணவருந்தியவன் தன்னை விமர்சிக்கும் போது அவன் உணவருந்தியதை சொல்லிக் காட்டத் தயங்குவான். ஆனால் இவர் இந்த இடத்தில் தன்னையொரு கையாலாகதவென உறுதிப்படுத்துகிறார். உலக இலக்கியங்களைக் கரைத்துக் குடித்து எப்போதுமே சர்வதேசத் திரைப்படங்களையே பார்க்கும் உயர்ந்த இரசனைவாதியான யேசுராசா உண்மையில் ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவனாக இருந்திருந்தால், ஒரு பக்குவமடைந்த இலக்கியவாதியாக இருந்திருந்தால் ராகவன் தின்ற கோப்பையைக் கேடயமாகத் தூக்கியிருப்பாரா? இப்போது சொல்லுங்கள் யேசு ஒரு சாமத்தியமடையாத குமர்ப்பெட்டையென ஏ. ஜே. கனகரட்னா சொன்னது நூறு வீதம் பொருத்தமானது தானே?

04. யேசுராசாவின் வீட்டிற்கு செல்பவர்களுக்கு இந்தவிடத்தில் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது நீங்கள் அவர் வீட்டில் மறந்தும் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கூட வாங்கிக் குடித்து விடாதீர்கள். ஒரு வேளை உங்களால் தாகத்தை அடக்க முடியாமல் தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்து விட்டால் அவரைக் கணவில் கூட விமர்சிக்க நினைக்காதீர்கள்.

05. "அவோர்ட் மேனியா" தொடர்பான விமர்சனத்தில் தனது தூவானம், பனிமழை நூல்களுக்கு பரிசு பெற்றுக் கொண்டதை ஒரு சப்பைக் கட்டுக் கட்டி நியாயப்படுத்துகிறார். அதென்ன தமிழ் அதிகாரிகளால் வழங்கப்படும் பரிசு? இந்தத் தமிழ் அதிகாரிகளுக்கு பிரபாகரன் வேதனம் கொடுத்தாரா? ஊயா! ராசா! யேசுராசா! வாசகன் என்ன கேணயனா ராசா? நீங்கள் சொல்வீர்கள். நாங்கள் தலையாட்டுவோம் இதுதானே உங்கள் எதிர்பார்ப்பு "அவோர்ட் மேனியா" விடயத்தில் மட்டக்களப்பின் நிழற்பிரதி எழுத்தாளர் (Photocopy Writer) எனச் செல்லமாக அழைப்படுபவரும். திசேரா போன்றோர்களது கதைப் பிரதிகளைப் பிரதிபண்ணும் இத்தகு திறமைவாய்ந்த எழுத்தாளனின் எழுத்துக்கு அமரர். சண்முகம் சிவலிங்கம் எழுதியிருந்த விமர்சனக் கட்டுரை பெரிய அபத்தம். என்ன செய்ய எல்லாம் கோர்வையாக ஞாபகத்தில் வந்து தொலைக்கிறதே!

06. சட்டநாதனையும், சண்முகனையும் தனது நெருங்கிய நண்பர்களென்றும் அவர்களுடன் தான் அப்பிடியிப்பிடித்தான் கதைப்பேன் என்றும் இன்னொரு சப்பைக் கட்டுக் கட்டுகிறார் யேசுராசா. நெருக்கமான நண்பன் என்பதற்காகச் செம்பியன் செல்வனின் மரண வீட்டில் வைத்து அடுத்தது உமது செத்தவீடு தானே? என ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவன் கேட்ட மாட்டான். இதைத் தவிர யேசுராசா சட்டநாதனை நெருங்கிய நண்பனாகக் கருதியிருக்கலாம் ஆனால் சட்டநாதன் அப்படிக்கருதவில்லை. சட்டநாதன் அப்படிக்கருதியிருந்தால் இந்தச் சங்கதியை ராகவனுக்குச் சொல்லியிருப்பாரா? மேலும் யேசுராசா இவ்விதம் கேட்டதால் சட்டநாதன் மிகுந்த மன அழுத்தத்திற்குள்ளான நிலையிலேயே இதை ராகவனுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். என்பதையும் இந் நேர்காணலிலிருந்து நன்குணரமுடிகிறது.

07. எப்போதுமே உலகத்தரமான சினிமாக்களை மட்டுமே பார்க்கும் யேசுராசா ராகவனை விமர்சிக்க "கலியாணப் பரிசு" போன்ற திரைப்படங்களை உதாரணம் காட்டுவது அவரது உயர் ரசனைக்கு இழுக்காகி விடாதா? என்னால் உலக சினிமாக்களிலிருந்தும் உதாரணம் காட்டமுடியும் ஆனால் ராகவனுக்கு அது விளங்காது என்றும் யேசுராசா பதிலளிக்கக்கூடும் மெல்லத்திறந்து கதவு, காதல் கோட்டை போன்ற படங்களெல்லாம் நல்ல படங்கள் எனச் சொன்னவரும் இந்த யேசுராசா தான். இவருக்கு இதெல்லாம் நல்ல படங்களாக இருக்கும் போது சண்முகன் அவர்களுக்கும், சட்டநாதன் அவர்களுக்கும் ஏன் "ஆட்டோகிராப்" நல்ல திரைப்படமாக இருக்கக் கூடாது?

08. மூன்றாவது மனிதன் இதழ் விற்பனை தொடர்பாக யேசுராசா தார்மீகப் பொறுப்புணர்வு பற்றிப் பேசுகிறார். பௌசர் யேசுராசா அனுப்பும் ஆயிரம் ரூபாவால் பெரும் தனவந்தராகிவடுவாரா? அல்லது ராகவன் அனுப்பும் 650 ரூபாவால் பரம ஏழையாகிவடுவாரா? இதைவிடச் சஞ்சிகையை வாங்குபவர் தான் பேரம் பேச வேண்டும். எனது நண்பர் ஒருவர் பேரம் பேசி நூறு ரூபாவுக்கு மூன்றாவது மனிதன் வாங்கியுள்ளார். இதெல்லாம் அடிப்படையான கொடுக்கல் வாங்கல் நடைமுறை. இது கூடத் தெரியாமல் சத்யஜித்ரேயைத் தெரிந்திருந்து என்ன பயன்? ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்கு உதவமா?

இறுதியாக நான் மகுடம் ஆசிரியரிடம் தாழ்மையுடன் வேண்டுவது யாதெனில் இது போன்ற மலடுட்டிப் போன விமர்சனங்களைப் பிரசுரித்து பக்கங்களை விரயம் செய்து விடாதீர்கள். யேசுராசாவின் இந்த விமர்சனத்தைப் பிரசுரித்தமைக்குப் பதிலாக வேறு ஏதாவது ஆக்கபூர்வமான விடயங்களைப் பிரசுரித்திருக்கலாம். இனியாவது இதைக்கருத்திற் கொள்வீர்களென நம்புகிறேன். மனதில் கிளர்ந்ததை எழுதியுள்ளேன் அவ்வளவு தான்.

டிக்கோபா.

முத்துராஜா சிவமோகன்,

05. அன்புள்ள மகுடம் ஆசிரியர் அவர்கட்கு.

மகுடம் 7வது இதழ் கிடைத்தது. அதில் என் கதையையும் இடம்பெறச் செய்தமைக்கு நன்றி. தலையங்கத்தில் என்னைப் பற்றி எழுதிய அறிமுகக் குறிப்பிற்கும் மனம் கனிந்த நன்றி. அதில் வெளியான கதைகளின் ஆசிரியர்களை நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த விதம் குறித்தும் பாராட்டுகின்றேன்.

பேராசிரியர் மௌனகுரு, பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போய் இரு ஆண்டுகள் கழித்த பின்னரே நான் அங்கு தெரிவானேன். இதனால் தன் பல்கலைக் கழகம் தந்த அனுபவங்களை அவர் பதிவு செய்யும் முறை பற்றி அறியும் ஆர்வத்துடன், நான் முதலில் அவரின் நேர்காணலையே படித்தேன். பல்கலைக் கழகத்தில் மறைந்த பிரபல எழுத்தாளர் செ. யோகநாதனோடு அவர் கொண்டிருந்த நெருங்கிய நட்பை இப்பொழுது அவர் இருட்டடிப்பு செய்வது வியப்பைத் தருகின்றது.

செ. யோகநாதனும் இவரும் இணை பிரியாது திரிந்தவர்கள். ஒரு விதத்தில் இவரை செ. யோகநாதனின் சிஷ்யன் என்று கூடச் சொல்லலாம். இவருக்கு கணதியான சஞ்சிகைகள், நவீன இலக்கியங்கள் பற்றிய அறிமுகம் எழுத்தாளர்களின் பரிச்சயம் ஆகியவற்றை தெரிய வைப்பதில் யோகநாதனின் பங்களிப்பு அதிகம் என்பதை நான் துணிந்து கூறுவேன். ஆனால் இன்று இந்த நேர்காணலில் யோகநாதனின் பெயர் சொல்லக் கூடிய பல சந்தர்ப்பங்களில் யோகநாதனின் பெயரைச் சொல்லக் கூட மறுக்கிறார். அக்கால பல்கலைக் கழக மாணவ எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு உயர்ந்த படியில் நின்றவர் செ. யோகநாதன் என்பதற்கு இரண்டாம் கருத்து இல்லை.

ஆனால் இன்று, மௌனகுரு அவர்களோ, செ.யோகநாதன் கலைஞர் என்பதையே ஏற்க மறுத்து "தொடக்க கால கவிதைப் போட்டி ஒன்றில் செ. யோகநாதனுக்கு கிடைத்தது" என்ற ஒரு வரி மட்டும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு காலத்தில் நெருங்கிய நண்பராயிருந்த ஒருவரை ஏன் இப்படி இருட்டடிப்பு செய்கிறார் பேராசிரியர்?

தொண்டமானாறு

குந்தவை

மூன்றாவது நிலம்

--- கவிதைக்கான உறவுப் பாலம் ---

கவிதை யுகம்

கவிதை, புனைகதை
களஞ்சிய காப்பகம்

உறவுப் பாலம்

0717 - 037466
0727 - 037466
0767 - 037466
0777 - 037466
0759 - 337466

E-mail : 3nilam@gmail.com
F.Book : sp.baalamurugan
Twitter : spbaalamurugan

S.P. Baalamurugan,
F-2, Badulupitiya, Badula,
Sri Lanka.

கவிஞர்களின் விபரங்களை
ஆவணப்படுத்தல்

கவிஞர்களின் தொகுப்பு சேகரிப்பு
கவிஞர்களுக்கிடையிலான உறவுப்
பாலம்

கவிஞர்களின் தொகுப்பு வெளியீடு
சிங்கள கவிதைகளைத் தமிழுக்கு
மொழிபெயர்ப்பு

கவிதை தொகுப்பின் விற்பனைக்கு
இணைவோம்

தேடிப்படிக்க வேண்டிய சிறுத்து
இதழ்கள்

மடுடம், கலைநுகம், மறுபாதி, ஜீவநதி, புதிய
குளம், மறுகா, நீங்கனும் எழுதலாம், தொண்டன்,
புங்காவனம், தீ, பேரை, செங்கதிர், கதிரவன்,
கவிஞன், ஞானம், தென்றல், தாயகம்,
நந்தலாலை, படிகள், கொழுந்து

புத்தகங்கள், இதழ்கள் வாங்குவோம்,
படிப்போம் அறிவை வளர்ப்போம் இலக்கியம் பகிர்வோம்,
இதழ்களின் தொடர்ச்சிக்கு கை கொடுப்போம்.

“பேசுவோம், பகிர்வோம்
இலக்கிய உறவுகளை வளர்ப்போம்”

எஸ். பி. பாலமுருகன்.

சிங்கப்பூர், மலேசிய நாடுகளில் சிறிய குடும்பத்திற்கு அளவான வீடு
"STUDIO TYPE CONDOMINIUM FLAT" தற்போது நம் இலங்கையில்

கொழும்பு 15

மட்டக்குளியில் வீடொன்று

ரூ. 1,585,000/- க்கு

(பதினைந்து இலட்சத்து எண்பத்தையாயிரம் மட்டும்)

ரூ 5,000/= செலுத்தி
இன்றே வீட்டை
தேர்வு செய்யுங்கள்

இரு வருட நிர்மாண காலப்பகுதியில்
இலகு தவணை முறையில் செலுத்தி
இரு வருடங்களின் பின் குடிபுகலாம்.

இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட வீட்டுடன்
குளியலறை, வரவேற்பறை மற்றும் பான்றி
விருந்தினர் குளியலறையுடன் கூடியது.

Nimavin Developers (pvt) Ltd

187, Ward Place, Colombo 07.

Visit Our Web Site : www.nimavingreenpark.com

(011) 269 5714, (011) 269 5728

(கிழமை நாட்களில்
மு.ப 9.00 - இ.ப 5.00 மணி வரை)

தொ.இல.:

0776 959197
(தமிழில்)

0776 147065
(ஆங்கிலத்தில்)

0776 216016
(சிங்களத்தில்)

எமது வலைத்தளத்தில் பார்வையிட : www.nimavingreenpark.com

ISSN-2279-1906

Wanasinghe Printers, Batticaloa. 065 222 7170 (wp1302)